

Giới thiệu Ác Nữ Tái Sinh

Ác nữ tái sinh - Đang tiến hành - Phong Diệp Y

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Nhiễm Phi Nhiễm đời trước yêu lầm Yến Lạc Tịch Đàm, đã một lần sai, sau đó lại ngu ngốc vì yêu hắn, sai càng thêm sai, không thể cứu vãn nổi.

Nhìn người thân bạn quen trả thù thay mình, tim nàng đau lắm, rất đau, vì nàng không thể ngừng yêu hắn, bất luận trước đó hắn đã dày vò, chà đạp, bắt nàng chết bằng cách uy hiếp người nàng tin tưởng, hành hạ nàng, vu oan nàng vì những tội lỗi không phải của nàng.

Đời này may mắn được trọng sinh, nàng cố chạy xa hắn càng xa càng tốt! Mặc dù cố gắng chạy trốn, vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh đã trói buộc nàng và hắn, bất chấp nàng đã cẩn thận thế nào để cố gắng loại bỏ nó.

Nàng đã hi vọng có thể sống một đời bình an cùng phụ mẫu, không bị vương bận hay trả thù, cũng sẽ chôn giấu vào lòng cái tình cảm gọi là “Tình yêu” kia thật sâu ở một ngăn tủ, để không ai tìm ra.

Nhưng ông Trời vốn có những sắp xếp lạ lùng, và lão Nguyệt cũng se tơ hồng tình duyên mà nàng không muốn chạm.

Yến Lạc Tịch Đàm đời trước bị nàng hại, nhìn thấy nàng là muốn giết. Dù rằng nàng không trực tiếp giết hắn, hắn cũng nghĩ là nàng đã nuôi một mầm mống phản bội để cản trở hắn. Điều này làm hắn càng thêm tức giận.

Hắn cũng không ngờ lại gặp nàng ở kiếp này, lại được nàng cứu thêm một lần nữa, tuy nhiên người thiện cận như hắn ắt sẽ không biết đó là nàng, mà chỉ nghĩ nàng là một công tử tài ba việc võ kiếm.

Nhưng cuối cùng hắn lại nhận ra, hóa ra, hắn mới là kẻ sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tịch Đàm, Phi Nhiễm, Vô Duyên

- Tiểu thư! Đứng!

Ta nhìn về phía Hồng Đình, gương mặt muội ấy tái xanh, đôi mắt đỏ hoe vì khóc, tóc cũng bết hết vào mặt. Cái bụng của muội ấy vẫn bằng phẳng, ta do dự suy nghĩ tính cách. Nếu ta nói ra, liệu bọn họ có tha cho Hồng Đình không hay lại giết người diệt khẩu. Nhưng nếu ta không nói, liệu với tính cách của hai người bọn hắn có dễ dàng tha mạng cho Hồng Đình???

- Ngươi mau uống! - giọng nam tử thanh ngọt vang lên như vết dao cứa vào từng tắc da thịt ta. Ta ngược mắt lên nhìn về phía bàn tay đang cầm chủy thủ cứa vào cổ của Hồng Đình, nơi đó đã có vết máu.

Ta sợ hãi một hớp uống cạn chén thuốc.

- Tiểu thư! - Hồng Đình bên kia cổ gãy dựa nhưng bị chặn lại.

- Hồng Đình! Ngoan! Cẩn thận bị thương!

- Tiểu thư!

Ta cảm thấy thuốc độc đã bắt đầu ngấm vào người mình, toàn thân ta vô lực, không thể nào đề khí vận nội công được nữa... Chẳng cũng đến là vô tình vậy sao? Chẳng cho ta uống thuốc hủy nội công rồi từ từ hành hạ ta sao?

Ta khụy gối vừa quỳ vừa lết tới phía chỗ Hồng Đình.

- Thanh Sơn! Ta cầu xin ngươi! Mạng chó của ta các ngươi muốn lấy lúc nào cũng được! Cầu xin ngươi! Tha cho Hồng Đình đi! Nàng đang mang cốt nhục của ngươi! - ta dùng hết sức đập đầu xuống đất, đập rồi lại đập. Chỉ hy vọng Thanh Sơn còn chút nghĩa tình phu thê mà tha mạng cho hai mẹ con Hồng Đình.

- Tiểu thư! Người không cần cầu xin loại bạch nhãn lang này! Hồng Đình theo người xuống cừu tuyền hầu hạ người!

Nói xong nàng đưa cổ thật mạnh vào lưỡi chủy thủ, muốn tự sát. Rất may Thanh Sơn đó đã nói lỏng tay ra, điểm huyết đạo khiến nàng toàn thân cứng đờ.

- Nhiệm tam tiểu thư! Người nói gì? - Thanh Sơn bị chấn kinh. Hắn đang cố bình tĩnh lại.

Phải rồi, một bên là trung thành với chủ nhân, một bên là nương tử và hài tử của mình. Ai cũng phải đau đầu suy nghĩ thôi.

- Ta lấy cái gì mà tin người? Hờ Nhiệm Phi Nhiễm?

Phía ngoài cánh cửa bị người đập tung ra. Chủ nhân của giọng nói trầm khàn đó cũng tiến vào. Toàn thân hắn mặc bộ y phục màu đen. Gương mặt hắn so với bình thường có thêm vụn phấn sát khí.

Ta ngược mắt lên nhìn hắn!

Yến Lạc Tịch Đàm! Nam nhân đời này ta yêu!

Yến Lạc Tịch Đàm! Nam nhân đời này ta chết chứ không muốn ở cùng ta.

Yến Lạc Tịch Đàm! Yến Lạc Tịch Đàm!

Ta nhìn hắn thật lâu rồi tự cười mình. Cho đến giờ phút này ta vẫn yêu hắn như vậy sao? Dẫu cho hắn sắp giết ta sao?

- Người không có gì để nói sao?

Ta đứng dậy, cổ hết sức đứng dậy, giữ cho mình chút tôn nghiêm còn sót lại trước mặt hắn.

- Cầu xin chàng hãy tha cho Hồng Đình! Thanh Sơn là tâm phúc của chàng! Xin chàng đừng nổi hỷ đi hài tử của hắn!

- Người nghe không rõ sao? Ta dựa vào cái gì mà tin vào kẻ ác phụ như người?

Ác phụ! Ác phụ!

Tìm ta đau quá!

Ta là ác phụ! Là ác phụ! Hắn lấy cái gì mà tin ta?

Hai tiếng rít qua.

Ta cố không phát ra tiếng kêu, nhìn về phía đôi chân vừa bị chính mình cắt đứt gân. Cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, ta dùng tay trái cố sức huy luân tay phải của mình.

Mùi máu tanh tươi ta không phải chưa từng nghe qua. Nhưng mùi máu nồng đậm của chính mình như thế này thì có hơi...

- Tiểu Thư!

Hồng Đình quá sợ hãi nên phản ứng chậm đi nửa nhịp. Ta nhìn sang muội ấy, còn đâu đôi mắt hạnh ngọt ngào luôn cười với ta? Đôi mắt ấy bây giờ tràn đầy bi thương oán hận, đôi mắt bị nhuộm màu đỏ máu. Còn đâu cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào luôn nói ra những lời đường mật với ta? Đôi môi kia giờ cắn vào nhau đến bật cả máu...

- Tha ta ra! Khốn nạn! Yến Thanh Sơn! Người là cái đồ khốn nạn chó cũng không bằng! Yến Lạc Tịch Đàm! Người là thứ ma quỷ tái sinh! Cả nhà người chết cũng không yên! Ta nguyện rửa người! Ta nguyện người cả đời này không con nối dõi! Ta.. um!

Ta nhìn thấy Thanh Sơn đã bịt miệng của Hồng Đình lại. Cái con nhóc này, đã bao nhiêu tuổi rồi! Mỗi lần tức giận lên lại không biết lớn nhỏ như vậy! Người ta đang giữ mạng của muội đó! Có biết không?

- Nhiệm Phi Nhiễm! Người cũng có gan lắm! Được! Thanh Sơn! Đưa con chó đó ra ngoài đi! Ta không muốn nghe nó sủa nữa!

Thanh Sơn nhanh chóng lôi Hồng Đình ra ngoài. Ta vẫn còn nhìn thấy được cử chỉ dịu dàng của hắn dành cho Hồng Đình. Lúc y đi ngang qua, ta núi vạt áo y, trần trối:

- Thanh Sơn! Cầu người! Bảo toàn cho Hồng Đình! Ta làm ma cũng sẽ cầu phúc cho người!

Thanh Sơn không nói gì cả, chỉ mang Hồng Đình rời đi. Lúc cánh cửa khép lại, ta nở một nụ cười từ biệt với Hồng Đình.

Hồng Đình! Ta xin lỗi muội! Ta sai rồi! Ta hại muội!

Bụp!

Yến Lạc Tịch Đàm đá vào ngực ta, khiến cho ta ngã lộn ra. Gân tay gân chân bị đứt rồi. Ta không thể nào gượng dậy được, chỉ biết nằm trơ trên mặt đất hướng mắt nhìn về hấn!

- Nhiễm Phi Nhiễm! Ta vốn nghĩ ngươi là ác nữ vô tình. Xem ra ngươi cũng có tình! Nhưng sao cái tình đó của ngươi lại đặt trên người con nô tỳ đó chứ? Tại sao ngươi không đặt nó vào biểu muội của ngươi? Biểu muội của ngươi bị ngươi hại đến thảm như thế nào? Ngươi có biết?

"Ta không có!"

Ta muốn nói nhưng lời không thốt ra được!

- Mạng người chết dưới tay ngươi, số người bị ngươi hại, ngươi chắc đếm không nổi! Hôm nay, ta coi như thay mặt bọn họ đòi lại một tiếng công bằng! Ngươi có phục không?

"Ta không phục! Ta không phục!"

- Ta ghét nhất là giọng nói của ngươi! Giọng nói của ngươi giống y hệt như giọng của Tuyết Cơ. Ta ghét gương mặt ngươi! Vì gương mặt của ngươi và nàng gần giống như nhau... Ta hận tại sao ta phải lấy ngươi mà không phải là Tuyết Cơ! Ta hận ta phải chung sống với một con ác phụ như ngươi, ngày ngày phải nhớ đến Tuyết cơ trong đau khổ!... Ngươi không cần cố nói làm gì, ta đã cho cả thuốc câm vào rồi... Ta không muốn nghe ngươi nói thêm một lần nào nữa!

"Ta không phải ác phụ! Ta không phải!"

Ta muốn nói với hấn, ta không phải ác phụ. Ta muốn giải thích với hấn... Nhưng ta suy nghĩ lại... Ta chắc có lẽ là ác phụ thật.... Tội lỗi đó ta gây ra..., ừm, ta là ác phụ!

Ta khép đôi mắt lại.

Hấn có lẽ đã đi rồi.

Ta nghe cơ thể mình như bị đốt cháy. Mở mắt ra ta nhìn thấy mình đang chìm vào trong biển lửa.

Ta cũng không muốn thoát thân làm gì!

Mạng này của ta đã tận!

Phụ thân, mẫu thân, tổ phụ, tổ mẫu, các tỷ tỷ, các ca ca, đệ đệ, muội muội, Hồng Đình và cả Tuyết Cơ nữa. Kiếp này ta đã sai rồi. Ta không nên yêu hấn, không nên liều mạng mà yêu hấn! Những gì ta nợ mọi người, hy vọng kiếp sau ta có thể trả!

Lửa nóng thiêu đốt thân ta, tâm can ta thì nguội lạnh....

*

Ta không hiểu, tại sao ta chết cũng đã nửa năm rồi, mà linh hồn của ta không ai đến đón?

Có phải do ta làm ác đến nỗi cả Diêm vương điện cũng không thu nhận ta?

*

- Thiếu gia! Xin dừng tay!

Nhiễm Phi Tường, tiểu đệ của ta dựng lại động tác đâm kiếm.

- Xin thiếu gia để cho nô tỳ hành hạ hấn cho đủ rồi người hấn ra tay chưa muộn!

Hồng Đình của ta, Hồng Đình ngọt ngào của ta nửa năm qua chỉ còn là cái xác khô héo.

- Yến Lạc Tịch Đàm! Ngươi cũng có ngày hôm nay! - Hồng Đình vừa nói vừa cắt đứt gân chân của Tịch Đàm.

- Ahhhhhhhhhh!

- Hét khó nghe quá! Ngươi không nhớ sao? Lúc tiểu thư của ta tự cắt đứt gân của mình trước mặt ngươi, nàng không hề thốt lên một tiếng!

- Hồng Đình! Nhiễm Phi Tường! Các ngươi đừng làm quá đáng! Viện binh sẽ mau tới đây! - Thanh Sơn bị hạ gục trôi ở một góc đầu đón nhìn chủ tử của mình toàn thân nhuốm máu.

- Yến Thanh Sơn! Sẽ tới lượt của ngươi sớm thôi! Ngươi cũng nên ném qua cảm giác lực bất tòng tâm nhìn chủ tử của mình bị người khác bóp chết đi!

Nói rồi Hồng Đình đạp mạnh mấy cái vào bụng Tịch Đàm, nhấn nhấn thêm mấy cái.

- Đem ả vào đây!

Tịch Đàm nhìn thấy người con gái mình yêu thương nhất, Tuyết Cơ bị thuộc hạ của Phi Tường lôi vào vút ở một góc.

- Tuyết Cơ!

- Tịch Đàm!

- Cảm động quá nhỉ? Lũ chó các người đứng là sủa cũng theo bầy! - Nhiệm Phi Tường ngồi vắt chân trên ghế, nói lời nhàn nhạt.

Roẹt!

Lưỡi kiếm đã chém ngang đôi mắt của Tịch Đàm. Tịch Đàm đau đớn ôm lấy gương mặt. Trong căn phòng là tiếng thét đau đớn của Tịch Đàm, lời kêu khóc của Tuyết Cơ và Thanh Sơn, cùng với hai giọng cười ghê rợn thỏa mãn của Hồng Đình và Phi Tường.

"Hồng Đình! Phi Tường! Mau dừng lại đi! Làm như vậy là ác độc! Xin hai người dừng lại đi!"

Ta cố hét lên, nhưng nào có ai nghe được lời nói của hồn ma là ta chứ.

- Lục Tuyết Cơ! Ngươi là biểu muội của tiểu thư ta. Nàng đối với ngươi tốt thế nào còn ngươi đối với nàng đã làm chuyện xấu gì, ngươi tự hiểu rõ!

Lục Tuyết Cơ sợ hãi nhìn vào vô định, nàng không còn gì để nương tựa....

- Yên tâm! Ta không kể chuyện bại hoại ngươi làm cho con chó điên đó nghe đâu! Vì sao ư? Vì nó vốn điên! Nó điên nên mới đi yêu cái thứ như ngươi mà phụ lòng tiểu thư ta, nó mù mới nhìn ra ngươi là người tốt!

- Hồng Đình ngươi im đi!

Bụp!

Thanh Sơn vừa nói ra thì đã bị Phi Tường điểm huyết đạo cam.

- Lôi con chó này ra ngoài! Ta thưởng nó cho các anh em! - Hồng Đình ra lệnh. Lời vừa nói xong có hai tráng sĩ lôi Tuyết Cơ ra ngoài, mặc cho nàng kêu khóc xin tha.

- Yến Lạc Tịch Đàm! Ngươi nghe xem! Nữ nhân mà ngươi yêu thương không dám đụng vào đang cầu hoan cùng với đám nam nhân thô tục ngoài kia kia! Nghe xem ả thỏa mãn đến thế nào kia...

Tịch Đàm đau đớn vô vọng, hán không muốn nghe!

- Ngươi phải nghe cho kỹ vào! Ngươi cũng phải trải qua cảm giác đau đớn tuyệt vọng như tiểu thư của ta, ngươi cũng phải nếm cảm giác bị người mình yêu phản bội!

- Đủ rồi! Hồng Đình! Ta sẽ kết liễu hán!

Lời nói vừa dứt, Nhiệm Phi Tường một nhát đâm thẳng vào tim Tịch Đàm.

Ta đau đớn ngã khụy xuống...

Hán đau, ta cũng đau...

Ta biết ta ngu muội, nhưng trái tim ta không làm khác được...

Tịch Đàm đã chết, âm thanh bên ngoài cũng ngừng. Thật ra Tuyết Cơ không bị gì cả, âm thanh là do nguy tạo mà ra. Nhiệm Phi Tường đã rời đi. Chỉ còn lại Thanh Sơn và Hồng Đình.

- Thanh Sơn ngươi biết không? Lúc ta nói mình thích ngươi, tiểu thư đã trêu ghẹo chúng ta rất hợp. Giống như một cái đỉnh son nhỏ nằm ở giữa núi, hai ta đứng gần nhau tạo nên khung cảnh rất đẹp... Tiểu thư nàng là người tốt. Nhưng ta không hiểu sao các người lại cho nàng là người xấu. Ta cứ nghĩ cô gia rồi sẽ từ từ yêu nàng, nhưng cuối cùng hán lại bóp chết nàng. Đời này ta nợ nàng nhiều, nhất là cái mạng nhỏ nàng của ta cũng là nàng nhặt về. Nợ máu phải trả bằng máu... Đáng lẽ ta cũng phải đòi nợ từ ngươi. Nhưng ta và ngươi còn hải tử,... ta cũng không thể ra tay với ngươi...

Hồng Đình âu yếm vuốt ve người nam nhân mình yêu thương nhất một lần cuối...

- Thương Nhi đành nhờ ngươi vậy! Vĩnh biệt!

Nói xong ta đã thấy cây trâm vàng điểm ngọc đỏ ta tặng cho Hồng Đình cắm ở trên ngực nàng.

Hồng Đình! Tại sao phải như vậy! Muội cứ quên đi ta rồi an phận sống một cuộc đời bình dị có phải tốt không? Ta không đáng!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chuyện Xưa Lặp Lại

Yến Lạc Tịch Đàm lịm lẩn trong đau đớn. Mắt của hắn, hai chân của hắn, cuộc đời của hắn, Tuyệt Cơ của hắn... Tất cả đều đã bị hủy. Hắn tự cười mình anh minh một đời mà lại sơ sẩy một giây. Chừa lại mạng sống cho Nhiễm Hồng Đình đúng là tự tay giết mình. Hắn cũng không ngờ con a đầu bình thường chỉ biết nói miệng đó nay lại có gan lớn như vậy.

Nhiễm Phi Nhiễm! Cô chết rồi mà con chó cô nuôi cũng quay lại cắn tôi được một cái! Hay! Hay lắm!

*

Những tưởng mạng đã tận, nhưng Tịch Đàm lại nghe thấy bên tai mình âm thanh quen thuộc réo gọi.

- Tiểu ca ca! Tiểu ca ca! Mau tỉnh lại!

Hắn mở mắt ra. Chấn kinh!

Là Nhiễm Phi Nhiễm!

Đúng hơn là Nhiễm Phi Nhiễm của mười năm trước, lúc mới mười ba tuổi. Hắn nhận ra ngay vì năm mười ba tuổi nàng hay búi kiểu tóc như vậy, trên tóc là cây trâm ngọc màu hồng do Hoàng Hậu nương nương ngự ban, cả Phù Quốc chỉ có duy nhất 1 cây.

Chuyện gì đang xảy ra?

- Tiểu ca ca! Cừu nhân của huynh tới rồi! Huynh mau tỉnh! - Nhiễm Phi Nhiễm vỗ vỗ vào gương mặt của người thiếu niên. Nàng thở than nhẹ. Nàng chỉ đi chùa với tổ mẫu, vì ham chơi mà bắt gặp vị tiểu ca ca trông có vẻ là công tử quyền quý này. Còn bị đuổi giết đến tận đây. Nàng thực xui hết chỗ nói!

Tịch Đàm bật dậy hất tay Phi Nhiễm ra. Cảm giác chán ghét dù cho bao nhiêu lần vẫn không hết.

Phía xa đám người áo đen đã truy tới. Nhiễm Phi Nhiễm không thừa một giây rút kiếm ra đỡ trước mặt hắn.

Y như trước đây!

Góc nhìn cũng không khác!

Yến Lạc Tịch Đàm nhảy bèn nhận ra bản thân mình đã quay lại thời điểm 10 năm trước. Lúc đó bị cừu nhân mưu sát dồn đến đường cùng thì được Nhiễm Phi Nhiễm tương trợ. Sau chính vì sự kiện này mà hắn và ả mới có hôn ước. Chuyện này tuyệt đối không thể lặp lại lần nữa!

Đời trước lúc đó hắn mới 15 tuổi. Võ công chưa cao mới bị hại đến sống dở chết dở. Hắn không tin là lần này hắn không qua được.

Nghĩ là làm. Trong lúc Nhiễm Phi Nhiễm đang tập trung giao đấu. Hắn một chưởng nhẹ chưởng nàng xuống vách núi.

Cả đám hắc y nhân đều giật mình. Còn Nhiễm Phi Nhiễm không biết có nhìn thấy người ra tay không. Chỉ biết thân thể nhỏ bé của tiểu cô nương 13 tuổi mất hút dưới vách núi.

Xử lý ả trước. Phòng trừ hậu họa!

Nhưng mà có lẽ hắn đã đánh giá mình quá cao hoặc là đã đánh giá quá thấp thương thế của mình.... Cuối cùng thì cũng như kiếp trước, hắn bị rơi xuống vực!

*

Nhiễm Phi Nhiễm mở mắt ra. Khung cảnh trước mắt nàng u ám. Ánh trăng mờ nhạt soi xuống. Nàng có thể nhìn thấy thân thể bất động của ai đó trước mặt nàng.

Cảm giác rất quen thuộc...

Hình như....

Có lẽ nào???

Nhiễm Phi Nhiễm cẩn thận nhìn lại quần áo trên người mình. Sờ thử hai cái bánh bao của mình...

Thôi rồi! Với cái kích cỡ bé tẹo này thì đúng là nàng nhiều năm trước.

Chính xác hơn là mười năm trước. Vì trước mặt nàng chính là Yến Lạc Tịch Đàm gầy 2 cái xương sườn, đầu đập một lỗ, bụng 2 vết chém, đùi một vết chém. Có lẽ trời xanh đã toại nguyện cho nàng. Ban cho nàng một cơ hội sống lại...

Còn tại sao nàng nhớ rõ vậy ư? Thì nàng là người băng bó cho hắn mà!

Nàng thở dài một cái.

"Ta có nên cứu người không? Yến Lạc Tịch Đàm? Nếu ta cứu người... sau này người lại giết ta.... Nhưng mà ta không nhớ thấy người như vậy! Ta tự nhận mình rất si mê người. Nếu không thì sao năm đó vừa gặp đã bị người dùng sắc đẹp dụ dỗ lao vào cứu người chứ. Lúc người té xuống vách núi còn nhay xuống tìm người..."

Nghĩ một lúc. Cuối cùng Nhiễm Phi Nhiễm cũng không đành bỏ mặc Yến Lạc Tịch Đàm. Dù sao Yến Lạc gia ngoài Tịch Đàm và một số người ra, ai cũng đối nàng rất tốt. Nhất là Vương phi nương nương...

Sau khi phát tín hiệu cầu cứu người thân. Nàng cứ dựa theo ký ức kiếp trước, nhanh chóng xé bớt y phục của mình, cùng với ít thảo dược hái được và nước sạch mức bằng lá sen, băng bó cho hắn.

Nàng nhớ lúc đó trong túi nàng còn có gói bánh đậu xanh Hồng Đình cố tình nhét vào cho nàng. Nàng và hắn cầm cự hết 2 ngày 2 đêm thì được người nhà nàng tới cứu.

Lúc đó nàng quần áo nát tươm vì xé ra băng cho hắn. Lại thêm nàng băng vào đùi hắn, nơi gần bộ vị quan trọng... Hoàng thượng lúc đó cũng có mặt, ngài thấy chuyện như thế này là làm hồng danh tiết của nàng nên ngài quyết định ban hôn.

Lần này nàng không dám can quấy như vậy. Lúc xé áo cũng cẩn trọng. Sau khi băng cho hắn xong thì còn lớp áo bên ngoài. Tuy hơi mỏng manh khiến nàng lạnh run nhưng nhìn sơ thì đúng là không quá rách nát như kiếp trước, không để lộ miếng da thịt nào.

Nàng biết hắn sẽ phát sốt nên hái sẵn thảo dược hạ sốt cho hắn. Trong lúc hắn mê mang quen tay dứt được nước thuốc cho hắn.

Lúc hắn tỉnh lại đã là sáng hôm sau.

Có lẽ ký ức lúc nàng chết kiếp trước quá đau khổ. Nên nàng đặt 2 cái bánh nhỏ lên lá sạch. Xếp một cái lá thành hình như cốc rồi để lá sen chứa nước lên trên. Tất cả đặt trước mặt hắn rồi thu vào một góc âm thầm quan sát hơi thở của hắn.

Hắn tỉnh dậy...

Ừm.... Hình như kiếp trước lúc hắn tỉnh không có nhìn nàng bằng cặp mắt chán ghét cùng cực đến vậy.... Chắc... Chắc là nàng lúc đó quá si mê mỹ sắc nên mới không nhận ra. Ngốc thật!

*

Yến Lạc Tịch Đàm chán ghét nhìn nữ nhân đang ngồi co ro ở một góc trước mặt mình. Lại chán ghét 2 cái bánh đậu xanh ở kế bên. Hắn vốn ghét ngọt, ghét nhất là bánh đậu xanh!

Hắn nhìn trần trần một lúc rồi lại thở dài vươn tay ra lấy bánh cố nhét vào miệng.

Mọi chuyện lại y như kiếp trước. Hắn phải ăn hai cái bánh để sống. Đợi qua một ngày sẽ có người đến giúp.

Chợt nhớ đến điều quan trọng. Hắn quay ngoắt sang nhìn Nhiễm Phi Nhiễm.

Kỳ lạ là lần này ả trông có vẻ "lành lặn", cũng không xấn tới hỏi han như kiếp trước.... Không lẽ lúc hắn chứng nàng... nàng đã nhận ra?

Nếu nhận ra sao lại còn cứu hắn chứ???

Yến Lạc Tịch Đàm ăn xong uống nước rồi ngồi dựa lưng vào vách đá nhắm mắt dưỡng thần. Âm thầm quan sát Nhiễm Phi Nhiễm.

Hình như tay cũng bị thương nên mới ít nói. Có lẽ do lần này ả trong thế bị động bị hắn chứng xuống núi nên mới bị thương.

Cứ đến thời gian ả lại như cũ xếp lá để bánh và nước trước mặt hắn. Không nói chuyện, không hoảng loạn kêu la.

Lần này ả thật ngoan ngoãn hơn lần trước.

16.04.2018

Chương 3: Đời Này Mong Đừng Tái Ngộ

Đúng y như kiếp trước. Ngày hôm sau người của Nhiễm gia tìm được xuống dưới vách núi mà Phi Nhiễm và Tịch Đàm bị rơi xuống.

Mà bên cạnh người của Nhiễm gia quả nhiên có cả đương kim Hoàng Thượng.

Nhiễm gia và Vệ gia vốn dĩ giao tình thâm sâu mấy đời. Đương kim Hoàng Thượng chỉ có hoàng tử chưa có công chúa. Dĩ nhiên Nhiễm Phi Nhiễm chính là tâm can bảo bối của Hoàng Thượng.

Cả một đoàn người đến đều là phụ mẫu ruột thịt của Nhiễm Phi Nhiễm nhưng chỉ có đương kim Hoàng Thượng Vệ Anh Tùng là lướt nhanh như một con gió chạy đến ôm lấy Nhiễm Phi Nhiễm.

Nhiễm Phi Bình đen mặt không kiên nhẫn kéo Vệ Anh Tùng ra.

- Hoàng Thượng! Tam nương đã mười ba tuổi rồi! Người không ôm con bé như tiểu hài tử như vậy được đâu!

Vệ Anh Tùng nhìn vào đứa nhỏ bé xíu mình ôm trong tay. Đã mười ba rồi sao vẫn cứ bé xíu như vậy, ôm trong lòng cũng không nặng hơn mấy năm trước là bao. Chắc! Mười ba tuổi vẫn là mười ba tuổi, sắp già chồng đến nơi được rồi... không nên quá thất lễ!

Nghĩ là làm, Vệ Anh Kỳ trả Phi Nhiễm về tay mẫu thân nàng.

- Nhiễm Nhiễm con mau nói cho phụ hoàng biết là con đã gặp phải chuyện gì? - Vệ Anh Tùng nói, đồng thời tất cả mọi người đều liếc về phía Tịch Đàm sau khi hành lễ xong đã khụy ở một bên. Ánh mắt nghi hoặc dồn lên vết thương trên người Tịch Đàm.

- Công tử là... Yến Lạc Tịch Đàm? - Nhiễm Phi Bình bất ngờ thốt lên. Hèn chi nãy giờ thấy công tử này quen mắt. Thì ra hần là con trai của Yến Lạc Yến Khâm Phiêu Kỵ Đại Tướng Quân. Mấy năm nay Phiêu Kỵ Đại Tướng Quân luôn trấn thủ biên cương phía Tây, vừa hồi kinh không bao lâu.

Vệ Anh Kỳ nhú mày. Quả thật là Yến Lạc Tịch Đàm, đứa cháu yêu quý của Cửu Vương Phi. Chỉ là hôm nay nhìn hần hơi thê thảm một chút mà thôi, tuy nhiên không mất đi vẻ cương ngạnh cao lãnh của một công tử thế gia.

- Tịch Đàm tham kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế vạn...!

- Được rồi! Không cần đa lễ! Người nhà cả! Chuyện này là thế nào? Sao Yến Lạc công tử lại ở cùng với Tam nương nhà chúng ta?

Yến Lạc Tịch Đàm tuy chán ghét cái tình cảm sùng ái Nhiễm Phi Nhiễm này của Hoàng Thượng nhưng không dám đề lộ ra ngoài. Hần cũng sợ lời mình giải thích ra có chút gì đó sơ suất thì phải lãnh hậu quả là cuộc phối hôn với Nhiễm Phi Nhiễm nên hần chân chừ chưa nói.

- Có người xấu muốn hại Nhiễm Nhiễm, người xấu cũng muốn hại tiểu ca ca nữa. Bọn hần truy cùng giết tận. Nhiễm Nhiễm và tiểu ca ca chạy đến vách núi này thì bị người xấu đẩy xuống! Mẫu thân! Nhiễm Nhiễm sợ!

Phi Nhiễm càng nói càng méo giọng đi. Câu cuối cùng gần như chực khóc. Nàng úp mặt vào bánh bao của mẫu thân giả vờ khóc nhưng thật ra là le lười với cái trò diễn kịch của mình.

Mọi người nghe Nhiễm Phi Nhiễm sợ liền tức giận nhưng không ai hỏi gì thêm nữa. Nhiễm Phi Bình nhanh chóng giải quyết mọi việc. Đem Yến Lạc Tịch Đàm gói ghém cẩn thận lành lặn rồi mới trả về Yến Lạc Phủ. Lúc hần được người ta đưa đi, Nhiễm Phi Nhiễm khẽ liếc mắt. Lần này có lẽ mọi chuyện sẽ không xảy ra như trước kia. Không có hôn ước, hần có thể cưới Lục Tuyết Cơ của hần. Như vậy vùng không có lý do gì để hận nàng, truy sát nàng. Chỉ cần đời này nàng yên phận cách hần thật xa thật xa.... Như vậy nàng có thể yên ổn rồi...

*

Nhưng mà Nhiễm Phi Nhiễm không hề biết rằng cái liếc mắt đó của nàng đã bị Vệ Anh Tùng thu hết vào mắt. Hần đau lòng dường như nay trong lòng đã để ý nam nhân khác. Lại thấy Yến Lạc Tịch Đàm kia con đường sự nghiệp rộng mở. Vậy là Vệ Anh Kỳ âm thầm triệu Yến Lạc Yến Khâm và Nhiễm Phi Bình vào. Cả ba hao tâm tổn trí gây dựng cho hai đứa trẻ một cuộc hôn phối hoàn hảo. Đợi ngày Phi Nhiễm trưởng thành sẽ lập tức gả đến Yến Lạc gia.

*

Vì để bảo toàn tính mạng, Nhiễm Phi Nhiễm sau khi về Nhiễm gia âm thầm tính toán. Mấy năm tới Yến Lạc Tịch Đàm ở kinh thành cùng mấy vị hoàng tử vương gia công tử, tạo thành một hội. Danh tiếng của hắn mấy năm nữa sẽ chấn động tứ phương.

Vì thế để tránh xa hắn. Nàng quyết định theo phụ thân đi biên cương nơi giáp với Nhĩ quốc.

Nhĩ quốc và Phù quốc mấy trăm năm giao hảo. Biên cương cũng không khốc liệt. Hai bên chủ yếu là canh chừng Hình quốc và Khương quốc có ý đồ mà thôi.

Ở đó phụ thân nàng vì cứu người mà bị ngã ngựa. Thương thế tuy không nghiêm trọng nhưng nàng nhớ trong thời gian đó phụ thân luôn buồn chán. Ngày nào cũng viết tâm thư về cho nàng và mẫu thân. Viết đến nỗi người giao thư trên chiến trường ngần ngẫm không thôi.

Giờ nghĩ lại phụ thân cô đơn một mình ở biên cương, nàng thấy thật tội. May mắn được sống lại. Nàng nhất định phải thật hảo hảo báo đáp phụ mẫu, báo đáp chân tình của người bên cạnh nàng.

*

Biên ải xa xôi cực khổ. Vậy mà Hồng Đình cũng nhất quyết theo ta. Từ lần trước ta đi dạo một mình đến nỗi bị thương thì Hồng Đình ngày càng nghiêm khắc hơn với ta. Gần như một bước không rời. Hôm ấy muội ấy không theo ta lên núi, A Lan tỷ hôm ấy mềm lòng để ta một mình dạo chơi là nô tỳ thân cận của tổ mẫu. Sau hôm đó A Lan tỷ đã bị phạt, quỳ ở ngoài sân rất lâu. Hình như sau đó một năm thì A Lan tỷ cũng được gả cho một nam nhân làm nông khá là hiền lành, mãi về sau ta không còn cơ hội gặp lại tỷ ấy nữa. Nếu hôm đó mà là Hồng Đình sơ sẩy để ta "xổ lồng" thì chắc chắn cả nhà sẽ nặng nề. Ta không muốn như vậy chút nào. Bây giờ lại được nhìn thấy lại Hồng Đình năm 12 tuổi má phính tròn tóc búi hai búi quả thật ngọt tận tâm can. Ta cứ cảm thấy trong lòng như có mây đóa hoa sắp nở.

- Mai khởi hành rồi! Tiểu thư mau nghỉ sớm đi!

- Ta thật nóng lòng quá đi!

- Nóng lòng ư? Hay là bụng bị gì rồi, lúc chiều có ăn gì lạ đâu nhỉ? Tiểu thư! Hay người lên ăn trái đại?

- Ha ha ha! Hồng Đình! Em thật quá đáng yêu!

Nói rồi nàng nhảy xuống ôm lấy Hồng Đình.

- Tiểu thư! Mau ngủ đi ngủ đi!

- Ừm!

Nàng kéo chăn lại, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Mặt trăng vẫn tròn như vậy, đẹp như vậy...

- Tiểu thư! Người ngủ chưa?

- Sao hả? Giờ là ai ăn bận nóng lòng ngủ không được đây? Hừm?

- Người cứ trêu em! - Hồng Đình vừa nói vừa đập chăn mấy cái. Ở trên giường cao nhìn xuống giường nhỏ, trông y hệt một con sâu định phá kén.

- Tiểu thư! Em nghe nói Thành Khải Vân có một bức tượng rất nổi tiếng đó. Người ta nói đó là một nam nhân Nhĩ quốc chung tình với một cô nương Phù quốc. Nhưng hắn lại bị nàng phụ bạc. Thế nhưng ngày nào hắn cũng ở Thành Khải Vân ngóng về kinh thành nơi cô gái ấy ở. Ngóng trông đến hóa thành tượng đá đó...

- Ừ! Ta có nghe nói... Nam nhân Nhĩ quốc chung tình nhất thiên hạ....

- Đến lúc đó chúng ta đi xem xem mặt mũi bức tượng đó ra sao nha tiểu thư!

- Ừ ừ! Nhưng ta nói trước nếu em lỡ yêu nam nhân tượng đá đó ta không chịu trách nhiệm đâu!

- Tiểu thư này! Trêu em mãi!

Hồng Đình lại tiếp tục làm con sâu muốn phá kén...

Tượng nam nhân Nhĩ quốc ư...

Đúng rồi! Người đó từng kể với nàng quê hương hắn có một bức tượng như vậy.

Phượng Triền Nam... ra Thành Khải Vân là cố hương của người...

Nhiễm Phi Nhiễm xoay người cuộn chăn lại. Trong lòng nàng nhớ tới nam nhân tên Phượng Triền Nam đó. Hắn cũng làm một thân si tình đến tuyệt vọng. Hắn cũng vì tình mà đứt đoạn cuộc đời...

Nếu nàng suy tính không lầm thì... có lẽ bây giờ hần đã mười sáu tuổi... đang làm nam kỹ ở Thành Khai Văn.

Phương Triền Nam... ray rứt mà ta dành cho ngươi là không ít. Liệu đời này ta có thể giúp ngươi vượt qua kiếp nạn???

16.04.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: An Dương Công Tử

Nhiệm Phi Nhiễm đến Thành Khai Văn đã được hơn 2 tháng. Mấy ngày này nàng bị phụ thân giấu kỹ ở trong phòng, một bước cũng không cho ra. Nàng muốn đến thao trường cùng phụ thân và các binh sĩ luyện võ. Kiếp trước võ công nàng cũng lắm cũng chỉ mức tầm trung. Khi cần đến chuyện quan trọng, nàng lại cảm thấy mình cực kỳ vô dụng. Cho nên đời này trước hết nàng phải tu luyện lên tầng cao nhất của Nhiệm gia bí tịch mới được.

Nói thì là nói vậy, nhưng mà với cái thân thể bé xúx này của nàng bây giờ, cả người to không bằng nắm thóc thì quả thật rất khó a.

Nàng tranh thủ hôm nay Hồng Đình bận nấu món mới đã lên cái nam trang, dịch dung trốn ra ngoài. Trước tiên phải đi hỏi thăm tung tích của Phương Triền Nam đã, còn sau đó dĩ nhiên là đến thao trường nhìn lên một chút. Nếu được nàng sẽ ghi danh tòng quân. Đến lúc đó gạo nấu thành cơm, xem phụ thân còn dám đuổi nàng đi?

Nàng đang suy nghĩ miên man, dùng thiết phiến che nửa gương mặt đang cười nham nhở của mình dạo bước trên phố. Bỗng nhiên nghe thấy từ xa có náo nhiệt. Nàng trời sinh thích náo nhiệt, liền nhân gót chạy đến xem.

Quả nhiên phía trước có đánh nhau. Mà còn là một đám người hùa nhau ăn hiếp một người.

Dân chúng trên phố nhìn thấy đám người bịt mặt đánh nhau đã chạy tán loạn. Cả khu chợ gà bay chó sủa chẳng mấy chốc vắng lặng như tờ. Chỉ còn lại đám hắc y nhân đang vây quanh một nam nhân đội nón trùm đầu và nàng đang đứng nép ở sau một quầy bán ô giấy dầu âm thầm quan sát.

Trời ạ, hình như là giang hồ thanh toán lẫn nhau. Nàng lại nghĩ đến viễn cảnh bị liên lụy nên âm thầm lùi từng bước từng bước định tẩu thoát trước.

Ai dè vừa lùi một tí đã đụng phải một bé gái.

- Oa Oa Oa!

Thôi xong! Tiếng khóc chấn kinh một vùng. Tiểu muội muội à, sớm không khóc, muộn không khóc, bây giờ khóc. Muội là muốn hại ta đúng không? Kiếp trước ta nợ tình muội đúng không?

- Đồng bọn! Giết!

Hắc y nhân duy nhất trong đám người có đeo một cái ngọc bội đặt biệt lên tiếng. Có vẻ tên đó là thủ lĩnh.

Nàng muốn gào khóc lên, nhưng đã quá muộn! Đã có 3 hắc y nhân xông về phía nàng.

Nhiệm Phi Nhiễm nhanh chóng xốc đứa bé lên, thi triển khinh công chạy đi. Không ngờ vừa mới đó trước mặt đã bị thêm ba tên chặn lại. Vừa trước vừa sau tiến thoái lưỡng nan, Nhiệm Phi Nhiễm đành miễn cưỡng chống đỡ bằng thiết phiến.

Đám hắc y nhân nhận ra Nhiệm Phi Nhiễm dùng thiết phiến càng mạnh tay hơn. Cuối cùng vì một tay phải bảo vệ đứa bé, chỉ còn một tay đỡ chiêu, Nhiệm Phi Nhiễm càng đánh càng bị dồn về phía sau.

Mới qua có khoảng mười phút, Nhiệm Phi Nhiễm và hắc y nhân lúc nãy bị bao vây đã tình thương mến thương được bọn hắc y nhân kia bao chung một chỗ.

Cái này gọi là tự làm tự chịu đi!

Nhiệm Phi Nhiễm nhìn qua hắc y nhân mang mũ trùm đầu. Thấy trên người hần có vài vết thương, hơn nữa hơi thở bắt đầu hỗn loạn, có lẽ cảm cực không nổi nữa....

- Bảo vệ đứa trẻ! Cho ta mượn kiếm!

Nói là lấy luôn không cần hần trả lời, nàng giật lấy thanh kiếm trên tay hần. Bây giờ kiếm đã có, tay cũng không phải ôm một cục thịt nặng trĩu. Nhiệm

Phi Nhiễm tá đột hữu xông, qua mấy chiêu đã giải quyết xong đám hắc y nhân kia.

- Học học!

Nàng chống kiếm trên mặt đất thờ lầy hơi, Dù gì thì bây giờ nàng mới có mười ba tuổi a. Một mình nàng chống đỡ với mười mấy đại hán võ công cao cường không phải là chuyện dễ dàng gì. Nàng chỉ có thể dùng ác chiêu khiến cho bọn họ không thể truy sát tiếp mà thôi. Đối với chuyện giết người, nàng thật có chút sợ hãi.

Lết thân xác nặng trĩu về phía kia, nàng thấy hắc y nhân mang mũ trùm đầu đã khụy xuống. Tay vẫn giữ lấy đứa trẻ, nhưng có lẽ không cảm cự được bao lâu. Bảo hấn bảo vệ đứa trẻ chứ đâu có bảo hấn để đứa trẻ bảo vệ đâu. Nhìn đi, tiểu cô nương người ta tuy là khóc nhè nhưng đang dang tay ra bảo vệ hấn kia.

- Đa tạ! Công tử! - hấn yếu ớt nói

- Không cần khách sao! Tại ta xui xẻo thôi! - nàng vừa nói vừa ngửa mặt lên trời cười, học bộ dáng của phụ thân lúc làm việc nghĩa.

Sau đó dựa vào trí nhớ men theo con đường lúc nãy nàng tới đỡ hấn vào một quán trọ nhỏ khuất người, tìm cho hấn một gian phòng.

- Tiểu muội muội! Đợi ta một lát sẽ đưa muội về nhà nhé!

Cô bé tròn vo gật gật đầu, trong mắt vẫn còn tí lo sợ ôm lấy vạt áo nàng. Chắc, còn bé như vậy mà nhìn thấy máu tanh vừa rồi vẫn không sợ hãi. Tiểu muội muội, sau này em nhất định làm nên chuyện!

Nhiễm Phi Nhiễm ngồi trò chuyện với cô bé tròn vo một lúc, đợi đại phu mà nàng nhờ tiểu nhị gọi tới băng bó cho hắc y nhân kia xong thì đưa thêm cho bọn hấn chút tiền bốc thuốc. Xong xuôi tất cả nàng mới bước qua tấm bình phong, định chào hấn một tiếng.

- Ta phải đưa tiểu muội muội này về! Ta chỉ giúp người được nhiều đó! Chuyện giang hồ các người, ta không muốn mình can dự quá sâu! Nàng vừa phe phẩy cái thiết phiến vừa nói. Tuy nói lơ đãng như vậy chứ nàng thật ra sợ bị đám người kia truy sát dữ lắm. Một lần chết rồi, lần này phải trân trọng cái mạng nhỏ chứ!

- Công tử! Đa tạ...

- Đã nói không cần đa lễ!

- Chẳng hay công tử cao danh quý tánh là gì?

Cao danh quý tánh hử, thì nàng chính là Nhiễm Phi Nhiễm, Nhiễm tam tiểu thư, con gái cục vàng cục ngọc của Nhiễm nguyên soái Nhiễm Phi Bình...

- Gọi ta An Dương công tử là được rồi!

Nàng đứng dậy xoay gót.

- Công tử! Xin nhận lấy tín vật này của tại hạ.... mai sau nếu có duyên gặp lại...

- Không cần đâu!

- Xin công tử nhận cho, ta...

Nàng quay trở lại, nhẹ nhàng cầm lấy miếng ngọc được gói cẩn thận trong chiếc khăn đã nhuộm máu. Nàng sợ nàng không nhận thì hắc y nhân này sẽ á náy. Người trong giang hồ đều vậy, không muốn nợ ân tình của ai.

Lúc nàng mở cái khăn ra nhìn thấy miếng ngọc.

Toàn thân nàng cứng đờ.

Miếng ngọc màu mỡ dề bóng loán, là ngọc tốt. Tuy có dính tí máu nhưng nhìn như vậy lại càng thêm đẹp yêu mị.

Miếng ngọc điêu khắc tinh xảo. Phía trên hai chữ "YÊN LẠC" uốn lượn.

Con mẹ nó! Nàng muốn chửi đồng!

Con mẹ nó! Nàng muốn đập bể miếng ngọc này!

Nàng muốn chọc đui mắt mình.

- An Dương công tử?

Nàng theo phản xạ nhớ tới An Dương hiện là tên của mình bây giờ nên ngước lên. Hắc y nhân đã tháo mũ trùm đầu xuống.

Nam nhân nàng không muốn gặp nhất kiếp này đang mở to đôi mắt màu nâu yêu mị đỏ nhìn nàng. Đôi mắt khiến cho nàng một kiếp trầm luân.

Yến Lạc Tịch Đàm!

Nàng xoay người đi. Bằng một cái sức mạnh khủng khiếp nào đó, nàng đã thoát khỏi được cảnh trầm luân trong ánh mắt đỏ lần nữa mà xoay người rời đi.

Tất cả đều không đúng. Đúng là nàng kiếp trước nàng từng cứu hắn một lần nữa. Nhưng đó là chuyện của mấy năm nữa, lúc đó thân phận của nàng là Quý Nương Tử. Bây giờ nàng là An Dương công tử mà...

Ôm một mối khó hiểu đó, Nhiễm Phi Nhiễm lao đi như một con gió, không quên mang theo cục thịt nặng trĩu đang ngồi đợi nàng.

Đề lại Yến Lạc Tịch Đàm với vô vàng câu hỏi.

"An Dương vốn không phải họ, người này chỉ để lại một cái tên... Kiếp này ta quyết định đến biên cương tìm gặp Tuyệt Cơ trước, không ngờ lại gặp phải nhiều cừu nhân như vậy. An Dương là một người chưa từng xuất hiện ở trong kiếp trước của ta. Người này tuổi nhỏ võ công lại tốt như vậy... lại hiểu chuyện... Thật muốn gặp lại!"

17.04.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tiếng Sáo Tổ Lòng

Nhiễm Phi Nhiễm một mối thả cục tròn vo về với mẫu thân của nàng. Mẫu thân của nàng đúng là một trang quốc sắc thiên hương a. Xinh đẹp không kém mấy vị phu nhân quyền quý mà Nhiễm Phi Nhiễm từng biết.

Xem kia xem kia, nhìn nàng ôm cục tròn vo khóc mà như hoa lê đài vũ, đến Phi Nhiễm là nữ nhân còn không chịu nổi nữa là....

- Công tử... xin... đừng bước!

Phi Nhiễm vừa bước đi thì bị gọi lại. Nhìn sơ qua bộ dáng của mẫu thân cục tròn vo, Nhiễm Phi Nhiễm ngại nàng nói chuyện khó khăn nên Phi Nhiễm thì lễ mở miệng trước:

- Tại hạ An Dương! Chỉ là chút chuyện nhỏ! Mong đại thẩm đừng để tâm! - nói rồi nàng quay sang nhìn cục tròn vo - Tiểu Cầu! Có duyên gặp lại! - vừa này nàng nghe được tên của cô nhóc tròn vo này là Tiểu Cầu.

- Có duyên gặp lại!

Cô nhóc tròn vo đó đáng yêu học lại y chang bộ dáng của nàng. Thật là muốn chạy tới cắn một ngụm cho thỏa lòng mà!

*

Nhiễm Phi Nhiễm vừa rời đi chưa lâu thì một nam nhân chạy thẳng vào trong nhà của Tiểu Cầu, dáng vẻ gấp gáp đến không chịu nổi.

- Tiểu Cầu! Tiểu Cầu!

- Cậu!

Tiểu Cầu lao vào vòng tay nam nhân đó, để cho hắn tàn sát hai gò má một lúc thật lâu.

- A Nam! Đệ về đây như vậy Kim ma ma có nói gì không... - mẫu thân của Tiểu Cầu rót cho đệ đệ của mình một chén nước rồi ngồi xuống nhìn ngắm hai cậu cháu.

"A Nam" sau khi nệm bảo bố nhà mình thật thỏa thích rồi mới tiếp chuyện tỷ tỷ của mình:

- Kim ma ma đã nhận tiền của đệ, bà ta còn có thể nói cái gì? Còn nữa, lúc này trên đường nghe mọi người nói là Tiểu Cầu được một công tử nhỏ tuổi khí chất cao quý đưa về...

- Là An Dương công tử! Tỷ cũng chỉ biết được đơn sơ như vậy thôi! Tuổi chừng mười hai, đúng là anh tuấn vô cùng..

Anh tuấn sao? "A Nam" dạng nam nhân nào mà chưa từng gặp qua chứ, anh tuấn thì cũng có một số tạm gọi là anh tuấn... Nhưng mà nhân phẩm thì... Mà thôi, dù sao cũng có ơn cứu Tiểu Cầu, lại chưa từng diện kiến qua, hẳn cũng không nên nghị luận thêm gì.

*

Đạo hết một vòng con phố hoa, Nhiễm Phi Nhiễm mới đến được Dạ Quỳnh Lâu. Mấy tên đại hán say rượu nói cho nàng biết trong Dạ Quỳnh Lâu quả thật có một nam kỹ bán nghệ không bán thân tên là Phụng Nam. Còn về hình dáng của Phụng Nam thế nào thì mỗi một tên lại tả một kiểu, Nhiễm Phi Nhiễm nghe đến hoa mắt chóng mặt mà vẫn không thấy giống hình dáng Phụng Triền Nam chút nào. Nàng kết luận là bọn họ chắc cũng chỉ nghe nói chứ chưa từng gặp qua "Phụng Nam" đó bao giờ. Nhưng mà kỹ danh là "Phụng Nam", bán nghệ không bán thân, lại giỏi âm luật thì chắc hết tám phần là Phụng Triền Nam rồi.

Ma ma của Dạ Quỳnh Lâu nhìn chăm chăm vào Nhiễm Phi Nhiễm. Nhìn thì có vẻ như là công tử phú gia. Nhưng mà độ tuổi thì... Ấy chà, mới chừng mười hai mười ba tuổi như vậy mà đã đến kỹ viện tìm nữ nhân rồi sao? Có được không?

Bà ta vừa suy nghĩ vừa liếc xuống cái nơi chứa bộ vị quan trọng nào đó của nam nhân. Nhiễm Phi Nhiễm xém nữa giật thót cả người với ánh nhìn cháy bỏng của bà ta. Nàng dịch dung hóa trang rất kỹ nhưng ma ma trong giới này lẫn lộn lâu như vậy, có khi nào nhìn ra thân phận của nàng không?

- Xin hỏi công tử muốn tới tìm ai? - gác quan thứ sáu cho bà ta biết, vị tiểu công tử này không phải tầm thường, hơn nữa, ai lại ban ngày ban mặt đi phố hoa.

- Tại hạ nghe danh Phụng Nam công tử ở đây đã lâu, lại nghe nói Phụng Nam công tử bận bịu, sợ không tới sớm không có cơ hội được cùng công tử đối ẩm một phen! - Phi Nhiễm gom hết khí khái nam tử ra đề qua lọt cửa ải của vị ma ma này.

Kim am ma à một tiếng. Ra là tìm nam kỹ... Nhưng mà độ tuổi này vẫn còn quá nhỏ đi, vẫn chưa nhìn ra được là... Mà Phụng Nam trước nay chỉ bán nghệ không bán thân, trước nay chính vì cái danh bán nghệ không bán thân đó của hắn mà thu hút không biết bao nhiêu già trẻ lớn bé trai gái đến Dạ Quỳnh Lâu hồng thu phục trái tim của hắn. Xem ra tiểu công tử đây cũng là loại ham chơi muốn chinh phục đó.

- Tiếc quá! Phụng Nam hôm nay gia quyến có chút chuyện nên đã xuất quan, đến giờ chưa hồi môn... Nếu công tử có thể đợi thì... Nhưng ta cũng không biết đến khi nào Phụng Nam mới hồi môn...

- À... Vậy tại hạ sẽ đợi...

- Nghe nói hôm nay trên phố chợ có đánh nhau, dân chúng náo loạn. Nhiễm nguyên soái đúng lúc đó đi ngang qua vì cứu người mà ngựa bị thương rồi... Người nói xem Nhiễm nguyên soái đó đúng là nam nhân chân chính lại anh tuấn, nhân phẩm cũng tốt biết bao nhiêu... Vì cứu người mà không tiếc xả thân...

Tiếng nói của hai cô nương vừa đi tới càng lúc càng rõ. Nhiễm Phi Nhiễm giật mình.

Phụ thân ngựa rồi?!

- Tại hạ có việc gấp, ngày sau tái ngộ! - Nhiễm Phi Nhiễm nghe xong nhanh chóng lao đi như một con gió để lại Kim ma ma với vẻ mặt khó hiểu.

*

- Phụ thân! Phụ thân!

Nhiễm Phi Nhiễm từ ngoài cổng xông thẳng một đường vào phòng của Nhiễm Phi Bình. Thấy phụ thân đang bị đại phu bó thuốc nằm trên giường, nàng liền lao tới như đại bàng vỗ mồi.

- Con! Còn ra cái hệ thống gì nữa!

Hử?

Trời đất! Nàng quên mất mình vẫn còn mặc nam trang, hơn nữa còn dịch dung. Hèn gì ở ngoài cổng xông vào bị gia nhân đuổi theo.

Nàng nhanh chóng cúi lóp dịch dung trên mặt mình đi, nhìn phụ thân cười hề hề. Vậy mà phụ thân vẫn nhận ra nàng!

Đại phu bên cạnh chính là huynh đệ nhiều năm của phụ thân nàng, Quách thúc thúc. Quách thúc thúc lúc này nhìn thấy nàng xông vào cũng giật mình. Sau cùng liền nhận ra nàng nên đã nhanh chóng bảo gia nhân lui ra ngoài, còn cẩn thận dặn dò. Nếu không nay mai sẽ có gia nhân viết thư về tố cáo với mẫu thân nàng là phụ thân có con rơi rớt bên ngoài lớn đến từng này. Lúc đó phụ thân chắc chắn là không xong a.

- Quách Chính Phù! Mọi chuyện nhờ đệ!

- Vâng! Đại ca!

Quách thúc thúc nhận lệnh rồi đi. Lúc bước ra còn không quên điểm điểm mấy cái lên trán của nàng răn đe "Nha đầu lớn rồi! Sắp già đi được rồi! Cứ

càng quấy!"

Sau khi Quách thúc thúc đi rồi. Nàng liền ngoan ngoãn ngồi bên cạnh giường của phụ thân, đem hai đôi mắt to tròn long lanh ra bán manh với phụ thân.

- Đi chơi vui không?

- Dạ vui!

- Biết lỗi chưa?

- Dạ biết!

- Sẽ bị phạt gì?

- Ừm! Bị phạt ở bên cạnh chăm sóc phụ thân cả đời!

Nhiệm Phi Bình đưa hai tay đầu hàng. Hắn cả đời anh minh nghiêm khắc, chỉ là không đấu lại nha đầu này. Hắn giơ tay lên vờ đánh, Tam nương liền nhủu mắt rụt cổ lại nhưng không có bỏ chạy. Cuối cùng hắn hạ tay xuống vuốt lên mái tóc bóng mượt được búi kiểu nam nhân của con gái mình. Xem hài tử của hắn sinh sao mà khéo thế. Mặc nữ nhi phục thì yếu điệu xinh đẹp lại đáng yêu, mặc nam phục thì khí khái anh tuấn...

- Phạt không được ra ngoài ba tháng!

Nhiệm Phi Nhiễm nghiêng người lấy bụi tóc chà chà mấy cái vào mặt phụ thân mình sau đó ngoan ngoãn chạy đi sắc thuốc cho phụ thân. Phụ thân nói phạt ba tháng nhưng thật ra người cần tịnh dưỡng ba tháng buồn chán nên muốn nữ nhi luôn ở bên chứ gì. Phụ thân của nàng không biết làm sao trên quan trường đầu đã được... người nghĩ gì liền hiện lên hết trên khuôn mặt...

Nhiệm Phi Nhiễm vừa sắc thuốc vừa nhìn ngắm bầu trời xế chiều. Lòng nàng thực hạnh phúc. Thì ra đời trước nàng luôn có những hạnh phúc thế này, vậy mà nàng lại không biết. Lại đi chạy theo những tham vọng phù du...

*

Ba tháng sau.

- Công tử! Người ở đây! A Đình đi đến bên kia tìm mua ô!

- Ừm!

Nhiệm Phi Nhiễm vừa hết ba tháng cấm túc của phụ thân liền rủ Hồng Đình cùng nàng dịch dung phần nam trang ra ngoài dạo chơi. Chính là, đi đến cái nơi có tượng nam nhân Nhĩ quốc si tình luôn ngóng về kinh thành đó. Lúc ra ngoài cả hai cũng không nghĩ là trời sẽ mưa, nên chỉ mang theo một cái ô duy nhất.

Bây giờ trời mưa cũng khá to. Hồng Đình mang cái ô duy nhất chạy đi đến gần đó tìm mua ô, để lại Phi Nhiễm ngồi trong đình thủy tạ nghỉ chân một lát.

Đình thủy tạ này nằm giữa hồ sen, khung cảnh vô cùng xinh đẹp, lại thêm mưa lất phất... Quả là khung cảnh lãng mạn thích hợp để nam nữ tình tự. Nhưng mà nàng ở đây chỉ có một mình...

Nhìn xa xa thấy những bông hoa sen bị gió đẩy nghiêng ngã, nàng chợt nhớ tới thật lâu rồi ở kiếp trước. Cũng có một thời khác nàng và Yến Lạc Tịch Đàm yên tĩnh bên nhau ngồi ngắm hoa sen như thế này.

Cuộc đời thật vô thường, cứ ngỡ là hắn yêu nàng...

Nhiệm Phi Nhiễm buồn chán lấy sáo trúc ra thổi một khúc...

Một khúc bi thương!

Nàng tự tặng cho mình khúc bi thương này, cho mối tình vô vọng khờ dại của nàng...

...

Ở đình nghỉ mát phía xa xa, một nam nhân cũng ngẩn ngơ đi. Tiếng sáo của vị công tử bên kia sao mà ai oán tuyệt vọng. Giống như tâm trạng của hắn bây giờ.

17.04.2018

Phong Điệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Cú Ngõ Cổ Nhân

Yến Lạc Tịch Đàm ba tháng nay lục tung cả Thành Khai Vân cũng không tìm thấy Lục Tuyết Cơ. Nói đúng hơn là, ngay cả một người họ Lục cũng cũng không có.

Tuyết Cơ vốn là người Thành Khai Vân, sau đó vì đoàn tụ với Nhiễm gia mà mới chuyển đến kinh thành. Nhưng tại sao bây giờ ở đây cả một sợi tóc của nàng hần không tìm được.

Hần nhớ là mẫu thân của nàng là biểu muội xa của Nhiễm Phi Bình. Lúc nhỏ bị lưu lạc, mất đi khá nhiều ký ức về thân thể của mình, sau đó thành gia lập thất với Lục Cảnh, sinh ra đại ca nàng và nàng. Sau vì Nhiễm Phi Bình đến đóng quân ở thành Khai Vân tình cờ tương ngộ mới đón cả Lục gia về kinh. Phụ thân của nàng cũng theo Nhiễm Phi Bình làm thuộc hạ, sau vì võ công xuất sắc mà được phong làm tướng quân.

Hần cảm thấy hình như nàng đã giấu hần chuyện gì đó. Nếu không, tại sao hần lại không tìm được nàng! Hần cũng định hỏi thăm Nhiễm gia nhưng chợt nhớ bây giờ Nhiễm gia vẫn còn tưởng Lục phu nhân đã qua đời rồi.

Không tìm được nàng, hần cứ bức rức khó chịu không thôi... Hần rất nhớ nàng, nhớ tới điên cuồng... hần vẫn sợ hần tương ngộ nàng vào thời gian này là chênh lệch so với quá khứ sẽ khiến cho mối quan hệ của nàng và hần thay đổi theo chiều hướng xấu đi... Nên hần đã quyết định tìm được nàng sẽ chỉ đứng từ xa âm thầm bảo vệ nàng khỏi móng vuốt của đồ ác phụ Nhiễm Phi Nhiễm kia... Bây giờ một chút tông tích cũng không có...

Nhưng mà hần cũng yên tâm một phần vì Nhiễm Phi Nhiễm hiện giờ đang ở kinh thành, chắc chắn không thể thương hại gì đến nàng.

...

Hần chợt nghe tiếng sáo từ xa vang vọng tới.

Hướng về phía xa xa, hần nhìn thấy sau lớp màn mưa, có một nam tử đang thổi sáo, một khúc nhạc bi thương.

Giữa cơn mưa mùa xuân có mang theo chút khí lạnh lạnh. Nam tử ngồi trong đình phóng tầm mắt về phía hồ sen, y mặc một bộ trang phục màu xanh lục nhạt nổi bật giữa màu son son đỏ của đình nghỉ mát.

Càng nghe, Yến Lạc Tịch Đàm càng cảm vừa hứng thú vừa thấy nhột nhột khó chịu trong lòng... Cứ như là tiếng sáo đó đang lôi hết tâm tư của hần phơi bày ra ngoài.

Nơi này gọi là Vọng Liên Đài, chính là nơi nam nhân Nhĩ quốc tên là A Từ lúc xưa ngày ngày luôn đứng đợi hồng nhan tri kỷ của hần là Tiểu Liên. Tiểu Liên kia đã phụ bạc hần nhưng hần vẫn si tình chờ đợi nàng, ngày ngày đều đến đây thổi sáo... Cuối cùng người ta đặt tên cho nơi này là Vọng Liên Đài cũng chính là vì vậy. Bức tượng của hần được một lão nghệ nhân khâm phục tấm chân tình của hần dựng nên sau khi hần suy nhược qua đời cũng được đặt ở một trong những đình nghỉ mát nơi này...

Trong đầu Yến Lạc Tịch Đàm có chút thất kinh khi nghĩ đến việc có khi nào hần đang nhìn thấy hồn ma của A Từ không. Nhưng khi nam tử đó xoay mặt về phía hướng hần, ý nghĩ đó hoàn toàn biến mất.

Bởi vì dù mưa to làm cản trở thị lực của hần, nhưng hần vẫn nhìn ra được gương mặt đó. Gương mặt anh tuấn có chút non nớt. Mày rậm mắt to, môi hồng da trắng. Thoạt nhìn có vẻ yếu đuối nhưng trông mắt nâu đậm tình anh.

An Dương công tử!

Người có duyên, quả nhiên sớm gặp lại!

An Dương tiểu công tử này tuy còn nhỏ nhưng lại có khí chất tôn quý mà đa phần các công tử tôn quý khác ở trạc tuổi y không có được. Tuy nhiên lại hào sảng không quá xa cách, gặp một lần liền muốn gặp nữa.

Nhưng mà hôm nay An Dương công tử đứng là nòng đậm ưu sầu.

Khúc nhạc y thổi cứ như con dao cùn từng nhát từng nhát chà đạp hành hạ cõi lòng người nghe. Hần từ hồi rốt cuộc An Dương công tử nhìn như mới mười hai mười ba tuổi đó đã trải qua biến cố gì mà có thể thổi ra một khúc buồn đến tê tâm liệt phế như vậy?

...

Khúc nhạc đã hết. Hần nhìn thấy An Dương công tử thu sáo vào trong ống tay áo. Y tựa tay lên thanh vịn, chống má nhìn lơ đãng. Ánh mắt lia qua một vòng bao quát.

Khi ánh mắt lia sang chỗ hần, có dừng lại đôi chút rồi lại lướt qua.

Nhưng mà hần, trong giây phút đó cảm giác rất quen thuộc, cứ như từng gặp ở đâu đó...

Là một người nào đó, hần không tài nào nhớ ra được.

Hần từng quen An Dương trước đó sao?

Cảm giác thân thuộc đến đáng sợ....

...

- Công tử! Có ô rồi! Chúng ta đi thôi!

- Ừ!

Nhiễm Phi Nhiễm đứng dậy hướng ra ngoài bùng ô ra. Trước khi đi nàng còn nhìn lại nam tử đứng bên kia đình một lần nữa... Khoảng cách tuy không ca nhưng nước mưa lất phất làm nàng không nhìn ra được dung mạo của hần. Hần cứ như vậy làm nàng nhớ tới câu chuyện của A Từ và Tiểu Liên...

- Tiểu.... thiếu gia! Chúng ta mau đi thôi!

Hồng Đình đã lướt lên phía trước nàng rồi.

- Ừ! Đi Dạ Quỳnh Lâu thôi!

*

Dạ Quỳnh Lâu

Phượng Nam nhìn dòng người đi lại dưới lầu, ai cũng mang theo ô giấy dầu. Trên ô là những hoa văn đa dạng. Người cứ đi đi lại lại, những chiếc ô đầy màu sắc cứ như vậy như những bông hoa trôi theo dòng nước... Hần thích nhất chính là những ngày mưa ở trên lầu nhìn ô như vậy....

Từ xa xa hần nhìn thấy hai chiếc ô màu xanh ngọc bích đang di chuyển chậm chậm tới. Phía dưới chiếc ô phía trước là một người hần không nhìn rõ được là nam nhân hay nữ nhân. Chỉ thấy dưới cơn mưa đường xá ẩm ướt nước bắn tung tóe mà vạt áo xanh lục của người đó gần như không nhiễm chút bụi đất. Lấp ló dưới vạt áo là đôi ủng gấm màu xanh lục đậm, nhìn thì có vẻ là ủng của nam nhân.

Hai chiếc ô dừng lại trước cửa lớn của Dạ Quỳnh Lâu.

Phượng Nam mỉm cười như có như không.

Chỉ dựa vào vạt áo, đôi ủng và phong thái đó hần còn tưởng là một vị công tử không nhiễm bụi trần nào... Hóa ra cũng là phường truy lạc tầm hoan!

Bỗng, chiếc ô hơi nghiêng xuống. Người dưới ô chậm chậm ngược lên lầu.

Phượng Nam cảm giác chột dạ, cứ như hần vừa âm thầm nói xấu người ta xong thì bị người ta nghe hết.

Hần định quay đầu vào trốn đi nhưng không hiểu sao cả người cứ không chịu nhúc nhích.

Quả thật hần rất tò mò nam nhân cầm ô đó có hình dáng như thế nào, tròn méo ra sao.

Chỉ một động tác ngược lên thôi mà Phượng Nam cảm giác như cả trăm năm trôi qua rồi vậy. Hần nuốt nước bọt đến hai lần mà vẫn chưa nhìn thấy được gương mặt ai kia.

Ừm! Cuối cùng cũng nhìn thấy rồi. Là một đôi môi nhỏ nhắn hồng hào, khóe môi nhếch lên trông có đến chín phần giống môi của nữ tử. Sống mũi cao thẳng, cánh mũi cũng thanh thoát, càng giống nữ tử. Nhưng mà đôi mắt. Đôi mắt to màu nâu đậm đặt dưới hàng chân mày rậm hình kiếm đó vừa nhìn đã bị hút hồn. Quả thật anh tuấn, thiếu niên anh tuấn. Nhìn có vẻ non nớt nhưng với vẻ anh tuấn đó qua mấy năm nữa không biết giết chết bao nhiêu trái tim thiếu nữ a.

Còn cười với hần nữa chứ!

Nam nhân chón phong trần như Phượng Nam lần đầu tiên thấy hai tai mình nóng đỏ lên.

Cũng tại gương mặt quá đổi yêu nghiệt đó!

*

Nhiễm Phi Nhiễm không biết vì sao trên đỉnh đầu cảm nhận được ánh nhìn cháy bỏng. Nàng do dự từ từ ngược đầu lên. Trên lầu quả có người đang chăm chú nhìn nàng.

Phuong Triền Nam!

Quả đúng là Phuong Triền Nam!

Nàng quên sao được đôi mắt đặc biệt u sầu đỏ của hắn, cùng với nốt ruồi phía đuôi chân mày.

Hắn bây giờ, so với lúc lần đầu nàng gặp hắn ở kiếp trước quả thật tốt hơn nhiều. Trên người có da có thịt, gò má hồng hào, cánh môi tươi tắn. Nhìn hắn có khác nào công tử thế gia sống trong nhung lụa!

Bất giác thấy hắn như vậy. Nàng vui đến nỗi cười treo mồm trên môi không cách nào tháo xuống được.

18.04.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Anh Hùng Trợ Anh Hùng

Chỉ là nhìn người dưới lầu chưa được một lúc thì sắc mặt Phụng Nam đã đen lại.

Dưới lầu xuất hiện thêm một nam nhân cao lớn cầm ô màu huyết dụ bên trên có vẽ một chữ "Phùng".

Nam nhân đó chính là Phùng Hàn Tùng. Nếu muốn tả chính xác nhất về y thì Phụng Nam chỉ có duy nhất một câu: Âm mưu, vô lại, cuồng nam sắc!

Y chính là kẻ đeo bám Phụng Nam như đĩa đói. Biết bao lần Phụng Nam hắn đã suýt "không xong" với y.

*

- Tiểu mỹ nhân! Ngươi chính là người mới tới ư?

Thanh âm khá nhừa nhựa vừa đập vào lỗ tai Nhiễm Phi Nhiễm thì nàng đã cảm nhận được có một bàn tay phi lễ nào đó sắp chạm vào người mình. Nàng nhanh chóng xoay đi nửa bước né tránh đồng thời hướng về phía kẻ đã tạo ra thanh âm đó.

Là một nam nhân lại mặt, ăn vận sang trọng, dung mạo cũng không quá khó coi, chỉ là biểu cảm trên gương mặt cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người khác khiến cho nàng không có được một phần cảm tình.

- Ô! Cũng nhanh nhẹn nhỉ?

Nói rồi hắn thu tay lại vuốt vuốt chiếc nhẫn bằng ngọc trên tay. Nhiễm Phi Nhiễm nhún mày. Đây là hành động khoe của quá lộ liễu rồi.

- Có tổ chất như vậy! Xem ra danh hiệu đệ nhất mỹ nam Khai Vân Thành của Phụng Nam nhà ta sẽ có nguy cơ rồi!

"Phụng Nam nhà ta" cái rắm! Phuong Triền Nam nhà nàng mới không rảnh rồi đếm xỉa tới ngươi.

- Xem kia! Mỹ nhân tức giận trông cũng thật khả ái! Gia thật không chịu đựng nổi.

- Không chịu nổi thì cất bỏ đi! - Hồng Đình đứng phía sau này giờ thấy tên nam tử thói hoắc này cứ động tay động chân với tiểu thư nhà nàng làm nàng nộ khí sắp xung thiên rồi.

Haha! Hồng Đình! Em được lắm!

- Chỉ là một nô tài mà gan cũng không nhỏ, tiểu mỹ nhân, xem ra cấp bậc của ngươi ở đây cũng không nhỏ!

- Vị huynh đài đây chắc có hiểu lầm gì rồi! Tại hạ hôm nay đến đây tìm người chứ không phải là người ở đây.

- Vậy sao? Không phải là người ở đây.... vậy thì...

Hắn đột nhiên lao nhanh tới!

-.... trở thành người của gia đình!

Vừa nói, tay đã vươn tới trước mặt Nhiễm Phi Nhiễm. Chuẩn bị bóp cằm của nàng.

Phi Nhiễm tuy bất ngờ nhưng vẫn bình tĩnh dùng thiết phiến chặn tay hắn lại. Đồng thời tay kia cầm ô lắc nhẹ một cái cho nước mưa văng khắp người hắn.

- Công tử! Thịnh tự trọng!

- Phùng Hàn Tùng! Ngươi dám gây chuyện!

Hai giọng nói đồng thời thốt lên. Nhiễm Phi Nhiễm đưa mắt về phía phát ra giọng nói thì thấy Phương Triền Nam gương mặt nhẵn nhụi đứng kế bên nàng, tay đang hất tay của nam nhân kia ra.

- Ô kia! Phương Nam nhà ta ghen rồi sao?

Phùng Hàn Tùng vừa đó thuận tay nắm lấy tay của Phương Triền Nam. Phương Triền Nam cố rút tay ra nhưng không được. Hai người cứ như vậy lúc lắc tay.

Mà có vẻ như mọi người xung quanh ngoài Phi Nhiễm và Hồng Đình thì ai cũng đã quen với cảnh này rồi nên cũng không thấy ai biểu hiện lạ gì, cứ thế mà thản nhiên.

- Ngươi không buông ta đập chết chim nhỏ của ngươi! - Phương Triền Nam gằn giọng đe dọa

- Ô ô! Phương Nam sao lại biết chim nhỏ của ta mà đập chết được? - nói xong lại quay xuống nhìn bộ vị quan trọng nào đó - Thật ra của ta cũng rất khao khát được gặp ngươi a!

Phương Triền Nam sắc mặt tối đen như đáy nồi.

- Thôi bí! - Hồng Đình phía sau thay lời muốn nói cho Phương Triền Nam

Haizzz. Thật ra đây vốn là chốn trêu hoa ghẹo nguyệt. Mấy lời vừa rồi tuy càn rỡ thật nhưng nếu suy ra nghĩa đen mặt chữ thì nó cũng thường thôi. Phi Nhiễm lắc đầu thờ dài. Nàng đập nhẹ thiết phiến lên mu bàn tay của Phùng Hàn Đình. Lực đạo vừa phải đủ hắn đau một tí rồi buông ra. Người bên ngoài nhìn vào không biết đó là một cây thiết phiến nên cũng chỉ thấy Phùng Hàn Đình giật mình mà buông tay ra.

- Ô! Mỹ nhân đây đúng là hoa đẹp có gai nha!

- Tại hạ có chuyện cần bàn riêng với Phương Nam công tử... Chẳng hay...

Nhiễm Phi Nhiễm hướng Phương Triền Nam nói chuyện, hoàn toàn xem nam nhân kia là cục đá mà đối xử.

Phương Triền Nam nở một nụ cười lấp lánh dụ hoặc hướng nàng đáp lễ, "Được thôi!" một cách ngọt ngào đến ê buốt cả răng rồi giả vờ thẹn thùng kéo tay áo nàng lôi nhẹ vào trong Da Huỳnh Lâu.

Trời đất quỷ thần ơi ra Phương Triền Nam câu dẫn nam nhân chính là bộ dáng này.

Được lắm Phương Triền Nam, vậy mà năm đó ta nhờ ngươi dạy cách câu dẫn nam nhân để câu dẫn Yến Lạc Tịch Đàm ngươi còn dám bảo không biết! Ta giận! Ta giận!

Nói thì nói vậy chứ nánh cũng ngoác miệng ra vừa cười vừa đi theo hắn!

- Tiểu mỹ nhân! Đâu có dễ cho qua như vậy được!

Phùng Hàn Tùng từ phía sau vọt tới. Tốc độ nhanh hơn lúc nãy mấy lần. Lúc nàng xoay lại thì thấy hắn đã hướng eo nàng nhắm tới. Chỉ còn một chút xíu nữa thôi. Nhiễm Phi Nhiễm cắn môi, không lẽ lần này để hắn phi lễ nàng thật rồi sao?

Sau đó nàng thấy trời đất đảo lộn một chút. Lúc định thần lại thì đã cảm giác được trên eo có một vòng tay bao lấy. Phía sau lưng nàng cảm giác được mình đang dựa vào một khung ngực đang thở phập phồng. Trên búi tóc cảm thấy là lạ như chạm phải vật gì đó.

Phi Nhiễm còn đang hoảng sợ vì nghĩ nàng bị nam tử kia ôm trọn. Ai dè điều chỉnh lại tiêu cự thì nhìn thấy nam tử cầm ô đỏ đã đứng trước mặt nàng, gương mặt thập phần khó chịu vì cổ tay bị một cánh tay khóa ngược lại.

Nhiễm Phi Nhiễm còn tưởng Phương Triền Nam hôm nay nộ khí bạo phát. Nhưng không ngờ trên đỉnh đầu truyền xuống âm thanh trầm khàn khiến hai chân nàng muốn khụy xuống:

- Các hạ chốn thanh thiên bạch nhật xin đừng càn quấy! Phương Nam công tử đây hôm nay chẳng phải đã phải tiếp tiểu công tử đây rồi sao? Các hạ sao lại ngoan cố đến như vậy?

Lời nói thì nhẹ nhàng thoang thoảng nhưng tay thì cho thêm chút lực.

Mà hai tay thì khó có thể không cân bằng nên bàn tay ở trên eo của Nhiễm Phi Nhiễm cũng tăng thêm chút lực.

Nhiễm Phi Nhiễm giật mình quay ngoắc lại khiến cho búi tóc của nàng đập thật mạnh lên cằm ai kia một cái.

Quả nhiên là Yến Lạc Tịch Đàm.

Con mẹ nó chứ tại sao lần nào ta xuất môn cũng gặp hấn vậy?

Hấn buông tay đang vặn nam tử kia ra, thu về xoa xoa chỗ cằm vừa bị búi tóc của Phi Nhiễm "cường bạo trọng thương". Lúc bắt gặp ánh mắt của nàng, hấn như ngơ ngác, ý như đang nói "Đã lâu không gặp, người anh em!"

Chỉ tiếc Phi Nhiễm bây giờ thần trí đang phiêu diêu đâu đó nếu không nàng cũng sẽ hét toáng lên là "Ta không muốn gặp! Ta không muốn gặp!"

Phượng Triền Nam nhìn thấy một màn như vậy có hơi giật mình. Hôm nay đúng là một ngày kỳ lạ. Con gió nào đã thổi đến đây hai vị công tử anh tuấn này vậy?

Rồi hấn ái ngại trong lúc giằng co, ô của hai vị công tử này đã rơi xuống đất hết. Hai người đó bây giờ dưới mưa quần áo ướt đi mấy phần. Thời tiết chuyển mùa này nếu đứng đó thêm chút nữa chắc sẽ nhiễm phong hàn mất. Nên hấn nhanh chóng "hốt trọn" cả hai vào Dạ Quỳnh Lâu.

Lúc xoay người bước vào còn nói vọng lại một câu "thương tặng" Phùng Hàn Tùng:

- Đóng cửa! Thả chó!

Trời sắp tối, Dạ Quỳnh Lâu đến lúc làm ăn dĩ nhiên Kim mã sao có thể nở lòng nào đóng cửa. Huống chi Phùng Hàn Tùng là khách quý. Nhưng mà quả nhiên có chó được thả ra.

A Cầu - sủng vật kiêm vệ sĩ bảo vệ cho Phượng Nam được Y Bảo là tiểu đồng bên cạnh Phượng Nam đem dắt ra chắn trước mặt Phùng Hàn Tùng.

Ai đó bị sợ chó liền chửi đồng một câu rồi cũng cảm đủ rồi đi.

A Cầu! Nhiệm vụ hoàn thành xuất sắc!

20.04.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Các bạn vài comment cho ý kiến để Y Y viết được hay hơn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Da Mặt Mỏng

Lúc đó sau khi ở đình nghỉ mát nhìn thấy An Dương rời đi thì Yến Lạc Tịch Đàm cũng âm thầm đuổi theo. Hấn thấy An Dương rời khỏi Vọng Liên Đài, đi qua mấy con phố rồi đi đến cái nơi mà đời trước hấn còn không dám nhìn quá lâu: "Phố hoa"

Hấn cực kỳ khó hiểu, An Dương tiểu công tử cùng lắm chỉ mới có mười ba tuổi, phương diện kia sao có thể phát triển sớm như vậy chứ. Lại nói, mặc dù chỉ gặp An Dương có hai lần nhưng hấn có một loại tin tưởng vô điều kiện là An Dương công tử không phải loại người ăn chơi trác táng đó.

Phía xa xa hấn nhìn thấy An Dương đem ánh mắt sáng rực nhìn lên một vị tiểu quan trên lầu. Hấn chợt dạ mấy cái, An Dương công tử sở thích có hơi đặc biệt một chút nhỉ?

Nhưng khi hấn đưa mắt nhìn lên trên lầu thì lại càng giật mình hơn nữa. Bởi người trên lầu hấn có biết. Không những có biết mà mối quan hệ còn khá lãng nhăng, Phượng Triền Nam.

Phượng Triền Nam đời trước hấn quen biết lúc Nhiễm Phi Nhiễm mời y về làm cầm sự dạy ả đánh đàn, ở lại trong phủ của hấn. Hấn và y mối quan hệ tương đối tốt, Phượng Triền Nam là thư sinh học rộng, hiểu biết, lại có tài am hiểu âm luật, tiếng sáo của y, tiếng đàn của y đúng là ở một đẳng cấp khác với người thường. Nhưng không ngờ sau đó Nhiễm Phi Nhiễm không tiếp cận được hấn, dục hỏa khó dập lại câu dẫn Phượng tiên sinh. Sự việc không biết bắt đầu từ lúc nào nhưng lúc hấn phát hiện ra thì Nhiễm Phi Nhiễm đã giết người diệt khẩu. Một tài năng như Phượng Triền Nam cứ như vậy mà lui tắt.

Hấn không ngờ Phượng Triền Nam trước khi gặp hấn lại là một tiểu quan. Thân phận y phức tạp như vậy, hèn chi lúc đó y không dám cầu công danh, dù cho hấn bao lần khuyên y nên thử sức. Giờ nghĩ lại, Nhiễm Phi Nhiễm chắc chắn vốn đã không còn trong sạch từ lâu. Chắc chắn ả thường xuyên lui tới

những nơi bán phần buôn hương thê này để thỏa mãn dục vọng của ả. Sau đó mới "chấm" trúng Phương Triền Nam mà đem về.

Lúc hắn đang suy nghĩ miên man thì không để ý thấy phía bên kia An Dương công tử đang bị một tên vừa nhìn đã biết không phải dạng tốt đẹp gì trên gheo.

Lúc hắn kịp thời chú ý tới định ra tay ứng cứu thì Phương Triền Nam đã ra tay trước. Chà, không ngờ An Dương công tử lại nhìn Phương Triền Nam bằng ánh mắt si mê như vậy. Không chừng khúc nhạc lúc này hắn nghe được ở Vọng Liên Đài chính là dành cho phương Triền Nam.

Nhìn thấy hai người như vậy hắn có chút cảm giác khó tả thành lời.

Nhưng mà tên kia có vẻ không chịu buông tha. Giây phút y có ý đồ ra tay với An Dương công tử, đôi mắt hắn tối sầm lại.

Chuyện sau đó, là cơ thể hắn tự ra tay chứ hắn cũng không suy nghĩ được gì nhiều.

Bây giờ sau khi ngồi yên vị trong Dạ Quỳnh Lâu, hắn được tiểu đồng của Phương Triền Nam rót cho một ly nước gừng ấm.

Bên cạnh hắn là An Dương công tử như người mất hồn, hai mắt cứ nhìn không có tiêu cự. Chậc

- An Dương công tử! - hắn hươ hươ tay

Người vẫn như lạc vào cõi thần tiên chưa về. Hắn định lay vai của An Dương thì bị tiểu đồng bên cạnh An Dương vọt tới dành trước.

- Tiê.... tiểu thiếu gia! Người làm sao vậy, người làm ta sợ!

Sau đó vì bị tiểu đồng đó lay lắc quá đổi mạnh bạo mà An Dương công tử hồi hồn trở về. Sau khi hồi hồn, nhìn thấy hắn thì lại tiếp tục trợn mắt lên, cuối cùng sau đó vô cùng khéo léo ngồi nhích ra xa hắn. Hành động này khiến hắn có chút tổn thương.... Đây là vì lúc này hắn vì cứu y nên mới ôm y như vậy, chứ có phải cố tình phi lễ đâu. Hơn nữa đều là nam nhân với nhau, có cái gì mà y lại tỏ vẻ dữ vậy. Và lại lúc này An Dương công tử cứ như người mất hồn, hắn đâu còn cách nào khác là phải bế y lên lầu, mặc cho tiểu đồng của y ngăn cản. Chuyện cũng là bất đắc dĩ thôi, Phương Triền Nam ôm yểu như vậy, sao vác nổi An Dương. Lại chả, An Dương y cùng lắm mới mười ba tuổi, bây giờ tuy thân xác hắn là mười lăm tuổi nhưng linh hồn hắn cũng đã hai mươi lăm rồi. Hắn cũng không biến thái như vậy đi dòm ngó tiểu hài tử chứ.

Cả hai đồng thành "Hừm hừm" trong cổ họng.

*

Lúc Phương Nam bước vào hắn đã cảm thấy bầu không khí có chút mùi gì đó là lạ không thể tả rõ được. Nhưng hắn tạm gác mọi chuyện lại. Nhanh tay đưa tới trước mặt hai vị nam nhân trước mặt hắn hai khay để mấy bộ y phục.

- Hai vị công tử! Tại hạ thấy hai vị nên thay đổi xiêm y một chút... Nếu cứ để như vậy e là sẽ nhiễm phong hàn mất.... Hai vị yên tâm, đây đều là y phục mới may của tại hạ và tiểu đệ ở đây. Tuyệt đối không phải là y phục đã qua...

Hắn nói lấp lửng. Hắn muốn nói đây không phải là y phục đã qua tay của các tiểu quan trong Dạ Quỳnh Lâu mặc. Hắn biết người bình thường vốn đã coi thường người trong chốn hoa phần. Hai vị trước mặt đây nhìn sơ cũng thấy là công tử quyền quý. Người ở giới quý tộc lại càng có yêu cầu cao hơn về sự tinh khiết sạch sẽ. Nếu bảo họ mặc y phục của tiểu quan đã bị nhuộm bẩn qua không biết bao nhiêu tay đàn ông thì với họ chả khác nào sự sỉ nhục.

Tuy hắn không nói rõ, nhưng Yến Lạc Tịch Đàm và Nhiễm Phi Nhiễm liền nhạy bén nhận ra ngay.

Nhiễm Phi Nhiễm nhanh chóng xốc lên mấy bộ y phục bên cái khay nhỏ, có tìm một bộ phù hợp với nhan quan của nàng và quan trọng là mặc vừa.

- Y phục chẳng qua là để che thân! Không có y phục ai cũng như ai thôi, cần gì câu nệ!

Nàng nói, câu này đúng là sao y chang bản chính của phụ thân nàng. Bây giờ nàng đang là thân nam nhi, nói một câu như vậy cho nó ngẫu. Chứ thật ra nàng thấy y phục mặc đẹp một chút vẫn tốt hơn, còn việc ai đã từng mặc qua hay chưa thì nàng đồng ý với ý kiến của phụ thân, không cần quá câu nệ.

- Phi!

Cả ba nam nhân trong phòng đều bật cười. Tiểu công tử tuy nói vậy mà tay thì xốc xốc lựa lựa, gương mặt háo hức như nữ nhân đi lựa y phục làm cho bọn hắn không thể nhịn cười.

Chỉ có Hồng đình là ôm tay đỡ trán. "Tiểu thư à, lời nói có chút thô bỉ đó của lão gia là để nói với binh sĩ của ngài, sao tiểu thư lại có thể thốt ra như vậy chứ! Thật là muốn nói tiểu thư mau nhỏ nước bọt nói lại!"

Cuối cùng thì Phi Nhiễm cũng tìm được một bộ y phục màu lục gần giống như bộ y phục mà nàng đang mặc. Bên kia Yến Lạc Tịch Đàm đã tùy tiện lấy đại một bộ ở phía trên cùng, và...

Trời cao ngó xuống mà xem, hắn lại cứ như vậy vô tư thoát y.

Mà 2 cái tên nam nhân còn lại trong phòng cũng không có gì làm lạ...

Ờ thì nam nhân với nhau có gì là lạ.

Nhưng nàng là nữ nhân mà. Dù cho hấn cời cời hết thì cùng lắm là nàng quay mặt đi chỗ khác không nhìn. Đằng này 3 người bọn họ lại tròn xoe mắt nhìn nàng kiểu "Ồ sao nguoi không cời!".

Cời cời cái rắm!

- Thiếu gia nhà ta da mặt mỏng lắm nên... - Hồng Đình nói, mắt cũng sắp nhắm tịt rồi~~~

- Ờ ra vậy!

Phượng Triền Nam ồ lên một tiếng rồi hai tay mỗi tay nắm lấy góc áo của Y Bảo và Hồng Đình nhanh chóng đi ra khỏi cửa, còn rất là lịch sự khóa cửa lại...

Phi Nhiễm muốn chảy máu mắt!

Để lại nàng với nhân vật nguy hiểm này khác gì giao nàng cho sói a.

Hồng Đình, cứu ta! Ta sợ lát nữa hấn cời hết ta lại nổi sắc tâm nhào lên người hấn phỉ lễ hấn mấy cái như vậy thì đời này ta xong rồi!

...

- Sao vậy? - Yến Lạc Tịch Đàm chột chột lên vai nàng mấy cái

- Há? - nàng theo quán tính quay đầu lại.

Đập vào mắt nàng là Yến Lạc Tịch Đàm chỉ còn có cái tiết khô.

Con mẹ nó! Nàng muốn tu tâm sao mà hấn cứ lấy sắc dụ nàng.

Cuối cùng nàng bị phần ụp cả cái mặt mình xuống mặt bàn, xoay lưng về phía hấn nói trong nghẹn ngào:

- Nguoi thay xong ra ngoài rồi tới lượt ta!

Yến Lạc Tịch Đàm khó hiểu nhìn vào cái gáy cổ trắng muốt đang lộ ra của An Dương, cùng với hai vành tay màu hồng nhạt. Hấn phì cười. Xem ra An Dương đây da mặt đúng thật rất mỏng.

- Xong rồi! Tại hạ đã xong, thỉnh An Dương công tử tự nhiên! - hấn vừa nói vừa khép cửa lại.

Sau đó Phi Nhiễm liền nhanh chóng chạy ra phía sau bức bình phong. Dùng tốc độ của Tề Thiên Đại Thánh mà thay y phục.

Vật vờ một đoạn thì nàng mới rón rén hé mở cánh cửa ra nhìn về phía bên ngoài. Ba nam nhân cùng với một nữ nhân đang vận y phục nam nhân đang hướng 8 đôi mắt tròn xoe nhìn nàng.

Y Bảo: Ô, vị công tử này đúng là kí chất, trang phục tầm thường như vậy mà hấn mặc lên cũng thấy thật đẹp.

Hồng Đình: Tiểu thư! Thất lưng nguoi thất kiểu gì thế kia, vạt áo sao lại xéo mất rồi, tay áo bị cuốn vào trong rồi...

Phượng Nam: Người đẹp làm cái gì cũng đẹp a! *đỏ mặt*

Yến Lạc Tịch Đàm...

Yến Lạc Tịch Đàm giờ đây có chút bần thần, hấn nghe tim mình đập hỗn loạn mấy cái. Bởi khi An Dương len lén hé cánh cửa ra chỉ nhìn được đôi mắt. Hấn lại lần nữa thấy quen thuộc nhưng không tài nào nhớ ra được.

Đôi mắt màu nâu vừa trong vừa sáng, giờ phút này lại có một tầng xấu hổ nhưng nhìn hết tổng thể cả gương mặt lại có vẻ kiên quyết...

Rốt cuộc thì hấn đã gặp ở đâu?

22.04.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Có ai đọc hông ta, cmt tí với T.T

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Náo Loạn Dạ Quỳnh Lâu

Bầu không khí lúc này trong gian phòng của Phụng Nam phải nói là cực kỳ đặc quánh.

Cũng đúng thôi, phòng thì không rộng bao nhiêu mà giờ đây có tới năm vị nam nhân sắp lóp ở trong đó. Ồ, thật ra thì có hai vị trong đó chỉ là nam nhân trên danh nghĩa vậy thôi.

Mà cả nam ngồi xuống chưa được bao lâu thì bên ngoài đã nghe ồn ào.

- Y Bảo đi xem có chuyện gì thế!

- Dạ!

...

- Không xong rồi công tử ơi, mấy vị tỷ tỷ bên Tây viện nghe nói có hai vị công tử anh tuấn đến tìm công tử nên đã chạy hết sang đây đòi vào gặp kìa, bọn người Thường với Tự đang cản ở bên ngoài...

- Mặc kệ mấy tỷ ấy đi! Lát Kim ma ma lại lôi hết về bên đây cho xem!

Lại nghe ồn ào.

- Sao nữa vậy?

Y Bảo lại chạy đi ra bên ngoài xem, chưa đầy một phút sau lại chạy về.

- Công tử ơi! Mấy vị ca ca của Đông viện cũng đòi sang đây xem mặt hai vị công tử nữa rồi!

Vừa nghe đến đó, Yến Lạc Tịch Đàm và Nhiễm Phi Nhiễm đồng loạt sặc nước trà.

Bên này Phi Nhiễm được Hồng đình vỗ vỗ lưng cho còn bên kia Tịch Đàm bị sặc ho đến đỏ cả mặt. Phụng Nam bắt đầu dể lắc đầu.

- Lát Kim ma ma lại giải quyết thôi...

- Công tử... - Y Bảo lại nhìn ra ngoài cửa rồi rút đầu quay vào - Kim ma ma đang dẫn đầu mọi người xông vào đó!

Lần này thì Phi Nhiễm chút nữa lảo ra đất mà bất tỉnh. Kim ma ma tuổi tác cũng không còn nhỏ mà ham vui thế.

- Cái này... - Phụng Nam khó xử - để tại hạ giải quyết!

Nói xong y cầm cái then cửa gài cửa thật chặt rồi mở cửa sổ nói vọng xuống.

- Mấy vị tỷ muội, mấy vị ca ca đệ đệ! Người đã trong tay Phụng Nam ta tức là của ta! Các người há có quyền động vào người của gia!

Bên trong phòng trừ Y Bảo ra ba người còn lại đã ngã lảo ra đất thật.

"Phụng Nam! Ta thì không nói làm gì, ta không chấp nhất người. Nhưng còn Yến Lạc Tịch Đàm! Người cẩn thận bị hấn ghi hận!" - Nhiễm Phi Nhiễm rủa thầm trong bụng.

- Phụng Nam! Người thật quá đáng lắm luôn!

Bên dưới mọi người đồng thanh phi nhô Phụng Nam rồi cũng tản dần đi. Y đóng cửa sổ lại, ngồi ngay ngắn vào bàn.

- Lúc này công tử nói có việc cần tìm tại hạ, chẳng hay là việc gì...

A, suýt nữa nằng quên mất!

- Tại hạ là muốn thỉnh Phụng Nam công tử làm tiên sinh dạy cảm nghệ cho tại hạ!

- Công tử nói đùa! Công tử đây vừa nhìn đã biết xuất thân thâm anh quý phái, nếu công tử muốn tầm sư học nghệ thì trong thành có không biết bao nhiêu vị cầm sư nổi danh tào nhĩ, cầm thủ xuất sắc đang chờ người... Sao có thể đến lượt Phụng Nam chứ?

- Phụng Nam công tử quá khiêm tốn rồi! Bái sư cũng cần có duyên phận. Tại hạ chính là cảm thấy bản thân mình có duyên phận với công tử...

"Duyên phận!"

Yến Lạc Tịch Đàm ngồi ở bên cạnh tuy vờ lơ đãng uống nước nhưng thật ra là lắng tai nghe không bỏ sót một chữ, mắt không sót một cử chỉ ánh mắt nào của An Dương.

Duyên phận gì chứ! Hình như Phụng Triền Nam là lần đầu gặp An Dương mà... Hơn nữa hắn cũng từng nghe An Dương nói, hắn ngoài Nhiệm Phi Nhiễm ra không còn đồ đệ nào khác.

...

Nếu là bình thường hắn Phụng Nam đã sớm từ chối. Nhưng hôm nay không hiểu sao hắn hoàn toàn không thể nói nên lời phủ phàng nào với vị công tử trước mặt này. Hắn đau đớn nhận ra, à, thì ra hắn cũng si mê nam sắc như bọn nam nhân tầm thường kia thôi.- Vậy... thật ra công tử không cần bái sư với ta, thân phận này của tại hạ nếu nói ra chỉ sợ đem công tử làm thành trò cười cho thiên hạ... Tại hạ đồng ý là sẽ truyền dạy lại cho công tử, chỉ cần không bái sư là được, cũng xin công tử đừng gọi tại hạ là sư phụ...

Yến Lạc Tịch Đàm ở bên cạnh gật gù. Nếu như vậy thì quả là đời trước Phụng Triền Nam không có nói dối hắn.

Đã đạt được mục đích tiếp cận Phụng Triền Nam, Phi Nhiễm cười tít cả mắt.

- A! Tại hạ vẫn quên chưa giới thiệu tên cho Phụng Nam công tử. Công tử có thể gọi tại hạ là An Dương hay An Dương tiểu đệ đều được. Thật ra An Dương không phải công tử thế gia trâm anh quyền quý gì đó như công tử nghĩ đâu. Gia phụ chỉ mở tiệm buôn bán nhỏ mà thôi!

- Được! An Dương tiểu đệ! - Phụng Nam cũng ôn quyền lại - Còn vị công tử đây với An Dương tiểu đệ là...

- Ta không quen y!

Yến Lạc Tịch Đàm tròn mắt lên nhìn An Dương đang phẩy phẩy cây thiết phiến, không thèm nhìn đến hắn.

- Vậy... - Phụng Nam khó xử

- An Dương tiểu đệ sao lại có thể nói vậy. Lần trước tại hạ thụ ơn của An Dương tiểu đệ còn chưa có cơ hội báo đáp cho thật chu toàn...

- Các hạ nhìn lầm người rồi!

Nàng nhất quyết không nhận.

Yến Lạc Tịch Đàm bất đắc dĩ lắc đầu. Nhìn dáng vẻ bị người từ chối của hắn khiến cho mấy người còn lại cảm giác tội lỗi không thôi. Dĩ nhiên Phi Nhiễm cũng vậy. Nhưng mà nàng so với cảm giác tội lỗi thì vẫn sợ hắn hơn. Nếu lỡ hắn phát hiện ra nàng là Nhiễm tam nương thì...

- Vậy... - Tịch Đàm đứng dậy, chỉnh lại vạt áo cho ngay ngắn, ôn quyền nói - An Dương tiểu đệ! Phụng Nam công tử! Tại hạ Yến Lạc Tịch Đàm! Họ là Yến Lạc, Tịch trong tịch mạch còn Đàm là trong Long Đàm Hồ Huyệt! Hôm nay tương ngộ, cầu mong được cùng hai vị công tử kết giao hảo hữu!

(Long Đàm Hồ Huyệt: vực rồng hang cọp, đàm ở đây là hồ, đàm lầy).

"Kết giao cái gì a! Kết để chết a!"

- Hân hạnh!

- Hân hạnh! - Phi Nhiễm gắng giọng

...

- Phụng Nam! Phùng công tử lại đến tìm ngươi kia! - Kim ma ma the thé nói vọng lên - Hắn bảo nếu ngươi không ra sẽ cho người đánh chết A Cầu đó!

- Cái gì! Hắn dám! - Phụng Nam nộ khí xung thiên đập bàn mở then cửa.

Ai dè bên ngoài không chỉ có một mình Kim ma ma mà còn cả một đoàn người oanh oanh yến yến.

- Ôi chào! Hai vị khách của ngươi thật suất nha Phụng Nam

- Hay lắm! Phụng Nam tiên đề tiện ngươi dám bảo bán nghệ không bán thân mà hôm nay ở đây lại chơi ba người với hai vị công tử anh tuấn đây! Lão tử ta hôm nay cũng phải chơi thử xem Phụng Nam ngươi là nằm trên hay nằm dưới!

Trong đám người đó một nam một nữ thay phiên nhau nói. Nhìn sơ qua là thấy được nhan sắc của họ thuộc hàng xinh đẹp bậc nhất nơi đây. Nữ tử đó còn có chút e lệ. Nhưng nam tử kia thì...

Hắn vừa nói vừa chen giữa đám người, đang nói nhất là y phục của hắn quá đổi "mát mẻ" rồi. Chỉ có mỗi cái áo choàng mỏng manh được cột hờ bằng thắt lưng, vạt áo rộng mở lộ ra vòm ngực trắng tuyết. Nổi trắng tuyết đó "thật tình cờ" còn lộ ra vài vết màu hồng.

Phi Nhiễm đỏ mặt quay đi. Không phải nói cũng biết là nam tử kia vừa làm cái gì xong..

- Phụng Nam công tử! - An Dương cáo tử! Hẹn ngày gặp lại!

Nói xong nàng liền nhanh chóng "gấp" Hồng Đình còn đang dùng hai tay che mắt đứng ở đó. Hồng Đình, muội cũng hay lắm! Che mắt mà lại chừa ra hai kẻ hở như vậy!

Nhiệm Phi Nhiễm thi triển khinh công nhảy qua cửa sổ rồi một mạch chạy đi thật xa. Cảm giác được không bị Yến Lạc Tịch Đàm đuổi theo nên nàng một mạch đi thẳng về Nhiễm phủ.

23.04.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Hôm nay up hơi trễ. Xin lỗi mọi người!

Mọi người nhớ bình chọn và comment cho Y Y nha!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngoại Truyện: Lịch Kiếp (Thượng)

Y Y: Hôm qua tự nhiên ý tưởng đến nên viết 2 chap ngoại truyện này nè! Lo viết 2 chap này mà bỏ quên chính truyện:P

- Nghiệt đồ! Ngươi! Ngươi khiến ta tức chết mà!

Bên dưới điện, có một tiên tử đã bị tước đi tiên y, đang quỳ.

- Còn có gì để nói không?

- Đồ nhi chấp nhận chịu phạt! - tiên tử cúi sát mặt thêm, trán và mũi của nàng chạm lên tấm thảm của chính điện nhưng giọng nói nàng thì không yếu ớt.

- Nhiễm Nhiễm! Ba viên tiên đơn mà con trộm đó vốn là để cho Linh Miêu thượng tiên bồi bổ an thai. Linh Miêu thượng tiên vốn là sủng vật của Nữ Oa nương nương chân tu lên thượng tiên. Con biết lần này con chọc vào ai rồi không?

- Đồ nhi hiểu rồi!

Triều Ca thượng tiên không còn lời nào để nói. Con dại cái mang. Tuy nàng chỉ là sự phụ của Nhiễm Nhiễm nhưng mà cũng không khác mẫu tử là bao. Nàng xóc lại ống tay áo, mò tìm viên đan dược quý nhất cả đời nàng luyện được. Đem cái này chuộc tội với Linh Miêu thượng tiên đã.

- Con mau về phòng tịnh tâm suy nghĩ lại lỗi lầm của mình đi! Nếu con còn dám đi tìm Tịch Đàm Văn Khúc tình quân một lần nữa ta sẽ nhốt con vào U Thập mải mải!

- Đệ tử tuân mệnh...

Lời Nhiễm Nhiễm vừa nói xong bên ngoài đã nghe tiếng thiên binh tới.

Thiên binh đọc thiên chỉ của Thiên Đế xong thì đã bắt Nhiễm Nhiễm đem đi.

Triều Ca thượng tiên nhanh chóng bắt một đám mây đuổi theo.

*

Đại điện

Nhiễm Nhiễm quỳ xuống trước mặt Thiên Đế. Xung quanh những người có chức phận đều đã có mặt đầy đủ.

- Bên dưới là Nhiệm Nhiệm tiểu tiên đi trộm tiên đơn để cho Văn Khúc tinh quân trị thương đó sao?

- Dạ! Khởi bẩm Thiên Đế, tiểu tiên là Nhiệm Nhiệm ở Trấn U Tháp Điện. Kẻ trộm tiên đơn chính là tiểu tiên.

- Ngần mặt lên ta xem!

Nhiệm Nhiệm lấy tốc độ vừa phải ngần mặt lên. Nàng nhìn thấy Văn Khúc tinh quân cũng có ở đây. Đôi mắt nàng nhìn hấn hoảng sợ.

Biểu cảm của nàng đã bị cả đại điện thu vào mắt. Thiên Đế cười nhẹ nhàng liếc mắt sang người ngồi bên cạnh đó không xa là Diêm vương điện chủ.

- Ty Mệnh! Khanh mau định tội cho xong đi!

- Dạ! Nhiệm Nhiệm tiểu tiên nhìn thấy Văn Khúc tinh quân bị Xích Phượng làm trọng thương nên đã về Trấn U Tháp điện xin tiên đơn để cứu Văn Khúc tinh quân. Nhưng lúc đó Triều Ca thượng tiên không có ở đó nên Nhiệm Nhiệm đã trộm đi 3 viên tiên đơn đem đến thừa lúc Văn Khúc tinh quân hôn mê mà ép Văn Khúc tinh quân uống. Đồng thời Linh Miêu thượng tiên bị động thai khí không có 3 viên tiên đơn được Nữ Oa nương nương căn dặn Triều Ca thượng tiên luyện để uống nên suýt nữa mất cả tiên thai.... - Ngần gọn đi! Hình phạt? - Thiên Đế nhàn nhạt nói

- Ty Mệnh tinh quân xin đợi một chút! - phía bên ngoài thấy một con lốc nhỏ bay tới, từ xa một tiên tử xinh đẹp bước vào.

Vị tiên tử kia gương mặt sắc sảo nhưng biểu cảm hòa ái. Nàng mặc một bộ tiên y màu tím. Mỗi một bước chân nàng bước vào đại điện đều kèm theo tiếng "đình đình đan đan" phát ra từ pháp khí hình lục lạc đeo ở đôi chân trần của nàng.

- Linh Miêu bái kiến Thiên Đế! Tham kiến Diêm Vương!

Người bên trên bảo nàng miễn lễ.

Vì nàng đang mang tiên thai, tuy bụng không quá nhỏ lên nhưng nàng mới bị động thai xong nên được ưu ái ban ngồi.

- Linh Miêu cảm thấy Nhiệm Nhiệm tiểu tiên chỉ là đơn thuần muốn cứu Văn Khúc tinh quân không có ý đồ gì xấu. Mong Thiên Đế giơ cao đánh khẽ.

- Không đúng! Nếu lần này không phải may mắn nhờ Nữ Oa nương nương độ khí cho thượng tiên. E là... - Cự Môn tinh quân nói xen vào.

- Tinh quân nói cũng không đúng lắm. Hải tử của Linh Miêu ta tuy gặp chuyện, nhưng cũng không đến nỗi hiểm nghèo như Văn Khúc tinh quân. Đem ra so sánh, vẫn là Văn Khúc tinh quân cần hơn. Lại nói, thật ra tình huống của ta lúc đó cũng không đến nỗi như vậy. Chẳng qua Nữ Oa nương nương sốt ruột nên mới giúp ta độ khí. Bản thân người mang tiên thai đều phải một hai lần gặp chuyện như vậy, các tiên tử khác không có tiên đơn vẫn bình an vô sự. Ta cũng không tin bản thân mình lại yếu đến nỗi không vượt qua nổi.

Cự Môn tinh quân không còn nói nữa.

- Nhưng sai vẫn là sai! - Thiên Đế nói - Nếu ai cũng có lý do chính đáng để trộm mà không bị phạt như vậy, vậy thì Thiên đình sớm nào loạn rồi.

- Do Triều Ca dạy dỗ không tốt! Xin để Triều Ca nhận phạt!

- Không cần đâu! Chuyện này... cứ như thông lệ, lịch kiếp chịu phạt dưới nhân thế là được. Hơn nữa hôm nay Diêm Quân có đem một cơ hội cho ngươi, Nhiệm Nhiệm. Chỉ cần ngươi lịch kiếp chán sử thành công, sẽ được phi thăng.

Lịch kiếp chán sử chính là một tiên tử nhận lệnh của thiên đình được đưa tới một thời không tại một thời gian nào đó để làm nhiệm vụ thay đổi lịch sử cho tốt đẹp hơn. Trước nay đã có nhiều tiên tử vì hoàn thành tốt lịch kiếp chán sử mà phi thăng thành công. Như Linh Miêu thượng tiên trước mặt nàng đây. Nhưng mà, nếu lịch kiếp không thành mà lại làm lịch sử tệ thêm thì phản phạt mà tiên tử đó phải chịu vô cùng dữ dội. Có thể hồn phi phách tán.

- Nhiệm Nhiệm cảm tạ ơn đức của Thiên Đế, cảm tạ ơn đức của Diêm Quân! Nhiệm Nhiệm nhận phạt.

Sau khi Nhiệm Nhiệm nhận phạt xong, liền có người của Diêm La Điện và Bảo Kính Đài đem nàng đi.

Họ đem nàng đến Bảo Kính Đài nơi có để Bảo Kính - pháp khí thượng đẳng có từ thời thượng cổ. Bảo Kính chính là nơi có kết nối giữa những thời không khác nhau ở những thời gian khác nhau. Là nơi thi hành nhiệm vụ lịch kiếp chán sử.

Tịch Đàm thượng tiên cũng chính là Văn Khúc tinh quân thần thờ ra đó.

Nhiệm Nhiệm từ khi thành tiên đã đeo bám theo hấn, từ lúc hấn chưa là Văn Khúc tinh quân. Nhiều khi, hấn thấy nàng thật phiền. Nhưng cũng có lúc, nàng khiến hấn bất ngờ. Hấn biết nàng đối hấn có tình cảm. Nhưng nàng và hấn thân phận xuất thân khác biệt, hấn vốn không để nàng trong mắt.

Lần này hấn vừa cảm thấy kiếp nạn phi thăng của hấn đã tới thì gặp phải một bầy Xích Phượng. Một mình hấn đấu cùng một bầy đó đã khiến hấn trọng thương. Cứ ngỡ kiếp nạn này hấn không qua khỏi nhưng nàng đã cứu hấn.

Nếu cứu hấn thôi thì không sao nhưng bây giờ lại phải chịu phạt lịch kiếp chán sử... Hấn cảm thấy ái náy vô cùng.

23.04.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngoại Truyện: Lịch Kiếp (Hạ)

Tiếp tục phần ngoại truyện. Chúc mọi người ăn giỗ vui vẻ!

Trong ngoại truyện có xuất hiện nhiều nhân vật ở những truyện khác của Y Y. Có 2 số đã công bố, một số thì chỉ mới nằm trên ý tưởng.

- Hồng Nhi sao nguoi lại ở đây? - Diêm Quân nhìn thấy nữ tiên tử tiên y màu đỏ thắm đang đứng ở Bảo Kính Đài

Nữ tiên tử vẫy vẫy sợi dây màu đỏ máu nàng đang cầm trên tay. Sợi xích thẳng!

*Sợi xích thẳng: chính là sợi tơ hồng se duyên đó

- Của ai đây? - Diêm Quân hỏi nhưng lại nghi ngờ liếc về phía Nhiễm Nhiễm.

Hồng Nhi thì triển chút pháp thuật cho phần bị khuất của sợi dây hiện ra, quả nhiên sợi dây đang quấn chặt vài chân của Nhiễm Nhiễm đang nói lời từ biệt với Triều Ca thượng tiên.

- Vậy đầu dây kia?

- Ngươi vẫn thích hóng chuyện như vậy! - Hồng Nhi cười cười nói - Duyên phận của nàng đã cố buộc lên y từ lâu nhưng lần nào cũng không buộc được. Hôm nay ta vừa nghe chuyện của Miêu Nhi xong thì mới phát hiện lần này buộc vào được rồi... Nhưng mà....

-... Lần này tính mạng của nàng khó nói trước được đúng không?

- Phải... - Hồng Nhi buồn bã nói - Hơn nữa kiếp nạn phi thăng thật sự của hắn cũng tới rồi. Lát nữa Bảo Kính Đài tự động vì có xích thẳng trói buộc mà lời cả hắn theo...

- Vậy hắn... là do số mệnh chọn hắn cũng phải lịch kiếp chán sử!

Hồng Nhi gật đầu.

- Bị cuốn theo vào Bảo Kính rất nguy hiểm, hắn lại đang trọng thương, sợ hắn liên quan đến lịch kiếp chán sử nên ta đã định cắt sợi xích thẳng này. Nhưng không làm được. Nên chắc chắn đây là thiên kiếp của hắn không thể tránh được.

Diêm Quân trừng mắt, Hồng Nhi này sống lâu nên vô cảm hay sao. Xích thẳng của Nhiễm Nhiễm tội nghiệp như vậy, khó khăn lắm mới buộc được mà cũng định cắt.

- Hừ! Xích thẳng có sinh mệnh tự ý tùy thích muốn làm gì thì làm chính là loại xích thẳng có thể gây nguy hiểm nhất, biết bao chuyện kinh thiên động địa cũng tại nó mà ra. Nên cần sớm giáo huấn nó.

- Như nguoi chứ gì! - Diêm Quân chọc lại

- Không cãi nhau với nguoi! Đứng đây nói thêm vài câu nữa A Bạch của nguoi sắp ghen đến nỗi từ A Bạch chuyển thành A Đít Nồi rồi kia. Mau thi pháp đi! Lát nữa ta phải quan sát một chút tình huống của hai kẻ bọn họ mới được.

- Ủ!

Diêm Quân quay trở về vuốt gấu A Bạch nhà nàng rồi nhanh chóng thi pháp câu hồn Nhiễm Nhiễm xông vào Bảo Kính.

Hai người vừa mất dạng trong Bảo Kính thì sợi xích thẳng liền kéo theo một hồn thể khác.

A Bạch và Hồng Nhi đứng bên ngoài qua sát. Yến Lạc Tịch Đàm ra đời nơi biên ải. Hai năm nhân thế sau Nhiễm Phi Nhiễm cũng cất tiếng khóc đầu tiên.

Tịch Đàm tỉnh dậy. Tất cả như một giấc mộng dài. Hắn nhìn thấy mình đang ở Văn Khúc điện. Phụ mẫu của hắn là Xương Lạc thượng thần và Ảnh Ngọc thượng thần đang ngồi gần đó hộ thể cho hắn.

- Đàm Nhi tỉnh rồi! - cả hai reo lên mừng rỡ

- Phụ thân! Mẫu thân!

- May quá rồi! Đàm Nhi đã thành công phi thăng lên thần rồi.

Sau đó cả Văn Khúc Điện ăn mừng.

Mà phía bên kia là Trấn U Tháp Điện tiếng khóc thê lương. Các vị tỷ đệ huynh muội của Nhiễm Nhiễm đang quỳ bên cạnh nàng khóc đến tê tâm liệt phế.

Nhưng Triều Ca mới là người khóc lớn nhất.

Đồ đệ yêu quý nhất lịch kiếp chán sử không thành, phản phệ quá lớn, nàng bây giờ chỉ còn một hơi thở yếu ớt.

*

Qua một ngày.

Tịch Đàm nhớ tới tình kiếp của mình. Không ngờ Nhiễm Nhiễm lịch kiếp chán sử cùng thời điểm với hắn. Dưới nhân thế Nhiễm Nhiễm đúng là khiến hắn không ưa nổi, nhưng mà nghĩ lại thì đó chắc do nàng phải buộc làm thế. Hôm nào rồi hắn sẽ sang Trấn U Tháp Điện xem nàng ra sao.

Bây giờ hắn đang bận đến Bảo Kính Đài. Định thử sức một lần dùng Thuật Phản Chiếu soi Bảo Kính thử xem hắn có khả năng tìm được Lục Tuyết Cơ không... hắn muốn biết nàng thế nào.... dù chỉ là lịch kiếp, nhưng mà hắn cũng không quên được nàng.

Không ngờ ở Bảo Kính Đài đã có hai vị đợi hắn. Là Diêm Quân và Hồng Tú - Xích Thằng thượng cổ.

- Quả nhiên ngươi sẽ tới đây!

Cả hai thở dài.

Hắn biết Diêm Quân này là thiên tài mấy vạn năm mới gặp. Nàng ấy có thể dễ dàng di chuyển qua kết giới của Bảo Kính nên nàng được giao trách nhiệm quản lý các vụ lịch kiếp chán sử. Thuật Phản Chiếu vốn không phải ai cũng có đủ khả năng làm nhưng voies Diêm Quân thì chỉ cần phẩy tay một cái là xong. Vậy sẵn đây hắn sẽ cầu nàng cho hắn nhìn thấy Tuyết Cơ...

- Muốn nhìn qua Lục Tuyết Cơ sao? - Hồng Tú mở lời - Nhưng mà trước khi nhìn Tuyết Cơ đó, ngươi nhìn rõ cái này cho ta!

Hồng Tú đem sợi xích thằng đang nắm trong tay giật mạnh. Tịch Đàm không hiểu vì sao chân mình như bị sợi dây vô hình nào đó kéo đi.

- Nhìn đi! Ta chưa từng thấy thượng tiên nào sau khi lịch kiếp xong vẫn như ngươi, mắt như mù không nhìn ra chân mệnh của mình là ai.

Tịch Đàm bị kéo gần vào Bảo Kính, Bảo Kính như có linh hồn liền hút hắn đến gần hơn. Trên mặt kính những đám mây nhỏ tản ra. Hắn nhìn thấy Phi Nhiễm.

*

Tịch Đàm dùng hết sức lao đến Trấn U Tháp Điện. Diêm Quân nói Nhiễm Nhiễm chỉ còn một hơi thở, thần hồn của nàng đã bị tiêu tán gần hết.

Nhiễm Nhiễm! Tại sao ngươi ngốc như vậy! Tại sao ngươi lại làm như vậy! Chỉ cần ngươi mở miệng nói, ta liền tin ngươi. Tại sao chứ! Tại sao cả gân chân mình ngươi cũng dám cắt. Tại sao lúc ngươi tỉnh dậy giữa đám cháy, ngươi rõ ràng có thể trốn được. Tại sao ngươi lại từ bỏ. Nhiệm vụ của ngươi chưa xong, ngươi sẽ bị phản phệ!

...

Trấn U Tháp Điện.

- Đuổi hắn đi! Đóng cửa thả chó!

Triều Ca ra lệnh. Mấy vị sư đệ nhanh chóng thi hành. Bọn họ không hề biết chuyện tình kiếp. Chỉ biết vì Văn Khúc tinh quân mà tỷ tỷ mới ra nông nổi này.

Nhưng mấy con chó với mấy tiểu tiên tu vi thấp sao có thể cản được hắn. Tu vi của hắn đã là thần rồi.

- Đã phi thăng thành thần rồi còn đến đây làm gì? Chẳng phải nên ở Văn Khúc điện ăn mừng sao?

Hắn không nghe lời Triều Ca thượng tiên nói móc hắn. Hắn chỉ một lòng lao đến bên cạnh Nhiễm Nhiễm.

Nhiễm Nhiễm vốn nước da rất trắng. Bây giờ đây đã gần như trong suốt. Thân thể nàng mỏng manh, đôi mắt nàng nhắm nghiền. Tuy nàng đang chịu giầy vò nhưng trên gương mặt là vẻ bình thản... bình thản như con người ở thời khắc sắp chết gặp hồi quang phản chiếu.

- Nhiễm Phi Nhiễm! Nhiễm Nhiễm! Ta vẫn còn chưa nói ta yêu nàng! Xin nàng đừng! Đừng bỏ lại ta!

- Nàng nghe ta nói không?

- Ta biết rồi! Ta biết nàng chính là Quý Nương Tử! Ta biết nàng không phải cố ý giết Phưong Triền Nam! Ta biết nàng không hại ai cả! Là ta! Ta sai! Ta xin lỗi! Nàng không cần tha thứ cho ta! Chỉ cần nàng sống là được! Chỉ cần nàng sống ta sẽ thay nàng đi lịch kiếp. Ta sẽ đem thần hồn của ta cho nàng giữ. Đem mắt của ta làm thành trang sức cho nàng đeo... Cầu xin nàng...

- Ngươi bây giờ nói có ích gì... Nhiễm Nhiễm không nghe đâu... Ngươi buông tha cho nó đi... Để nó được thanh thân ra đi...

- Không! Nàng không thể chết!

- Nhiễm Nhiễm ta nói cho nàng nghe! Lần đầu tiên gặp nàng ở U Linh Cốc ta đã thấy đôi mắt của nàng thật đẹp, ta sau đó luôn nhớ tới đôi mắt của nàng. Nhưng vì ta thiên cận. Ta luôn cho mình là con của thượng thần, luôn nghĩ nàng không xứng với ta nên đã dập tắt tình cảm của mình. Còn nữa, lúc nàng làm bánh ngọt cho ta. Ta nói không ăn nhưng thật ra ta rất thích, ta đã ăn hết không chừa một miếng. Ta còn nghĩ nương tử của ta sau này nếu có thể được như nàng thì thật tốt.... Còn nữa, lúc ta nhìn thấy nàng giúp ta đánh bầy Xích Phưong, ta đã nghĩ nếu như lần này còn sống ta sẽ thử chấp nhận nàng... Ta đúng là ngu ngốc, lãng phí nhiều thời gian như vậy cuối cùng lại đánh mất nàng. Bây giờ ta đã hiểu rồi. Cầu xin nàng... Cho ta cơ hội chuộc lại lỗi lầm đi....

- Ngươi im đi! - Triều Ca hét lên, tay của nàng đã hất đổ cái bàn trà.

- Giờ phút này ngươi nói còn có ích gì nữa! Ngươi có thể quay ngược lại quá khứ sao? Có thể chuộc lỗi với Nhiễm Nhiễm sao?

"Quay về quá khứ!"

Trong đầu Tịch Đàm lóe lên ý nghĩ. Hắn đem pháp bảo là một hộp gấm ra. Thu hồn lẫn thể xác Nhiễm Nhiễm vào rồi lao đi, mặc kệ cả đoàn người Trần U Tháp Điện phía sau đang vừa chửi hắn vừa đuổi theo.

*

- Giờ phải làm sao? Hệ lụy quá lớn, cả một đoạn dòng sông lịch sử đắm máu rồi...

- Mau tìm người lịch kiếp chấn sử lần nữa đi!

- Không ai tự nguyện đâu... Những kẻ xếp hàng tự nguyện thì định lực còn yếu, không chịu đựng nổi.

Hồng Tú, A Bạch và Diêm Quân cùng nhau thở dài.

- Ta! Ta sẽ đi! - từ xa Tịch Đàm phi thân tới

Hắn quỳ xuống trước mặt ba vị.

- Ta sẽ làm! Chỉ cần còn có cơ hội cứu nàng, dù cho ta bị phản phệ hồn phi phách tán cũng được!

- Cầu Diêm Quân thành toàn! - Hắn dập đầu xuống những ô gạch của Bảo Kính Đài.

Hồng Tú nhìn sợi xích trắng yếu ớt trên tay mình... Nó đang phát lên màu đỏ rực óng ánh. Chứng tỏ Tịch Đàm thật sự yêu Nhiễm Nhiễm. Sợi xích trắng này vì tâm niệm của Nhiễm Nhiễm mà sinh ra. Nay cả hai lưỡng tình tương duyệt, nếu Nhiễm Nhiễm hồn phi phách tán, e là nó sẽ mãi bám trên Tịch Đàm... Tình cảm của hắn dành cho Nhiễm Nhiễm sẽ nuôi sợi xích trắng này, sau đó hắn sẽ cả đời đơn độc vì nó sẽ ngăn cản nhân duyên của hắn...

Hồng Tú nhìn Diêm Quân gật đầu tán thành. Nàng là người cai quản nhân duyên của tiên giới, cũng từng trải qua hồng trần khổ ải. Sao nàng có thể vô cảm trước tình cảnh này...

Diêm Quân cuối cùng cũng đồng ý.

- Lần này là cả hai cùng lịch kiếp chấn sử. Nếu thất bại, nàng sẽ nhanh chóng hồn phi phách tán. Còn ngươi cũng sẽ không tốt đẹp gì. Ngươi chắc chắn chứ?

- Ta... sẽ làm được! - Tịch Đàm nói như đang tự trấn an mình.

- Còn nữa, đi qua Bảo Kính không thể mang theo ký ức thần tiên. Ta cũng không thể cho hai ngươi làm lại từ lúc sinh ra. Chỉ có thể dùng phương thức

trọng sinh mà thôi. Khi đó, nàng nhớ người từng thương tổn nàng thế nào, nhất định sẽ chán ghét người, người chịu được?

- Ta.. chịu nổi!

- Hy vọng lần này người tìm đúng người!

Diêm Quân không đợi Tịch Đàm trả lời vì có lẽ nội tâm hắn đang bận đau đớn vì câu nói của nàng. Nàng đem thần hồn cả hai đi vào Bảo Kính. Niệm chú một chút khung cảnh ngọn núi nơi Tịch Đàm và Phi Nhiễm bị bao vây đã hiện ra trước mặt.

24.04.2018

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Việc Mà Tiểu Hải Tử Không Nên Nhìn

Khi về tới Nhiễm phủ. Việc đầu tiên Nhiễm Phi Nhiễm làm chính là tắm rửa sạch sẽ. Bởi vì trên người nàng bây giờ nồng đậm mùi hương liệu đốt xông của Dạ Quỳnh Lâu. Lát nữa dùng bữa tối mà bị phụ thân nghe được thì nàng chỉ còn nước chưa tắm trần đã vong thân.

Ngồi trong thùng tắm, Phi Nhiễm cúi xuống nhìn hai chỗ bằng phẳng trước ngực. Đời trước ở tuổi này, nàng rất hy vọng nó mau mau to ra cho giống của mẫu thân và các tỷ tỷ. Lúc đó chỉ đơn thuần nghĩ tại sao các nàng thì to mà của mình lại bé tí... Sau đó, sau đó lại nghe nói nam nhân thích chỗ đó to nên nàng liền nghĩ Yến Lạc Tịch Đàm phải chăng cũng vậy. Cho nên càng tìm cách cho nó phát triển thêm. Đến nỗi năm nàng mười lăm tuổi đã không còn giấu được nữa, sự nghiệp giả trang nam nhân chấm dứt, An Dương cũng "chết theo".

Để hành tẩu giang hồ hay nói đúng hơn là để đi quậy phá khắp nơi, nàng đã trở thành Quỷ Nương Tử.

Một môi như vậy, ăn nhiều như vậy cuối cùng thì sao, nhìn Lục Tuyệt Cơ kia, bằng phẳng như vậy... Rõ ràng Yến Lạc Tịch Đàm thích kiểu bằng phẳng...

- Tiểu thư! Người đang nghĩ cái gì mà mông lung dữ vậy... Người yên tâm chỉ qua một đoạn thời gian nữa quý thủy tới thì nhất định của người sẽ rất to!

Ay nha! Với nàng bây giờ to nhỏ có quan trọng gì, quan trọng là đã chết một lần rồi mà nàng vẫn chứng nào tật nấy cứ mãi nghĩ về hắn...

- Tiểu thư! Hai vị công tử lúc nãy thực sự rất anh tuấn nha! A! Cái vị công tử họ Yến Lạc kia tên nghe sao quen quá!

- Không quen! - nàng đem đầu mình cúi xuống cho thấp hơn mặt nước

- A! Nô tỳ nhớ rồi! Chính là mọi người kể qua hôm tiểu thư gặp nạn trên núi chính là ở cùng với Yến Lạc công tử! Sao lúc này người bảo là không quen?

- Không quen! Ta không quen! - nàng giận dữ đứng xốc dậy choàng khăn vào đi ra khỏi thùng nước tắm, bước chân lên tấm khăn lót dưới đất còn cổ gấm mạnh mẩy cái cho bố ghét.

Hồng đình lấy nàng như vậy liền chạy theo không dám đề cập tới chuyện đó nữa mà nói sang chuyện tối nay ăn gì, gia nhân trong phủ đồn rằng thư tình qua lại giữa lão gia và phu nhân ướt át ra sao.

*

- Hôm nay Tam nương lại ra ngoài à?

- Dạ!

Nàng thừa biết phụ thân có cho mấy vị ca ca binh sĩ theo bảo vệ nàng nhưng bọn họ lần nào cũng bị nàng cắt đuôi.

- Chơi có vui không?

- Dạ vui!

Sau đó là tiếng ăn cơm ăn cơm

- Sau này ra ngoài với thân phận của Nhiễm tam tiểu thư đi...

- Vậy... con thà không ra ngoài...

- Mẫu thân con chiều hư con mất rồi! Dám cãi lời phụ thân sao?

- Nữ nhi không dám! - nói xong nàng như chiếc lá mùa thu héo úa cảm nắng ấm không nói thêm gì nữa.

Quả nhiên sau đó hai tháng liền nàng chỉ ở trong phòng ngoài buổi sáng đi thỉnh a phụ thân ra thì không bước chân ra ngoài một bước.

Cuối cùng nhìn nàng ủ dột tội nghiệp như vậy, Nhiễm Phi Bình lần thứ bao nhiêu không nhớ rõ đầu hàng nàng.

Hắn căng thẳng ngồi cùng với Quách Chính Phù và vài thuộc hạ tình anh khác. Lần này Phi Nhiễm ra ngoài nhất định không thể để mất dấu nữa. Mỗi lần mất dấu nàng hẳn đều cảm thấy sợ hãi không thôi, hẳn sợ sẽ như lần trước rơi xuống vách núi...

Ba thuộc hạ của hắn lần này cải trang rất kỹ, cố để nàng không nhìn ra.

Nhưng than ôi!

Ba vị tráng sĩ đau lòng hết sức. Tam tiểu thư đúng là "hồ phụ sinh hồ tử". Khinh công của nàng tuy chưa giỏi nhưng lại lắm mưu mẹo. Lúc nhận ra bọn hắn nàng liền vận hết trăm phương ngàn kế cắt đuôi bọn họ.

Lần bị cắt đuôi "oanh liệt" nhất chính là nàng đã khiến cho A Lão bị hiểu lầm giữa phố là sàm sỡ con gái nhà lành.

May thay vị "con gái nhà lành đó" là người hiểu chuyện, sau đó, à thì, không rõ bên nào theo đuổi bên nào nhưng vị "con gái nhà lành" kia đã thăng chức thành "lão bà đại nhân" của A Lão. Lễ thành hôn mới làm hôm qua.

Hai người còn lại nhìn A Lão vừa ganh tỵ vừa sợ. Không biết Tam tiểu thư lần này có "lỡ tay" làm mai làm mối cho bọn hắn không..

Mặc kệ các thuộc hạ đang mộng lung, Nhiễm Phi Bình đang rơi vào dòng tưởng tượng phi thường của hắn. Hắn thấy có một cô nương nhờ bà mối tới làm mai cho cô nương đó và An Dương công tử.

*

Hai tháng không ra ngoài. Việc đầu tiên Phi Nhiễm làm chính là mua một đồng điểm tâm rồi chạy tới Dạ Quỳnh Lâu. Lần trước từ biệt qua loa, tuy nàng biết tính cách Phương Triền Nam không nhỏ mọn như vậy nhưng nàng lại thấy tự trách mình.

Để tránh sự việc như lần trước xảy ra nàng định là sẽ đi theo đường cửa sổ vào thẳng phòng Phương Triền Nam.

Nhưng mà phòng trống vắng không thấy ai.

Phi Nhiễm bước ra ngoài đi dọc theo hành lang để tìm hắn. Nàng nghe dưới lầu náo nhiệt vô cùng nên chạy đến lan can xem thử. Nhưng đột nhiên có vài âm thanh là lạ làm nàng dừng lại. Âm thanh này... không biết là làm thế nào mà phát ra được âm thanh như vậy.... Hai tổ tai dựng thẳng lên, nàng bước nhanh đến chỗ cánh cửa khép hờ, đưa một con mắt tròn xoe vào nhìn thử.

- Người cái tên gia hỏa này! Còn không mau nhanh vào! - nam nhân nằm úp sấp trên giường quay đầu về phía sau, tay cái cầu lên người phía trên

- Đã muốn như vậy rồi sao? - nam tử phía trên dùng vật tiểu-hài-tử-không-nên-nhìn chà sát lên vị trí đặc biệt nào đó của người dưới thân.

Nam tử phía dưới rên rỉ mấy cái có vẻ khó chịu vô cùng. Giương mắt hắn phát khóc đến nơi. Sau đó nam nhân phía trên nhấp một cái, làm cái việc mà tiểu-hài-tử-không-nên-xem

Căn phòng âm thanh càng lúc càng to, không khí đậm đặc mùi dục vọng.

Nhiễm Phi Nhiễm đang hăng say xem. Đồi trước Phương Triền Nam từng mô tả cho nàng biết, nam kỹ có 3 loại công việc. Loại thứ nhất chính là cùng nữ nhân làm chuyện vợ chồng. Loại thứ hai và thứ ba là cùng nam nhân làm chuyện vợ chồng. Khác nhau ở chỗ là... à, ờm... cúc hoa sẽ bị người ta giầy vò.

Lúc đó nàng đã nghĩ cúc hoa đáng thương thế nào... Đau đớn thế nào...

Nếu mà bị như vậy mỗi ngày... Các nam kỹ sao có thể sống thọ. Lúc đó nàng suýt ôm Phương Triền Nam khóc lóc. Khiến cho hắn ngày ba bận đều nhắc cho nàng nhớ hắn là "tắm thân trong sạch"...

Hôm nay thấy nam nhân phía dưới hình như rất thỏa mãn.

Lúc nam nhân phía trên xoay mặt sang. Nàng nhìn ra hắn chính là nam nhân lần trước ăn mặc mát mẻ cùng với đám người xông vào phòng Phương Triền Nam..

Đang suy nghĩ bâng hươ thì cảm giác được eo bị một cánh tay bắt lấy kéo đi.

Hơn nữa mắt cũng bị bịt kín. Bởi một bàn tay có vết chày luyện võ.

Phi Nhiễm giầy dựa chống cự.

- An Dương! Đừng chớp mắt nữa! Lông mi của đệ làm tay ta nhột lắm!

Thấy bị kéo đi một đoạn xa mà không thoát được được. Nàng còn định dùng chiêu cầu xức để xử lý cái tay đáng ghét này thì đột nhiên được giải thoát.

Trước mặt nàng.... À! Dĩ nhiên là Yến Lạc Tịch Đàm rồi.

Nàng không hiểu vì sao kiếp trước nàng có sống có chết theo đuôi hắn, đi khắp nơi tìm hắn mà lại không thấy. Bây giờ ằm một cái chết đi sống lại thì đảo lộn. Bây giờ hể nàng xuất môn là gặp hắn.

- Ngươi! Có gì từ từ nói sao lại kéo ta đi như vậy?

- Đệ thích xem trộm ngươi ta ngư vậy lắm sao? - Yến Lạc Tịch Đàm dùng ngón tay chà xát lên lòng bàn tay. Chỗ bị lông mi cọ vào cứ nhồn nhột kỳ lạ.

- Thích!

Hắn cảm thấy nếu lời nói của mình là một cái bình nước. Thì bây giờ trong bình đã không còn một giọt nào.

An Dương tiểu đệ quả nhiên thẳng thắn, đến nỗi làm người ta quá bất ngờ.

25.04.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Nếu sau này có cảnh hot như chương này thì Y Y sẽ ngăn cách bằng dấu ----- nha!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Học Nghệ

g ngày vì làm bằng chất liệu gấm nhưng vẫn là màu trắng ngà đơn giản thanh thoát. Không giống như các nam tử khác ở đây ăn mặc điểm trang đậm.

Phía sau hắn là hai người khác. Một là Y Bảo, người còn lại chính là người!!!

L quen, Yến Thanh Sơn!

Tìm Nhiễm Phi Nhiễm "lộp bộp" hai tiếng. Nàng cảm thấy vô cùng may mắn vì hôm nay lúc cắt đuôi 3 vị binh sĩ ca ca nàng đã lợi dụng Hồng Đình giả làm mình ngồi trong quán trà rồi. Nếu không hôm nay Hồng Đình gặp được Yến Thanh Sơn thì nguy.

Kiếp trước nàng cảm thấy Hồng Đình và Yến Thanh Sơn đúng là tuyệt phối, hơn nữa nếu Hồng Đình ở bên cạnh Thanh Sơn thì biết đâu Thanh Sơn sẽ hiểu hơn về nàng, nói vài lời tốt đẹp về nàng trước mặt Tịch Đàm.

Nhưng đó chính là một trong những quyết định sai lầm nhất đời nàng. Nam nhân như Yến Thanh Sơn, quá trung thành, dù cho hắn yêu Hồng Đình thì sao chứ? Hắn cũng không bước ra khỏi cái vòng do Yến Lạc Tịch Đàm vẽ ra được.

Nàng chỉ mong đời này Hồng Đình lấy được một nam nhân yêu thương nàng ấy, chăm lo được cho nàng ấy. Yến Thanh Sơn, cách càng xa càng tốt.

- Sao lại xuất thần đến vậy? - Phương Triền Nam hươ hươ bàn tay vẫn còn đeo móng để chơi đàn trước mặt nàng.

- À! Chỉ là đột nhiên nhớ đến 1 chuyện cũ thôi.

"Có lẽ là một câu chuyện buồn" - Phương Triền Nam nhìn thấy nét mặt mất mát của An Dương. Hắn không hiểu vì sao một đứa trẻ nhỏ tuổi như y lại hay làm cái về mặt ưu tư như vậy.

- Phụng Nam huynh! Lần trước đệ rời đi gấp như vậy! Hôm nay có đem chút điểm tâm tạ tội nè! Để ở phòng của huynh rồi! - Phi Nhiễm than trời, bây

giờ có thêm hai người nữa. Bánh đủ không đây...

À quên! Yến Lạc Tịch Đàm ghét ngọt, Yến Thanh Sơn thì làm gì có chuyện chủ không ăn mà tổ ăn.

Nàng nhanh chóng nắm tay áo Phương Triễn Nam kéo đi.

Lúc đi ngang qua căn phòng ái muội lúc nãy, nàng ngược lại lại bị Phương Triễn Nam nắm tay áo kéo đi.

Hai cái người này làm gì mà sợ nàng nhìn thấy mấy cái cảnh đó dữ vậy không biết.

*

Sau khi Y Bảo bày biện bánh ra, mọi người lại khách sáo mời nhau một lượt.

Y Bảo lại lui cui lấy một chậu nước nhỏ với 4 cái chén ra. Nhanh chóng múc nước ra chén để bọn họ rửa tay.

Phi Nhiễm gật gù. Thói quen rửa tay thế này dân thường ít để ý. Họ cho là người quý tộc thích phô trương làm quá lên. Nhưng nàng nhớ trong ký ức chắc khoảng vài năm nữa có một dịch bệnh rất khủng khiếp, cũng từ thói quen không vệ sinh tay sạch mà ra. Lúc đó công chúa Nhĩ Quốc đã mang sang một cuốn y thư, trong đó có khuyên mọi người nên rửa tay trước khi ăn.

- An Dương! Ta có dặn người làm cho đệ một bộ móng để học đàn rồi! - Phương Triễn Nam đang tháo bộ móng trên tay xuống, hướng mắt ra lệnh cho Y Bảo đi lấy đồ - Đàn thì đệ dùng đàn của ta nhé!

Phi Nhiễm cầm lấy hộp gấm trên tay, mở ra, nhìn thấy bên trong là tám cái móng gảy đàn bằng đồi mồi, màu nâu có vện lên chút ngà... nàng bàn thần.

"Thật giống màu mắt của Tịch Đàm!"

- Bình thường dùng ba cái này là được rồi, đây là của ngón cái, đây là của ngón trỏ, đây là của ngón giữa...

Phương Triễn Nam cẩn thận để từng cái ra cho nàng phân biệt.

- Vì ta không chắc chắn tay đệ bao lớn nên đặt cho đệ loại này, khi dùng đệ phải lấy vải băng lại. Với lại ta cũng nghĩ đệ còn nhỏ, tay sẽ lớn thêm nên nếu dùng loại kia thì chỉ dùng được trong một đoạn thời gian thôi.

Giống như thói quen. Nhiễm Phi Nhiễm đưa tay ra trước mặt Phương Triễn Nam, ý muốn để hắn đeo vào. Quả thật là đôi trước nàng vì Tịch Đàm yêu thích nghe nên mới cô học thôi sao đánh đàn, lúc học đánh đàn, nàng phiền nhất chính là đoạn đeo móng này. Phương Triễn Nam luôn làm cho nàng.

Chính vì loại hành động nam nhân chưa có thể từ "cầm tay âu yếm" nữ nhân đã có phu quân như vậy bị người trong phủ thấy được mà nàng mang danh dâm phụ quyền rũ sự phụ của mình...

Phương Triễn Nam mặt có chút bất ngờ nhưng lại nghĩ tới có lẽ An Dương chưa từng đụng qua đàn nên không biết làm cũng là đương nhiên thôi.

Hắn hướng tới cầm lấy tay nàng bắt đầu quấn băng vải.

*

Yến Lạc Tịch Đàm này giờ vẫn ngồi đó im lặng quan sát như một người vô hình.

Đôi mắt hắn không rời ra được cái hình ảnh hai bàn tay của Phương Triễn Nam đang cẩn thận tỉ mỉ đeo móng gảy cho An Dương. Một đôi bàn tay thon dài vừa nhìn đã biết tay của người chơi đàn cùng với một bàn tay nhỏ nhắn búp măng như của nữ tử nhưng trên tay vẫn mơ hồ thấy được vài vết chày do luyện võ...

Cảnh đeo như vậy... nhưng lòng hắn thấy khó chịu. Hắn không rõ mình vì cái gì mà khó chịu nhưng chung quy chỉ cảm nhận được sự bình tĩnh bên ngoài của hắn bây giờ sắp không giữ được rồi.

Lúc hắn sắp đứng lên đi qua đó cất bỏ một màn này thì hai tay Phương Triễn Nam đã rời ra. An Dương thích thú nghịch nghịch mấy cái móng.

Hắn cứ nghĩ màn này đến đó là hết.

Nhưng sau đó chính là còn "kịch liệt" hơn nữa.

Phương Triễn Nam ngồi ở sát bên cạnh An Dương cầm tay An Dương chỉ từng sợi dây.

28.04.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Từ Biệt

Tịch Đàm nhắm mắt lại cố đưa mình vào giấc ngủ, đêm đã khuya, ngoài ô cửa sổ vọng vào âm thanh chim cú kêu nghe thê lương.

Hắn lại xoay người, vặn vẹo thân mình.

Chưa tìm được Tuyết Cơ mà hắn lại vô thức cuốn theo chuyện của An Dương.

Hắn luôn tự nói với bản thân mình là hắn chỉ vì báo ơn mà thôi. Nhưng trong sâu thẳm cùng cực, hắn nhận ra mình đang không làm đúng với tác phong bình thường.

Ví như trước đây, hắn có lẽ chỉ sai Thanh Sơn đi mua ít lễ vật tặng cho An Dương, nói với An Dương là sau này cần thì hắn sẽ giúp An Dương một mạng thì coi như không ai nợ ai.

Nhưng đã hơn hai tháng nay, ngày nào hắn cũng đến Dạ Quỳnh Lâu đợi An Dương. Tiểu tử này nói đi là đi biệt mấy tháng, đến khi gặp lại lại coi hắn như người không quen.

Tịch Đàm nhìn vào lòng bàn tay. Cảm giác nhột nhột buồn buồn khi bị lông mi chạm vào được tái hiện lại rõ ràng trong đầu hắn. Hắn nắm vội bàn tay lại cho cảm giác kia qua đi.

Cái tiên tiểu tử đó. Vậy mà dám hỏi hắn một câu: "Yến Lạc huynh phải chăng nhìn trúng vị cô nương nào?"

Nhìn trúng cái khi gió nhà đệ! Trong lòng ta chỉ có Tuyết Cơ!

Hắn tự nói xong lại cuộn người vào chăn.

*

- Ách h h xiu!

- Tiểu thư! Có phải bị cảm rồi không? - Hồng Đình sửa lại cái áo choàng trên vai Phi Nhiễm.

- Chắc là có ai đang nói xấu ta thôi! - Phi Nhiễm cười hì hì, tay vẫn đang vôn về bộ móng gậy đàn.

- Là Yến Lạc công tử tặng sao?

- Không phải! Là của Phụng... Phụng Nam tặng!

Yến Lạc Tịch Đàm có bao giờ tặng cho "nàng" câu gì chứ.

Nhiễm Phi Nhiễm với tay lấy cái hộp đựng ngọc bội mở ra nhìn miếng ngọc Tịch Đàm "tặng" cho An Dương ở bên trong.

Nàng lại nhớ đến chuyện lúc sáng. Lúc đó sau khi Phụng Triển Nam dạy cho nàng vài nét cơ bản thì có việc cần đi, bỏ lại nàng và Tịch Đàm ở đó. Nàng đã rất thắc mắc, vì Phụng Triển Nam nói ngày nào hắn cũng tới đây. Nàng không dám nghĩ tới việc hắn đến tìm nàng, càng không nghĩ tới việc hắn đến đó tìm cô nương để "hẹn", bởi nàng biết rõ Yến Lạc Tịch Đàm hẳn vốn dĩ là con người căm dục bao nhiêu. Trong mắt hắn trước khi Tuyết Cơ xuất hiện chính là không có một ai cả.

Bị vây quanh bởi cái suy nghĩ tò mò đó, cuối cùng nàng cũng không chịu nổi, đánh bạo hỏi hắn một câu. Ai dè hắn quả thật giận đến mặt trắng bệch rồi tức giận bỏ đi.

Hầy, hắn bây giờ cũng mười lăm tuổi rồi. Nam nhân đi tìm nữ nhân, có cái gì sai trái... Không lẽ hắn muốn tìm nam nhân khác...

Uầy, chắc không phải đâu!

*

Tiếp sau đó những lần nàng đến Dạ Quỳnh Lâu cũng không còn thấy Tịch Đàm nữa.

Đầu nàng thì nói "Tốt thôi! Không gặp hắn thì càng tốt!". Nhưng trong tim lại có chút cảm giác hụt hẫng. Trái tim nữ nhân vốn là như vậy... Nàng sợ hắn giết mình, tìm cách tránh hắn nhưng khi không gặp được hắn thì lại xôn xao trong lòng....

Lại thêm mấy tháng trôi qua. Nàng bên cạnh Phương Triền Nam học được không ít. Cũng thừa dịp đó "nhồi nhét" cho hắn thêm tư tưởng đùng vì lụy tình mà vong thân.

Phương Triền Nam bây giờ thật khác với kiếp trước. Nàng tự hỏi, Lục Tuyết Cơ đã làm gì khiến cho nam nhân này từ một nam nhân mang ánh sáng nhu hòa như mặt trăng trở thành một nam nhân u tối như vậy.

Tháng chạp là lúc phụ thân hồi kinh. Nàng cũng rời đi. Lúc chia tay Phương Triền Nam có vẻ vô cùng quyến luyến.

Nàng thì biết chắc chắn sẽ còn tái ngộ.

Nếu kiếp trước Phương Triền Nam vì thiếu thốn tiền bạc mà chạy đến kinh thành thì bây giờ nàng sẽ mang đến một cục tiền cho hắn, miễn cho hắn trôi dạt đến kinh thành mà gặp phải Lục Tuyết Cơ. Nhưng mà, hắn đến kinh thành là vì hai lý do. Một là trốn chạy một tên nam nhân cuồng si mà nàng đoán là Phùng Hàn Tùng. Với Phùng Hàn Tùng, thì nàng không đủ sức ra tay để giúp Phương Triền Nam được. Còn lý do thứ hai chính là tìm lại thân thể của hắn.

Vậy nên, chuyện hắn đến kinh thành thật sự không tránh khỏi. Nàng chỉ còn nước đợi hắn đến kinh thành mà tìm cách triệt để cách ly với Lục Tuyết Cơ mà thôi.

*

- Công tử! Người đối với An Dương công tử thật đã động tâm rồi sao? - Y Bảo mang áo choàng đến cho chủ nhân. Đã từ rất lâu rồi Y Bảo mới thấy chủ nhân quan tâm nhiều đến người mà không phải là người thân như vậy. An Dương công tử vừa rời đi mới có mấy ngày thì công tử cũng héo mòn đi một ít.

- Đệ ấy khiến ta nhớ đến tiểu đệ đã mất tích nhiều năm của ta...

Thật vậy sao? Y Bảo không tin hoàn toàn vào lời nói này của chủ nhân. Bởi vì nếu thực vậy thì cái người ngày nào trước lúc An Dương công tử tới cũng dẫn đo lựa chọn y phục dù cái nào cũng là màu trắng như nhau là ai? Còn cái người luôn đỏ ửng tai lúc ngồi gần An Dương công tử là ai? Còn cái người luôn miệng nói An Dương công tử thơm là ai?

An Dương công tử cũng may còn nhỏ như vậy nếu không Y Bảo thật sự nghĩ công tử nhà hắn đã xuống tay rồi.

29.04.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Sinh Thân

Lúc về đến kinh thành cũng đúng ngày sinh thân của Nhiễm Phi Nhiễm. Cả Nhiễm Phủ đã sớm chuẩn bị tươm tất để đón hai phụ tử cũng lễ sinh thân cho Phi Nhiễm. Cả một Nhiễm gia mấy mươi người đã đứng trước đại môn đợi sẵn.

Nhiễm Phi lão tổ chính là người của Nhiễm thế gia mấy trăm năm trước. Nhiễm Phi lão tổ là con trai của Phiêu Kỳ đại tướng quân lúc đó. Lúc vừa ra đời thì Phiêu Kỳ đại tướng quân cũng từ trần nơi sa trường. Mẫu thân của ngài thân cô thế cô không đầu đá nổi với các phu nhân, di nương khác trong nhà, không lâu sau cũng qua đời. Nhiễm Phi lão tổ được một nô tỳ thân cận nuôi dưỡng, sống trong Nhiễm gia mà không khác gì nô tài. Sau đó khi trưởng thành, người đã gia nhập quân ngũ, vốn võ nghệ cao cường lại thông minh xuất chúng, cộng thêm công sức nhiều lần cứu giá nên được phong Vương, gọi là Trần Nam Vương. Cũng từ đó người tách ra lập một phủ đệ riêng, vĩnh viễn cắt đứt không liên hệ với Nhiễm gia nữa. Con cháu của người đều lấy tên có chữ Nhiễm Phi. Cho nên trong kinh thành này nếu nói đến Nhiễm gia, người ta phải hỏi lại là Nhiễm gia hay Nhiễm Phi gia.

Nhiễm Phi Bình từ trong xe ngựa phóng xuống, đưa tay xóc Phi Nhiễm xuống cùng. Chân nàng vừa chạm đất đã nghe âm thanh kêu gọi nhón nháo của các ca ca đệ đệ muội muội. Cả Nhiễm gia nếu tính hết mấy đứa trẻ cỡ nàng và cả nàng thì đến tận mười ba đứa.

Từ đằng xa chính là Phi Tường, Nhiễm thất lang, cũng chính là em trai ruột của nàng năm nay mười tuổi đang chạy như sao xẹt đến.

- Uahhh! Tam tỷ! Tại sao tam tỷ đi lâu như vậy! Tiểu thất còn tưởng tỷ mãi không về! - vừa nói Nhiễm phi Tường vừa ụp mặt vào cánh tay của nàng, vừa nín vừa khóc vừa bôi trét nước mắt nước mũi lên y phục của nàng.

Phía sau Lục lang Nhiễm Phi Điền và Quách Giai - biểu muội của nàng cũng đang như hai con lật đật nhỏ chạy tới.

Bất giác hai mắt nàng rung rung. Nhìn Phi Tường bé xíu đang ôm lấy cánh tay nàng, nàng liền nhớ tới hình ảnh nam nhân lãnh khốc giết người không chút biến sắc ở đời trước. Tất cả chỉ vì nàng, vì nàng mà một đứa trẻ ngây thơ vô tội như Phi Tường lại trở thành nam nhân lãnh khốc vô tình như vậy.

Còn Quách Giai, Giai Giai yêu thương của nàng nếu năm đó không phải vì nàng mà đi tìm thuốc giải rồi rơi xuống vách núi trọng thương, cả phần đời còn lại đều nằm liệt trên giường thì có lẽ Giai Giai đã trở thành Thế tử Phi của nhà Cừu vương gia...

Còn Phi Điền, Phi Điền chính là yêu thích Lục Trúc, nô tỳ thân cận của nàng. Nhưng mọi người đều vì thân phận của Lục Trúc không cao mà vẫn chán chừ không tác hợp. Cuối cùng, Lục Trúc ở Yên Lạc phủ vì nàng mà bị đánh chết... Phi Điền cũng xuất gia...

Từng người từng người một ở Nhiễm phủ này, nếu kể tội nàng, có lẽ kể đến ba ngày ba đêm chưa dứt...

- Tam nương! Sao lại khóc thành thế này! Lại đây tổ mẫu hôn một cái nào? - từ xa giọng của tổ mẫu nghe ngọt ngào hiền từ truyền đến. Sau đó là âm thanh sắt bén - Nhiễm Phi Bình! Ngươi hay lắm! Ngươi xem nội tôn trắng trẻo của ta bị ngươi nuôi thành khúc than vừa ốm vừa đen!

- Kia... mẫu thân!

- Ôi ôi! Tổ mẫu xin lỗi! Tam nương không có đen như than! Ôi chỉ là tam nương đi nắng gió nhiều nên giống như cục bột bị chiên lâu một tí đó mà! - sợ nàng khóc vì bị chê xấu nên tổ mẫu vỗ vờ đầu nàng sửa lại lời nói.

Cả gia đình cứ như thế ở ngay đại môn Nhiễm Phủ mà quần quýt. Mãi đến khi có gia nhân báo là đồ ăn sẽ nguội mất thì mọi người mới chợt nhớ ra là phải vào nhà.

*

Tiệc sinh thần của nàng cũng giống như đời trước, không thêm không bớt một vị khách nào, thức ăn cũng như vậy, đặc biệt nhiều bánh ngọt nàng thích ăn. Lễ vật quả tặng cũng không sai biệt. Nếu vậy thì chuyện quý thủy tối nay sẽ tới lần đầu tiên có lẽ cũng không sai khác bao nhiêu.

Sau khi tàn tiệc, mẫu thân đưa nàng về phong tắm rửa một hơi. Vì lúc về sợ nàng đường xa đói mệt nên mọi người đã ăn ngay... Chứ nếu theo thông lệ thì phải tẩy trần trước đã.

- Tam nương! Sau này đừng đi lâu như vậy nữa! Mẫu thân nhớ con lắm! - mẫu thân nàng vừa nói vừa dịu dàng dùng lược ngà chải lại mái tóc cho nàng.

- Mẫu thân! Phi Nhiễm cả đời sẽ sống với người! - Phải. Nàng sẽ không xuất giá, ở lại Nhiễm phủ chuộc lại lỗi lầm.

- Bé ngọc! Sang năm là cặp kê rồi... - mẫu thân nàng hơi dừng lại, bởi vì mãi sau chưa thấy quý thủy của Tam nương nhỉ? Đột nhiên Nhiễm Phi Nhiễm nghe bụng đau nhẹ một cái, dưới thân như có một dòng nước nhỏ chảy ra. Nàng nhìn lên mặt trắng, cảm thấy thời điểm quả không sai chút nào, đúng là thời gian này.

- Mẫu thân! Oa Oa! Phi Nhiễm có phải sắp chết rồi không? Sao lại chảy máu! Oa Oa!

Nàng học theo biểu hiện đời trước của mình, tận tình diễn sâu cho mẫu thân xem.

Mẫu thân nàng vừa rồi còn lơ ngơ suy nghĩ mông lung một chút liền bị tiếng khóc của nàng làm hồi thần. Mẫu thân nàng liền nhanh đỡ nàng kiểm tra một chút, gương mặt mừng rỡ, sau đó kêu Hồng Đình và các nha hoàn khác người thì đi lấy vải, kẻ thì đi nấu đậu đỏ. Nói chung, vẫn là nháo loạn cả Nhiễm phủ.

Lúc đó đã là giờ lên giường của mọi người. Nhưng mà rốt cuộc từng người từng người đều đến "nhìn qua" Tam tiểu thư nay đã thành một "cô nương" rồi.

Nàng thật muốn cào tường. Quý thủy mới tới, nàng vẫn trước sau bằng phẳng như vậy, có cái gì sai khác với lúc chiều đầu mà mọi người nhất định phải sang nhìn một chút.

Có điều, tuy nói là nói vậy, nhưng nàng vẫn hạnh phúc vô cùng!

Đại tỷ và tam tỷ chính là đại tỷ này của nàng lâu rồi để có thể tâm sự với nàng mấy chuyện trời ơi đất hỡi của các khuê tú. Đại tỷ nhập hội thêu thùa và bình loạn về mấy vị công tử.

Cứ như vậy người đáng lẽ phải được nằm nghỉ là nàng cứ bị từng đoàn khách len lén đến thăm vì sợ sắc lệnh "không nên làm phiền Tam nương" của tổ mẫu.

Đến khi quá giờ ngủ đã lâu, cảm thấy mọi người chắc không đến nữa nên Hồng Đình đang định cài then cửa.

- Hồng Đình! Khoan đã! Đại tỷ một chút!

- Dạ...!

- Em đi lấy chút bánh ngọt lại đây đi! Lấy bánh hoa mai ấy!

Hồng Đình tuy khó hiểu nhưng vẫn đi lấy bánh đem lại. Sau đó nàng mới chợt nhớ là Thất công tử vẫn chưa đến, bánh hoa mai là bánh Thất công tử thích ăn nhất, chắc có lẽ tiểu thư đang đợi Thất công tử. Ày da, Thất công tử vô tư như thế có hiểu chuyện gì đâu, chắc lúc mọi người nhón nháo lên thì Thất công tử đã đi ngủ rồi ấy chứ!

*

Trong sân viện của Phi Nhiễm, Nhiễm Phi Tường đứng bần thần. Hình như lúc nãy hắn vừa thấy có bóng đen bay qua?

01.05.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Xin lỗi vì hôm qua không có chương mới.... Y Y ngồi viết cái gia phả Nhiễm gia để dùng cho chương này và về sau mà viết mất nửa ngày trời. Rốt cuộc không kịp viết chương này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Hôn Ước

Hoàng Cung

Hắc y nhân ở Nhiễm phủ một đường quay về cung báo cáo.

Nam nhân ngồi sau bàn tấu chương nghe báo cáo xong liền vỗ bàn một cái:

- Tốt! Tiểu Đới Từ! Mau chuẩn bị! Trẫm sẽ viết thánh chỉ!

*

Nhiễm phủ, Phi Nhiễm Viện

- Tam tỷ! Tam tỷ!

Bên ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một nam hài từ chừng bảy tuổi, gương mặt tròn trịa da phấn đáng yêu đứng nép nép sau cánh cửa chỉ lộ ra mỗi cái đầu nhìn vào phòng của Phi Nhiễm.

- Tiểu Thất! Mau vào mau vào! Ngoài đó gió lạnh!

- Đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca, ngũ ca, lục ca tất cả bọn họ đều nói là sau này đệ không được bước chân vào phòng của Tam tỷ một mình nữa a! -
Gương mặt bầu bĩnh đáng yêu đó vừa nói vừa bí xị lại.

Nhiễm Phi Nhiễm phì cười. Hôm nay quả thật nàng đã "lớn" rồi nên cũng như Đại tỷ nhị tỷ, sau này nam nhân dù cho là huynh đệ ruột thịt cũng không được tùy tiện bước vào khuê phòng của nàng. Nhưng mà nói thì nói là vậy chứ lúc này bọn đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca, ngũ ca, lục ca bọn họ đều chán phải lần lượt từng người đi vào để ra khuê phòng của nàng như là phòng họ hay sao? Lại còn đe dọa Thất đệ như vậy!

- Nhiễm thất lang! Đệ mà còn không bước vào thì sau này tỷ không thèm nhìn mặt đệ nữa! - nói xong nàng còn giả bộ khoanh tay lại nguyệt mặt đi giận dỗi.

Nhiễm Phi Tường nhanh chóng lật đặt chạy vào ôm tay nàng.

- Tam tỷ! Đừng giận đệ mà! Tỷ giận đệ rồi sau này ai làm bánh cho đệ ăn?

- Ahh Ahh! Ra đệ thích bánh hơn thích tỷ đúng không? - nàng lại tiếp tục giả vờ hờn dỗi

- Không có a! Thích tỷ hơn! Thích tỷ nhất!

- Thích thế nào? - cái trò treu ghẹo đệ đệ này nàng đã chơi hai đời rồi vẫn cảm thấy rất vui.

- Thì... nếu tỷ thích cái gì, đệ đều mua cho tỷ! Ai làm tỷ buồn, đệ đánh kẻ đó! Ai làm tỷ đau, đệ sẽ không tha cho hắn!

- Cái tên Tiểu Thất khóc nhè này! Tiền tiêu vật đệ ăn còn chưa đủ mà còn đòi mua cho tỷ! Còn nữa, tay chân ngắn cùn thế này, võ công học được mấy đường mà đã học đòi đi đánh người hả? Ai dạy đệ tùy tiện đánh người? Là ai? Ngay mai tỷ xử lý hắn!

- Tại sao chứ? Tại sao có người làm đau tỷ thì đệ lại không có quyền đánh hắn?

Đôi mắt với đôi mắt ngây thơ mà kiên quyết đó của Phi Tường, Nhiễm Phi Nhiễm không nói được lời nào. Phi Tường còn nhỏ, nàng giải thích sao cho đầu non nớt của Phi Tường hiểu được đây. Đạo lý làm người, đâu phải người đánh ta thì ta đánh lại người là được...

Nàng xoa đầu Phi Tường. Nhéo nhéo hai cái gò má phần hồng của y, dụ y ăn bánh ngọt cho qua chuyện. Nàng không muốn nhớ tới màn báo thù đẫm máu kia của Phi Tường. Nàng không cần Phi Tường trưởng thành trở thành người đàn ông thành thực can trường lại máu lạnh như vậy. Nàng sẽ không để điều đó xảy ra, đệ đệ của nàng cứ trở thành một công tử thư sinh chỉ biết vừa đủ chút võ công phòng thân như vậy chẳng phải tốt hơn sao?

- A! Đệ quên mất! Đệ đem tặng cho tỷ cái này này!

Nhiễm Phi Tường đang ăn nhưng chợt nhớ ra. Nhanh chóng rút khăn ra chùi tay thật sạch rồi cẩn trọng lấy từ trong ngực áo ra một chiếc mặt nạ. Đúng vậy! Nó chính là mặt nạ của Quý nương tử.

- Cái này ở đâu vậy? - nàng hỏi nhưng thật ra sớm biết nó từ đâu mà ra

- Đệ... trong đồng đồ chơi của đệ.... đệ thấy nó giống như là mặt nạ của nữ nhi... Chẳng... chẳng phải lúc trước tỷ nói muốn mua một cái để đeo lúc ra ngoài sao? Tỷ lấy cái này đi!

- Ừm... cảm ơn đệ, đẹp quá!

Nhiễm Phi Nhiễm cầm lấy chiếc mặt nạ, xuất thần một lúc lâu. Sau đó nàng mới tiễn Phi Tường về. Lúc đi ngủ, nàng vẫn cầm lấy chiếc mặt nạ nhìn ngắm.

Đời trước nàng dùng đó đi ra ngoài. Lại tình cờ thấy bọn cường hào ác bá, không kìm lòng được ra tay. Làm đến mấy lần, rồi có một ngày nàng nghe đồn người ta gọi nàng là "Quý nương tử".

Nàng cứ như vậy làm "Quý nương tử" cho đến khi lời đồn truyền tới tai phụ mẫu nàng. Lúc đó nàng mới biết được thì ra Phi Tường là cầm cái này từ chỗ của mẫu thân. Mặt nạ vốn là của mẫu thân. Mẫu thân chính là "Quý nương tử" từng lấy giang hồ mười mấy năm về trước.

Khi đó ngoại tổ phụ vốn là quan thanh liêm, chốn quan trường dơ bẩn khiến người chán nản cáo bệnh hồi hương. Mẫu thân nàng lại là người nghĩa hiệp, chường mắt lù quan lại cường hào nên trở thành "Quý nương tử" cướp của nhà giàu chia cho người nghèo.

Năm đó chuyện đến tai Hoàng thượng, Hoàng thượng lệnh cho phụ thân truy tìm "Quý nương tử". e hèm! Sau đó chính là... chắc, cũng chẳng biết ai rơi vào bẫy của ai. Chỉ biết phụ thân nàng nhận trách nhiệm cầm nã lại cùng "Quý nương tử" yêu nhau sống chết. Mẫu thân định làm một phi vụ cuối cùng rồi rửa tay gác kiếm nhưng lúc đó lại bị bắt được. Hoàng thượng và Hoàng hậu biết được là mẫu thân nàng còn cao hứng vô cùng. Bởi vì Hoàng thượng cũng chường mắt lù quan lại đó và mẫu thân nàng cũng là một trong số những đứa trẻ con nhà quan lại năm xưa Hoàng hậu vô cùng sủng ái. Cộng thêm Hoàng hậu chính là người của giang hồ, thích trượng nghĩa. Mẫu thân như vậy mà mặc danh kỳ diệu thoát tội, sau đó mặc danh kỳ diệu được phụ thân đem về ăn sạch rồi sinh ra ba cái bánh bao là nàng, tam ca và thất đệ.

Chiếc mặt nạ này cũng từ ngày hôn lễ đó trở đi đã được mẫu thân cất giấu kỹ.

Không ngờ đi một vòng lại đến được tay của nàng, cũng không ngờ nàng lại tiếp tục "sự nghiệp" của mẫu thân.

Cộng thêm lúc đó phụ thân phát hiện liền đem nàng đi tạ tội với hoàng thượng thì lại được hoàng thượng ủng hộ. Cho nên, "Quý nương tử" tung hoành thiên hạ. Đem một cái đao vô hình treo trên đầu những tên tham quan, ác bá. Mãi đến khi nàng gả vào Yên Lạc Phủ thì mọi chuyện mới khép lại.

Chuyện của mẫu thân và phụ thân đúng là thiên địa hiếm thấy. Nếu mà Trần Từ còn sống mà biết được, không chừng sẽ viết một cuốn thoại bản dựa theo câu chuyện của phụ thân và mẫu thân rồi...

Nàng cứ như vậy, ôm chiếc mặt nạ thân thuộc mà ngủ thiếp đi.

*

Sáng hôm sau, nàng được mẫu thân dặn dò phải nghỉ ngơi tốt nên đã ngủ dậy thật trễ. Lúc đó phụ thân nàng cũng vừa vào triều về. Nàng đang vui vẻ ăn điểm tâm thì nghe Hồng Đình nói là vừa nghe lén được một chuyện.

Hoàng thượng đã hạ chỉ tứ hôn lập hôn ước cho nàng và Yên Lạc Tịch Đàm.

Nàng sợ đến rơi cả dũa.

Thì quả thật đời trước đúng hôm nay Hoàng thượng hạ chỉ. Nhưng mà không phải lần này lúc ở dưới núi được cứu lên nàng và hán đều ăn mặt chính tề không chút phi lễ hay sao? Chẳng phải lần này nàng đã không hề bám dính lấy hán hỏi han quan tâm như đời trước rồi sao?

Tại sao Hoàng thượng lại hạ chỉ?

Nàng gục đầu xuống bàn, không biết nên khóc hay không...

02.05.2018

Phong Diệp Y

Chương 17: Họa Đào Hoa

- Sao lại có thể như vậy?

Yến Lạc Tịch Đàm tức giận đem đôi mắt nóng rực nhìn phụ thân mình.

- Sao lại như vậy là như thế nào? Cả con và Nhiễm tam tiểu thư đều chưa có hôn phối, tuổi tác cũng không quá chênh lệch, hơn nữa bát tự đều rất tốt? Có chỗ nào không được?

- Con không yêu nàng!

Yến Lạc Yên Khâm tay đỡ trán nhìn đứa con trai của mình, mới có một năm qua đi mà tiểu hài tử ngày nào giờ càng ương ngạnh... Tuy không phải cái gì cũng ương ngạnh nhưng có 1 số chuyện Tịch Đàm đã quyết tâm hấn cũng bất lực không nói gì được.

Yến Lạc Yên Khâm lại nhìn sang phụ nhân mình. Năm xưa hấn và nàng vì yêu mà đến bên nhau, không giống như những công tử tiểu thư quý tộc khác do mai mối mà thành. Yên Khâm cũng tự biết, hạnh phúc, hôn sự không phải một chuyện đùa. Nhưng ý vua cũng không phải chuyện đùa. Một phần, hấn lại cảm thấy Nhiễm Phi Nhiễm cũng rất tốt. Nàng vốn là thân phận ngự công chúa, nhưng chưa bao giờ hấn nghe qua chuyện nàng đem thân phận đó ra chèn ép ai... Đến nỗi, nếu không ai nhắc đến, hấn thực quên mất nàng là ngự công chúa.

(Ngự công chúa: Công chúa ngự ban, con gái nuôi của hoàng đế)

Nhưng hấn vừa ý thì không có nghĩa là Tịch Đàm nhà hấn đồng ý.

Nói ra đến câu "Con không yêu nàng đó!" là đủ thấy quyết tâm của Tịch Đàm cỡ nào rồi.

- Tịch Đàm, hoàng thượng đã hạ chỉ, "Quân vô hí ngôn", con nghĩ có thể rút lại được sao?

(Quân vô hí ngôn: vua không nói chơi)

Yến Lạc Tịch Đàm bóp mạnh chun trà. Không nghĩ tới Nhiễm Phi Nhiễm kia, ả lại có thể cao tay như vậy. Giả vờ gài vệt để rồi cũng nhỏ to bên tai Hoàng thượng để người hạ chỉ. Cả năm nay không thấy ả như kiếp trước đến làm phiền hấn. Hấn cứ tưởng một phần vì hấn không ở kinh thành, một phần vì thái độ lạnh nhạt khi ấy của hấn khiến ả không dám làm gì... Thật không ngờ!

*

- Tam nương? Con làm cái gì đó?

Nhiễm Phi Nhiễm một đường từ nơi của mình chạy đến chỗ phụ thân mẫu thân và tổ phụ, tổ mẫu đang bàn chuyện. Phịch một cái, quỳ rạp xuống.

- Phụ thân! Tam nương không thể gả cho Yến Lạc Tịch Đàm! Tam nương cầu người đi cầu xin Hoàng thượng thu hồi thánh lệnh!

Nhiễm phụ nhân tròn mắt nhìn sang phụ quân, hai người trao đổi ánh mắt một lượt.

- Tam nương! Con đang không khỏe! Đứng lên đi! - Nhiễm phụ nhân xót nữ nhi nên lên tiếng.

- Để cho nó quỳ! - Nhiễm Phi Bình tức giận quát

- Kia Bình Lang..

- Nàng không cần nói! Tam nương! Con thực nghĩ mình là ngự công chúa? Con thực nghĩ mình là hoàng tộc sao? Con là thần tử! Quân xử thần tử, thần bắt tử bất trung! Chuyện hôn ước xưa nay đều do phụ mẫu định đoạt, nào có chuyện để cho hài tử tự quyết? Nay Hoàng thượng đã hạ chỉ? Con muốn kháng chỉ? Con muốn bất trung?

Nhiễm Phi Nhiễm dập đầu xuống nền gạch, không nói gì, bởi bây giờ nàng không nói được gì. Không lẽ nàng nói rằng tương lai Nhiễm gia sẽ vì hôn sự này mà lui tất... Phụ thân nàng tin sao? Nếu là nàng, nàng cũng không tin!

- Bình Lang... Chàng để cho thiếp nói chuyện với Tam nương một chút! - Nhiễm phụ nhân đứng dậy lễ phép chào cha mẹ chồng rồi nắm tay dắt Nhiễm Phi Nhiễm đi..

*

- Tam nương... con ở Khai Vân Thành gặp được ý trung nhân rồi sao?

Trong đình nghỉ mát, Nhiễm Phu nhân cho nô tỳ lui xuống hết, chỉ còn lại mình Phi Nhiễm và Nhiễm phu nhân.

- Nữ nhi... - Nhiễm Phi Nhiễm muốn nói là không có, nhưng thực ra nàng có. Phải, ý trung nhân của nàng chính là cái người được Hoàng thượng ban hôn cho đó. Nhưng mà ý trung nhân của nàng chính là không coi nàng là người, nếu đời này nàng lại thành thân cùng hắn, Nhiễm gia sẽ ra sao? Nàng sẽ thế nào...

Nhiễm phu nhân thở dài... Nàng cũng là người từng yêu, đôi mắt đỏ của nữ nhi, chính là đôi mắt si tình. Nữ nhi ngoan sao lại kế thừa hết cái tính si tình của nàng và phu quân chứ?

*

Phong Túc Phủ

- Khởi bẩm Vương gia, Vương phi! Yên Lạc công tử cầu kiến!

Trong sân là một đôi uyên ương đang luyện kiếm. Tiếng bấm báo làm đông tác đôi bên dừng lại. Nam tử khó chịu thu kiếm vào bao, nữ tử có hơi xấu hổ nhìn vu vơ.

- Truyền!

Nói xong nam tử cẩn thận dùng khăn chùi lại cái ghế, cẩn thận diu nương từ mình ngồi vào rồi mới ngồi xuống sát bên cạnh.

- Nàng nói xem đứa cháu này của nàng đột nhiên đến tìm... Hắn là đã gây họa gì đi?

- Chàng cứ nói bậy! Tịch Nhi rất ngoan!

"Ngaoan sao? Chỉ sợ hắn gây chuyện gì động đến bên Hoàng thượng nên mới nhờ ta ra mặt!"

Nam tử cười cười nhún vai rót trà nói thầm trong lòng.

Bên ngoài Yên Lạc Tịch Đàm đã đi đến.

- Tịch Đàm tham kiến Cửu vương gia, Cửu vương phi! Cửu vương gia cát...

- Thôi thôi mệt lắm! Miễn! - Vệ Anh Kỳ vẫy vẫy tay chán ghét thấy rõ

- Mau ngồi! - Yên Lạc Yên Kha ra hiệu cho nô tỳ mang đến chút điểm tâm cho đứa cháu nhỏ của nàng, lại chột đứa cháu này không thích ăn ngọt nên lại đổi thành trái cây ít ngọt.

Yên Lạc Tịch Đàm tuy gấp gấp nhưng vẫn ngoan ngoãn bồi nàng nói chuyện ăn trái cây một lúc rồi mới đề cập tới vấn đề chính. Tuy nhiên sự gấp gấp đó của Yên Lạc Tịch Đàm không qua được mắt Cửu vương gia.

- Tam đi! Thật ra Tịch Nhi muốn nhờ người một việc...

"Đấy! Bắt đầu rồi!" - Cửu vương gia giả vờ uống trà nhưng vẫn trợn mắt nhìn lên.

- Tịch Nhi cứ nói, Tam đi làm được liền làm cho con...

Tịch Đàm rành rọt kể lại mọi chuyện cho Yên Lạc Yên Kha. Vệ Anh Kỳ ngồi một bên cười nhếch mép.

"Ra là họa đào hoa!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lòng Nữ Nhân Nhỏ Hẹp

- Trầm thật không hiểu...

Vệ Anh Kỳ ngồi sau bàn sách Ngự thư phòng. Đôi mắt buồn chán nhìn về hai kẻ đang quỳ ở dưới, và còn có một kẻ đang ngồi ở trên ghế gần đó.

- Hôn sự tốt như vậy... ban đầu hai khanh cũng đã đồng ý rồi. Các khanh đang muốn cùng nhau khi dễ trăm đó à?

Lời Vệ Anh Tùng nói ra khiến cho Yến Lạc Yên Khâm và Nhiễm Phi Bình tuy nhiều năm làm tướng nơi sa trường cũng phải rùng mình mấy cái. Hoàng thượng tuy là người hiền hòa, tính tình hòa đồng dễ thân thiết nhưng thật ra là nam nhân từng trải qua nhiều sóng gió. Bề mặt là vậy, nhưng không phải muốn hô mưa gọi gió trước mặt người thế nào cũng được. Huống hồ, quả thật cả hai đều rất đồng ý với hôn sự này, ngắt một nỗi hai tên gia hỏa ở nhà đều nhất quyết không chịu. Sáng nay cả hai đều định lên đi gặp hoàng thượng để thương lượng cầu xin thì lại đụng phải nhau. Vừa đến Ngự thư phòng lại thấy Cửu vương gia ở sẵn đó...

- Cửu đệ! Đệ cũng muốn khi dễ trăm?

- Hoàng huynh! Huynh bao nhiêu tuổi rồi? Đừng giờ trò những nhẽo nữa! Có những nhẽo thì đi những nhẽo với Hoàng tẩu ấy, những nhẽo với ba nam nhân bọn đệ làm cái gì?

Ở tại Phù quốc này, người dám tỏ thái độ như vậy với Hoàng thượng thì có lẽ chỉ có Cửu vương gia.

- Nhiễm Phi Bình! Tam nương thật sự là nói không đồng ý sao?

- Bẩm Hoàng thượng... Tam nương nói cách đây không lâu gặp được cao tăng... vị cao tăng đó nói với Tam nương là Tam nương có duyên với của phật... Chờ đến lúc sẽ xuất gia...

Lời này quả đúng Nhiễm Phi Nhiễm nói như vậy. Nhiễm Phi Bình cho rằng nàng bịa chuyện nói dối nhưng mà hắn lại không nghĩ ra được lý do nào khác để nàng cả gan muốn kháng chỉ như vậy.

- Cái gì?!

- Hoàng huynh à... chú ý hình tượng chút! - Cửu vương gia đang nhắc nhở nam nhân vừa xộc từ sau bàn sách chạy đến ngồi xổm xuống cạnh chỗ Nhiễm Phi Bình đang quỳ.

- Người một nhà mà! - Vệ Anh Tùng khoát tay - Phi Bình! Người mau nói xem tại sao lại như vậy? Tam nương sao có thể xuất gia đi tu chứ? Trăm có mỗi đứa nữ nhi này...

- Hoàng thượng! Người đừng nháo nữa! Muốn có nữ nhi, người và Hoàng tẩu tự sinh đi!

"Haizzz, cũng không phải là trăm không muốn sinh nhưng mà sinh con nhiều tổn hại sức khỏe, Hoàng hậu đã sinh cho hấn bốn Hoàng tử rồi, sinh nữa nàng sẽ chịu không nổi mất. Hơn nữa phụ hoàng cũng không thích hoàng tộc đông đúc dễ gây tranh quyền đoạt vị... nếu sinh ra nam tử nữa thì..."

- Ý trăm đã quyết! Hôn sự có thể tạm gác lại đó, dù sao Tam nương cũng chưa cập kê. Nhưng tuyệt đối không được xuất gia! Đây là thánh chỉ! Còn nữa! Đệ không cần phải nói gì nữa, ta không nghe! Toàn bộ lui hết! Hiếm khi thấy Hoàng thượng hiền hòa thân thiện lại mặt rồng giận dữ. Cả ba cũng không có ham muốn ở lại nhìn xem nên đồng loạt lui đi.

"Aizzz..." - Vệ Anh Kỳ thở dài - "Ta đâu phải muốn đi đến đây đôi co với huynh, chỉ là do Yên Kha nhờ ta..."

*

Nhiễm Phi Bình vừa về đến phủ thì phía sau đã có người đến truyền chỉ. Một là thánh chỉ không cho Nhiễm Phi Nhiễm xuất gia. Hai là thánh chỉ điều động Nhiễm Phi Bình quay về Thành Khai Văn một lần nữa.

Trên dưới Nhiễm phủ những người biết chuyện Nhiễm tướng quân đi xin chỉ thoái hôn đều cho rằng lần này là chọc giận Hoàng thượng nên Nhiễm tướng quân vừa về phủ không bao lâu lại bị Hoàng thượng điều đi nữa. Duy chỉ có Nhiễm Phi Nhiễm biết rằng, chuyện này sớm muộn cũng xảy ra. Bởi vì chính là lần đi Thành Khai Văn này, phụ thân nàng tái ngộ với Lục phu nhân, đem cả nhà Lục Tuyết Cơ về kinh thành.

Nhiễm Phi Nhiễm ngồi bên cửa sổ, tay buồn chán tàn sát mấy cành hoa cúc. Nàng bứt trụi hết mấy bông hoa liền, trong lòng vẫn không thấy thoải mái.

Lục Tuyết Cơ là biểu muội của nàng, tuy họ hàng có hơi xa. Lục Phu Nhân họ Huỳnh, tên là Như Ngọc, là con gái của người chị em duy nhất của nội tổ mẫu nàng. Nàng từ nhỏ sống trong sung sướng được mọi người vây quanh chăm sóc còn Tuyết Cơ lại phải chịu nhiều cực khổ. Phụ thân nàng là người trong giang hồ, nghe đâu trước đó làm bảo tiêu cho tiêu cục nào đó. Về sau hình như lại đắc tội với tiêu chủ nên cả nhà ba người phải tha phương kiếm sống...

Nhưng mà, tuy thương Tuyết Cơ nhưng nàng cũng không thể nào đem nỗi ghen tị nhỏ nhen của mình dẹp xuống được...

Yến Lạc Tịch Đàm mà nàng yêu chỉ yêu Lục Tuyết Cơ... Sợi xích thẳng đúng là khéo trêu đùa. Nàng yêu Tịch Đàm, Phương Triền Nam yêu Tuyết Cơ, mà Tuyết Cơ và Tịch Đàm đã yêu nhau rồi. Nàng cũng từng nghĩ hay là mình và Phương Triền Nam hợp lại thành một đôi thất tình cùng nhau an ủi có phải tốt hơn không... Nhưng cuối cùng nàng không làm được, nàng cứ đeo bám lấy Tịch Đàm đến nỗi tự chuốt khổ sở.

Tuy vạn lần biết khổ sở của nàng là tự nàng làm ra, nhưng nàng vẫn không tìm được trong lòng dòng suy nghĩ rằng..."Phải chi không có Lục Tuyết Cơ thì tốt biết bao nhiêu..."

Bây giờ Tuyết Cơ trở về, nàng vô phương dùng thái độ giống như đời trước mà đối xử với Tuyết Cơ...

...

Cuối cùng sau khi bút hết cả một chậu hoa, Nhiễm Phi Nhiễm thay y phục, đem theo mặt nạ "Quý nương tử" ra ngoài. Hôm nay là ngày Trương viên ngoại ở thành tây mưu đồ cưỡng đoạt dân nữ nhà lành, cũng là phi phụ đầu tiên của "Quý nương tử" Nhiễm Phi Nhiễm.

08.05.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: quý Nương Tử

- Mau nhanh tay một chút!

- Dạ! Lão gia!

Một đám gia đình khuôn theo một bao bố lớn lên lúc đi vào một căn phòng. Nhìn theo hình dáng của cái bao bố, có thể lờ mờ đoán ra được bên trong là người.

- Nhẹ một chút! Đừng làm đau mỹ nhân của ta! - giọng nói nam tử trung niên đáng người to lớn có thêm mấy phần gấp gáp.

Ba gia đình đặt cái bao bố xuống.

- Còn không lui ra!!!

- Dạ! Lão gia!

Sau khi đám gia đình lui ra hết, nam tử trung niên cẩn thận gài chặt then cửa rồi mới bệ bệ đi đến bên giường tháo cái bao bố ra.

- Mẹ kiếp! Buộc gì chặt vậy!

Loay hoay mãi một lúc, nam tử kia mới mở được miệng bao, bên trong lộ ra một nữ tử ăn mặc áo nâu đơn giản nhưng lại khá ái.

- Mỹ nhân! Là nàng ép gia ta ra tay... Nếu không ta đường hoàng đem nàng về làm thiếp không phải tốt hơn sao? Yên tâm, gia ta sẽ nhẹ nhàng, nàng không thoát khỏi tay ta được đâu!

Nữ tử bị trói trong bao vừa tỉnh lại đã nhìn thấy Trương viên ngoại mấy ngày nay luôn đến gây sự nhà nàng, đòi nạp nàng làm thiếp. Biết được lần này khó thoát, nữ tử đỏ hai mắt ngấn lệ đau đớn nhớ tới tình lang sắp cùng nàng thành hôn. Kiếp này có chết nàng cũng không muốn làm thiếp cho trương viên ngoại... Nghĩ thế nữ tử liền định cắn lưỡi tự vẫn.

VỤT

Một âm thanh xé gió đột ngột truyền qua, làm cho nữ tử đó bị kinh hãi mà dừng lại động tác.

Trương viên ngoại nghe cổ mình lạnh lạnh như có vật gì bằng kim loại kề lên. Hắn trợn mắt liếc xuống quả nhiên nhìn thấy một thanh kiếm đang kề trên cổ mình, nhờ vào ánh trăng khéo léo lọt vào phòng mà lưỡi kiếm lóe sáng đến rợn người.

- Người đâu...

Trương viên ngoại sợ mất một lúc mới rặn ra được mấy chữ yếu ớt nhưng lời vừa thoát ra thì lưỡi kiếm càng sát vào, hắn mơ hồ cảm thấy có dòng nước chảy trượt từ cổ mình xuống mà không rõ là máu hay mồ hôi.

- Kêu thêm một tiếng liền tiễn ngươi đi gặp Diêm vương gia! - Phía sau truyền đến một giọng nói quý dị, không rõ của nam nhân hay nữ nhân, chỉ cảm thấy không phải giọng của "con người" bình thường.

- Đại nhân! Xin tha mạng cho tiểu nhân! Ngài muốn gì? Bao nhiêu tiền tiểu nhân cũng có thể đưa... xin xin tha mạng!

PẶC!

Trương viên ngoại còn định nói thêm nhưng đã bị điểm huyết đứng đó trơ trơ, miệng cũng không nói thêm được lời nào.

Phía sau đưa tới một bao kiếm, kẻ phía sau dùng bao kiếm đẩy gương mặt Trương viên ngoại sang một chỗ khác.

Nữ tử hốt hoảng nhìn Trương viên ngoại bị người ta vịn cổ đến suýt xoay ra sau rồi lại hốt hoảng nhìn đến người trước mặt.

Tuy nói là người... nhưng nàng cảm thấy giống quý hơn. Bởi vì người này mang một cái mặt nạ quý rất đáng sợ, chỉ chừa lại một khoảng nhỏ ở dưới lộ ra cái mũi cao và cái miệng nhỏ hồng hồng có vẻ giống như nữ nhân...

Nữ tử được kẻ mang mặt nạ quý đỡ dậy, đưa xuống giường.

- Có đi được không? - giọng nói quý dị nhưng lại mang thanh âm dịu dàng đến nao lòng

- Đ... được! - quả nhiên người này đến cứu mình

Cảm thấy nữ tử trước mặt vẫn còn lo lắng, kẻ mang mặt nạ thì thào vào tai nàng: "Ta đến cứu ngươi! Yên tâm! Đợi ta xử lý xong tên này đã!"

Lần này không phải là giọng nói quý dị kia mà là giọng nói nữ tử ngọt ngào, hơn nữa, hình như là nữ tử nhỏ tuổi chưa trưởng thành...

- Trương viên ngoại! - giọng nói quý dị lại tái xuất, lần này thanh âm nặng nề hơn nhiều khiến cho Trương viên ngoại đứng bên kia sợ hãi đến tột cùng.

Kẻ mang mặt nạ đi đến gần hơn, đem lưỡi kiếm kề vào cổ Trương viên ngoại. - Nhà Trương viên ngoại đây thế thiếp thành đàn, có sao lại cứ thích đi hại thêm con gái nhà lành khác? - lời nói ra nhưng không ai đáp, kẻ đeo mặt nạ lại tiếp tục - Đáng lẽ ra bọn tọa nên cắt đi cái kia của ngươi, nhưng nghĩ lại dưới gối ngươi chỉ có độc đinh ốm yếu nên thôi vậy... hahaha!

Tiếng cười quý dị như xuyên thủng màn đêm. Nếu Trương viên ngoại không bị điểm huyết thì bây giờ chắc chắn hắn sẽ lấy tay che lấy bộ phận quan trọng nào đó.

- Nhưng mà... Trương viên ngoại chắc cũng có tuổi rồi... sẽ mau quên... Nên bọn tọa tốt bụng...

Vừa nói lưỡi kiếm vừa cứa nhẹ lên cổ Trương viên ngoại, vết cắt không sâu nhưng máu liền chảy ra.

-... cái này để lại cho Trương viên ngoại nhớ mà sau này hành xử cho đúng mực! Một đường hoan dâm vô độ! Một đường buôn gian bán dối! Một đường khi phụ dân đen!

Mỗi một tội kẻ mang mặt nạ kể ra thì là một vết cứa trên cổ Trương viên ngoại. Ba vết không nông không sâu xuất hiện. Tuy không thể lấy mạng nhưng vết sẹo là để lại vĩnh viễn.

Nữ tử đứng gần đó vừa hoảng sợ vừa cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Trương viên ngoại đó chuyên đi ức hiếp dân nghèo, buôn bán chèn ép gian dối lại có thói quen cướp nữ tử nhà lành về làm thiếp... Người đeo mặt nạ đó kẻ quả đúng tội!

Sau khi cứa xong xuôi, kẻ mang mặt nạ khoan thai lấy một cái khăn lụa chùi sạch máu trên kiếm rồi tra kiếm vào vỏ, vứt khăn lại trên bàn. Sau đó không quên đập ngã Trương viên ngoại rồi mới mang nữ tử rời đi.

*

Nhiễm Phi Nhiễm mang nữ tử đó về đến tận nhà của nàng ấy rồi cẩn thận dặn dò nếu Trương viên ngoại ngày mai đến quấy rối thì phải làm gì rồi mới rời đi... Thật ra đời trước lúc nàng xử lý Trương viên ngoại xong còn lo sợ hắn sẽ đến tìm cô nương ấy gây chuyện. Nhưng mà, Trương viên ngoại lén lút bắt người nhiều lần như vậy đã là gai trong mắt Phù Doãn đại nhân. Mấy lần trước đó chẳng qua là do hắn ra tay suôn sẻ, những nữ nhân bị bắt đi hủy hoại không còn danh tiết đành ngậm đắng nuốt cay trở thành tỳ thiếp của hắn. Lần này cô nương kia không bị tổn hại gì, nếu hắn làm lớn chuyện chẳng khác nào tự cáo tội mình. Hơn nữa có vẻ như nàng quả thật dọa cho Trương viên ngoại sợ mất mặt, sau đó hắn tịnh đường ở nhà đến hơn ba tháng. Vì vậy nàng căn dặn cô nương ấy lần này chủ yếu là để trấn an cô nương ấy cùng phụ mẫu mà thôi.

Lúc từ Tây thành đi về Nhiễm phủ ở Đông thành, nàng đi ngang qua hồ Vọng Nguyệt, nơi lần đầu tiên "Quý nương tử" và Yến Lạc Tịch Đàm gặp nhau.

Năm đó Sứ giả Khương quốc hồng hách mang theo Kỳ Uyên trận pháp đặt ở trên một chiếc thuyền lớn đặt ở giữa hồ Vọng Nguyệt. Y thách thức cả Phù quốc, nói rằng không ai có thể vượt qua được trận pháp này. Yến Lạc Tịch Đàm lúc đó vì bị ý trung nhân trong lòng của Sứ giả Khương quốc nhìn trúng nên Sứ giả Khương quốc đem lòng ghen tị, nhất quyết cưỡng ép Yến Lạc Tịch Đàm đi vào trận pháp...

Kỳ Uyên trận pháp chính là trận pháp cho Hạ Kỳ Uyên một kỳ nhân hơn trăm năm trước tạo ra, số người nguyên vẹn ra khỏi trận pháp được quả thật đếm trên đầu ngón tay. Dĩ nhiên trong đó không tính nàng, bởi vì nàng chính là con cháu của Kỳ Uyên, mẫu thân của nàng chính là gọi Kỳ Uyên bằng ngoại tổ mẫu.

Khi đó mẫu thân lên lúc gọi phương pháp hóa giải Kỳ Uyên trận pháp cho Cửu vương phi để Cửu vương phi giúp Yến Lạc Tịch Đàm. Nhưng không may trận pháp đặt trên mặt nước đã bị khác đi mấy phần so với nguyên gốc. Lúc nàng vào trận pháp thì thấy Yến Lạc Tịch Đàm đã trúng độc trong trận, thần trí mơ hồ....

RÁC!

Từ xa nghe vọng tới tiếng bước chân đạp trên lá khô. Nhiễm Phi Nhiễm vội vụt dậy, thi triển khinh công nhanh chóng rời khỏi đình thủy tạ.

Đêm nay nàng vừa bứt trụ một chậu hoa cúc ở nhà giờ lại ra hồ Vọng Nguyệt bứt hết lá của chậu Ngũ Gia Bì để trong đình thủy tạ của hồ Vọng Nguyệt... Aizzz, sao nàng lại có thể tàn sát cây cỏ như vậy!!!!

*

Lúc Yên Lạc Tịch Đàm đến, đã thấy cây Ngũ Gia Bì hắt đất ở đó bị người ta bứt trụ lá chỉ còn mỗi thân cây trơ trọi. Yên Lạc Yên Kha nhìn đám lá dưới đất âm thầm mắng mỏ kẻ nghịch ngợm đó một phen rồi mới rời đi...

Đêm nay là đêm cuối hắt ở kinh thành, ngày mai hắt phải đi biên ải tận một năm trời vì trốn hôn sự với Nhiễm Phi Nhiễm.. Vậy là hắt vẫn phải tuân theo số phận, sau một năm mới có thể gặp được Tuyết Cơ...

Trước khi đi, hắt muốn đến nơi hắt gặp nàng lần đầu hồi tưởng lại một chút....

09.05.2018

Phong Diệp Y

>>> Thời gian PR đã tới!!!

Y Y đang PR trá hình đây!

Trong truyện có một số nhân vật phụ nhưng lại có tên và bối phận được đề cập đến rõ ràng đúng không các bạn? Thật ra đó là nhân vật trong một số truyện khác của Y Y nhẩy sang đây làm "khách mời" đó. Nên Y Y giới thiệu một chút về họ nhé! À mà có 1 số nhân vật trong mấy truyện Y Y chưa công bố bao giờ, có một số chỉ mới nằm trên ý tưởng mà thôi...

- Gần đây bên hoàng tộc có Cửu vương gia và Cửu vương phi đúng không? Họ là Vệ Anh Kỳ và Yên Lạc Yên Kha trong truyện "Ta là sát tinh, người còn dám ôm?"

- Trong ngoại truyện ở Thiên đình cũng xuất hiện rất nhiều nhân vật. Như Linh Miêu Thượng Tiên là nhân vật trong "Bảy kiếp thiên miêu trả nợ tình", cái truyện này chỉ mới là ý tưởng thôi, tên cũng chỉ là tạm thời. Hồng Tú - Thượng Cổ Xích Thắng chính là nữ chính trong "Xích Thắng - Nguyệt Hạ Nhân Duyên". Diêm Quân và A Bạch là nhân vật trong một truyện cũng nằm trên ý tưởng tên là "Diêm Vương đại nhân giá đáo", hai nhân vật này từng xuất hiện trong "Xích thắng - Nguyệt Hạ Nhân Duyên" làm khách mời luôn!

Sắp tới đây truyện chắc chắn sẽ còn có thêm nhiều nhân vật nữa, đến lúc đó Y Y lại giới thiệu cho các bạn nhé!

Chúc mọi người đọc truyện vui! Cảm ơn chân thành vì mọi người đã ủng hộ Y Y tới bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bạch Xà Bội Ngọc

Tháng chạp, tiết trời trở lạnh. Trên con phố hôm nay đã có lớp tuyết mỏng phủ lên. Giữa dòng người tấp nập qua lại thì có hai vị cô nương chừng mười bốn tuổi cứ đứng mãi trước cửa một tiệm bán trang sức.

Cô nương đứng phía trước tóc búi đơn giản với dải lụa màu lục và trâm đôi màu. Nhìn trang phục kiểu cách có vẻ bình thường nhưng nhưng chất liệu lại là hàng thượng phẩm. Hơn nữa gương mặt thập phần xinh đẹp, đôi mắt sáng tinh anh.

- Tiểu thư... Chúng ta có vào không? Đã nửa khắc rồi...

Nhiễm Phi Nhiễm bị Hồng Đình gọi làm cho giật mình. Nàng bừng tỉnh lại, không ngờ nàng thất thần lâu như vậy.

- Vào thôi! - Phi Nhiễm vén lại sợi tóc mai rồi bước vào.

Tiệm đang vắng khách, Từ lão bản nhìn thấy nàng liền chạy đến mỉm cười chào đón.

- Nhiễm tam tiểu thư! Đã lâu không thấy tiểu thư ghé qua!

- Từ lão bản vẫn tốt chứ?

- Đa tạ tiểu thư? Hôm nay tiểu thư muốn mua gì?

- Ta nhìn qua đã... Từ lão bản lấy cho ta xem trân ngọc nhé!

Trong lúc Từ lão bản loay hoay lấy mấy hộp trang sức ra thì Phi Nhiễm đi một vòng tìm kiếm vật nàng muốn tìm

Đời trước nàng loay hoay mãi mới chọn được một cây trân ngọc cho mẫu thân. Sau đó lúc ra về lại tình cờ nhìn thấy Bạch Xà Bội Ngọc.

Nàng gọi nó là Bạch Xà Bội Ngọc nhưng thật ra nó chỉ là một miếng ngọc bội bình thường khắc hình bạch xà mà thôi, hơn nữa còn bị mẻ mất một góc.

Không hiểu sao nàng với miếng ngọc sức mẻ không vẹn toàn đó lại có nhiều chấp niệm như vậy.

Đời trước nàng mua miếng ngọc đó chỉ có 5 lượng bạc nhưng lại thích nó hơn tất cả những miếng ngọc bội khác đắt tiền đôi khi ngàn vàng không mua được của nàng. Nhưng Tuyết Cơ lại thích miếng ngọc đó. Nàng ấy cứ mãi hỏi về miếng ngọc. Cho đến một hôm nàng ấy quả thật mở miệng hỏi xin.

Nếu như miếng ngọc đó là đồ cao quý gì thì nàng còn kiếm cớ từ chối được. Đằng này nó chỉ là một miếng ngọc không đáng giá bằng bộ y phục của nàng. Hơn nữa Tuyết Cơ không chịu nhận những món đắt tiền khác, bỏ ăn bỏ ngủ vì Bạch Xà Bội Ngọc. Nàng không nỡ nhìn biểu muội của mình như vậy nên đã đem tặng đi.

Sau đó mỗi lần nhìn thấy Tuyết Cơ đeo nàng liền thấy buồn. Phải chi nàng cương quyết một tí.

Lúc này ở ngoài cửa suy nghĩ lâu như vậy. Cuối cùng nàng cũng nghĩ thông suốt. Yến Lạc Tịch Đàm, nam nhân đó không đặt nàng vào tâm thì nàng muốn giành giật cũng không được. Dù cho bây giờ nàng chặn không cho Tịch Đàm và Tuyết Cơ tương ngộ thì Tịch Đàm cũng sẽ không yêu nàng. Nhưng Bạch Xà Bội Ngọc thì khác. Nó chỉ là vật vô tri. Trong tay nàng chính là của nàng. Đời này nàng sẽ không giao nó cho Tuyết Cơ.

Nàng đi đến kệ tủ gần cửa, nơi để những món hàng rẻ tiền nhất cửa tiệm. Quả nhiên, Bạch Xà Bội Ngọc nằm ở tuốt một góc tro tro trên khăn nhưng, cách xa những món đồ khác. Người ngoài nhìn vào thấy nó như phế phẩm được đặt riêng một chỗ nhưng nàng lại cảm thấy nó cao quý không thêm ở chung những thứ tầm thường kia...

- Nhiễm tam tiểu thư... đó là...

Từ lão bản nhìn thấy nàng cầm miếng ngọc đi tới mà giật mình. Bởi vì miếng ngọc đó vốn dĩ chất ngọc thôi đã là giá trị liên thành, cộng thêm nghệ nhân tạo ra nó khéo léo tiếng tăm... Chỉ là miếng ngọc vừa đến không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào liền bị nứt bể một góc ngay trước mặt hắn. Ngọc dù đẹp, dù tinh xảo bao nhiêu bây giờ cũng chỉ là mảnh ngọc vỡ không đáng giá.

- Ta lấy cái này! Cái này và cả cái này! - Nhiễm Phi Nhiễm đưa ra Bạch Xà Bội Ngọc và một miếng ngọc khác nàng định dùng làm "thể thân" cho Bạch Xà Bội Ngọc nếu lỡ Tuyết Cơ xin xỏ. Cũng lấy thêm cây trân làm quà cho mẫu thân.

- Nhiễm tam tiểu thư... miếng ngọc đó nó...

- Ta biết! Từ lão bản muốn bán thế nào cũng được! - nàng nói như chém đinh chặt sắt

Cuối cùng Từ lão bản cũng như đời trước, bán cho nàng với giá 5 lượng bạc. Phi Nhiễm chưa về vội mà ở lại nhìn ngắm một hồi lâu mới về. Lúc chuẩn bị ra khỏi cửa, Hồng Đình còn bận trách nàng sao lại mua miếng ngọc ko tròn vẹn như vậy thì một nam nhân trung niên khác chạy xộc vào níu áo Từ lão bản.

Đó cũng là Từ lão bản. Huynh đệ Từ gia có 3 cửa hàng trong thành, cửa hàng trang sức này là của người em út. Còn người vừa chạy vào là người anh thứ hai.

- Tam đệ! Nguy rồi! Đới Trung đại học sĩ vừa nãy đến nhà chúng ta. Không biết làm thế nào mà cường đoạt bức "Tứ Mẫu" của nhà chúng ta đi rồi. Còn lấy luôn cả mộc bản của quyển "Nam Phương đồng thoại" đi rồi!

(Mộc bản: là bản khắc gỗ thời xưa dùng để in ấn)

- Cái gì? Sao hắn ta dám! - Từ tam lão bản tuy đã hơn bốn mươi tuổi nhưng tính tình vẫn nóng nảy. Nghe ca ca nói người khác cướp gia bảo nhà mình liền tức giận đến độ hai mắt đỏ lên.

- Mau mau về! Đại ca bị chấn kinh mà ngã quỵ ở nhà rồi! Cả nhà đang nhốn nháo nên ta đích thân đi báo cho đệ biết!

Nghe thấy đại ca đổ bệnh. Từ lão bản nhanh chóng đóng cửa tiệm, không ngại "đuối khách".

Nhiễm Phi Nhiễm nắm tay Hồng Đình đi nhanh về Nhiễm phủ. Hôm nay vẫn là còn nhiều việc để chuẩn bị.

*

- Tiểu thư! Không phải người nói với nô tỳ là chỉ giúp người nghèo thôi sao? Nhà họ Từ đâu có nghèo. Nhà họ là tiệm in lâu đời nhất kinh thành, hàng tranh sách và hàng trang sức của họ cũng phát đạt. Chẳng qua họ chỉ bị mất 1 bức tranh và 1 mộc bản của Trần Từ thôi mà! Tiểu thư sau phải đi đòi

giúp họ?

Hồng Đình tuy giúp nàng thay trang phục nhưng miệng cứ kiến nghị liên hồi.

Nhiễm Phi Nhiễm lấy ngón tay trở đặt lên môi Hồng Đình một cái, ngụ ý không được nói nữa. Hồng Đình tròn to mắt dỗi hờn, cột nhanh thắt lưng rồi dầm dẫm chân. Thiệt là đáng yêu hết sức.

Nhiễm Phi Nhiễm không nhịn cười nổi. Ha ha một tràng rồi mới ghé sát tai Hồng Đình nói: "Muội chỉ cần biết Từ gia có ân tình với Nhiễm gia là được rồi!"

- Nếu vậy... cứ nói Tam thiếu gia đi thay người...

- Không được! Tam ca sắp có kỳ thi...

- Vậy đại..

- Nói chung là thân phận của ta thuận tiện hơn! Ngoan nào! Mau lên giường giả làm ta! Ta đi chừng 2 canh giờ sẽ về thôi!

Nói rồi Phi Nhiễm nhanh chóng mang mặt nạ vào, trước khi ra khỏi Nhiễm phủ, nàng ghé qua từ đường của Nhiễm gia.

Đích xác là Nhiễm gia nợ Từ gia. Năm xưa Nhiễm Phi lão tổ còn nhỏ bị rơi vào cánh không khác gì nô tài trong phủ, lúc đó nô tỳ A Trầm là người nuôi dưỡng Nhiễm Phi lão tổ. Điều đáng nói là A Trầm năm đó cũng chỉ 6 tuổi mà có thể bảo vệ được Nhiễm Phi lão tổ chưa đầy 1 tuổi giữa một rừng mưu kế thâm độc. Năm Nhiễm Phi lão tổ 6 tuổi được học viết, A Trầm liền núp ở một góc học lén. Không ngờ A Trầm chính là một họa sĩ thiên tài, tranh vẽ như có linh hồn. Sau đó trong lúc cả hai đối rét, A Trầm liều mạng đi đến Từ gia xin bán tranh kiếm tiền. Sau đó người bên ngoài chỉ biết là Từ gia chính là nơi độc quyền bán tranh và in sách của "Trần Từ".

Trần Từ chính là nô tỳ A Trầm. A Trầm từng đi qua rất nhiều tiệm tranh, nhưng mỗi Từ lão gia đồng ý bán tranh của nàng. Bức tranh "Từ mẫu" chính là A Trầm vẽ Từ phu nhân năm đó xinh đẹp hòa ái động lòng người đem tặng Từ gia.

Nhờ có số tiền bán tranh in sách thông âu Từ gia mà A Trầm mới nuôi được Nhiễm Phi lão tổ tới lúc trưởng thành. Nói món nợ này là món nợ sinh mạng cũng không sai.

Tuy nhiên chuyện A Trầm là Trần Từ vốn là bí mật ít người biết. Nhiễm Phi lão tổ cũng không thể công khai báo đáp. Nên sau đó con cháu Nhiễm gia luôn được dạy dỗ là phải âm thầm giúp đỡ Từ gia.

Hôm nay Nhiễm Phi Nhiễm giúp Từ gia một phần vì tổ huấn nhưng một phần là vì nàng cảm thấy người như Đới Trung đại học sĩ chỉ làm bẩn đi những tuyệt tác của Trần Từ mà thôi.

Sau khi thấp xong nén nhang khấn nguyện ở từ đường, Nhiễm Phi Nhiễm còn nhìn lại bài vị ghi ba chữ Trần Phủ Trầm đặt bên cạnh bài vị của Nhiễm Phi lão tổ một lần nữa rồi mới rời đi.

10.05.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Trong Lòng Có Quỹ Sẽ Sớm Gặp Quỹ

Nhiễm Phi Nhiễm cẩn thận quan sát thấy Đới Trung thổi nến rồi khỏi thư phòng về tự phòng rồi thì nàng mới lên từ cửa sổ nhảy vào. Đồi trước từng lên vào tìm kiếm, đồi này nàng ra tay càng nhanh gọn hơn. Trong vòng chưa đầy một khắc đã đem trước hương chứa mộc bản của "Nam Phương đồng thoại" bản gốc dựa trên nét chữ của Trần Từ đem ra ngoài. Sau đó nhanh chóng trở vào để đem bức "Từ Mẫu" đi.

Tên Đới Trung đại học sĩ này chính là đỉnh cao của sự buồn cười. Bên ngoài ai ai cũng cho rằng hắn là con người đạo mạo có phẩm vị. Hơn nữa từ khi hắn thành danh đến nay đều gắn liền với câu chuyện hắn phi thường khinh rẻ những tác phẩm của Trần Từ. Lân hân lỗ mãng cướp tranh từ chỗ Từ gia đã khiến Nhiễm Phi Nhiễm lần theo dấu vết và biết được, hóa ra, hắn là kẻ cuồng si Trần Từ, hay nói đúng hơn là cuồng si tác phẩm của Trần Từ.

Đồi trước, đêm đó nàng lên vào thấy hắn để một bức "Từ Mẫu" giả ở trên bàn. Nàng vừa nhìn sơ qua đã biết ngay. Sau đó trong lúc tìm kiếm bức "Từ Mẫu" thật sự nàng đã tìm ra được không ít những tác phẩm khác của Trần Từ. Điều đáng nói là, những tác phẩm đó theo hiểu biết câu nàng thì đáng lẽ ra đang nằm trong phủ của các gia đình vương giả quý tộc nổi tiếng khắp kinh thành.

Càng tìm kiếm, Phi Nhiễm càng kinh hãi hơn khi biết được rằng Đới Trung đã tự tay vẽ những bức tranh giả gần như giống hệt tranh thật của Trần Từ để

tráo đổi với hàng thật.

Tuy nhiên Trần Từ vốn nổi tiếng với những bức tranh phong cách kỳ lạ không giống với phong cách tranh thủy mặc bình thường và bí mật màu vẽ mà Trần Từ dùng người bên ngoài không ai biết được. Cho nên dù Đới Trung có tài hoa cách mấy cũng không thể giả được hoàn hảo.

Sau khi đã xếp gọn bức "Từ Mẫu", hiện giờ Nhiễm Phi Nhiễm khoan thai ngồi bên bàn trà đợi Đới Trung tới. Đợi trước lúc nàng đang hành động đang dở thì hần xuất hiện phá rồi không ít. Đợi này nàng đã sớm xong xuôi, nhàn rồi.

Kết!!!

- Ai đó?

Nàng không đáp lời, để mặc cho Đới Trung châm đèn rồi hướng ánh sáng về phía nàng.

Dưới ánh sáng mờ nhòe buổi đêm tối, mặt nạ quý của Phi Nhiễm càng thêm đáng sợ. Đến nỗi vừa nhìn thấy nàng, Đới Trung sợ hãi làm đổ cả cây đèn.

- Q-q-quý a!!!!

- Đới Trung! Trong lòng có quý, dĩ nhiên sớm gặp quý!

Nói xong nàng liền tiến đến điểm huyết hần và theo thói quen rạch ba đường "tính số" lên cổ hần.

- Đọc sách thánh hiền mà không trung thực! Si mê tác phẩm của Trần Từ thì cứ việc nói ra, có sao phải lén lút như vậy?

Đới Trung cảm giác được nơi cổ mình tóe máu. Hần sợ đến nỗi dưới quần đã ướt đầm. Kẻ này chính là Quý nương tử nổi danh mấy tháng nay sao? Không phải nàng ta chỉ đi cướp giàu chia nghèo thôi sao, Đới Trung hần đâu phải phú hộ giàu có....

- Một đường tặng người vì dám sỉ nhục Trần Từ, dám đem đồng cốt heo của người già làm tranh Trần Từ!

Đới Trung xanh mét, máu tứa ra chảy khắp vật áo, nhuộm thành một màu đỏ rực!

Không phải Quý nương tử đó thích nhất là rạch ba đường không nông không sâu lên cổ nạn nhân rồi đếm tội họ sao, dù cho bao nhiêu tội Quý nương tử cũng đếm thành ba đường.... Tại sao đến lượt hần bây giờ lại bị rạch đến như sắp cắt đứt cổ thể này???!!!!

- Một đường nữa thương thay cho những kẻ bị người lừa dối, thương thay cho Thánh thượng nhìn lầm người!

Đường thứ ba sâu nhất, nhưng chung quy Nhiễm Phi Nhiễm không có ra tay quá nặng, nàng không thích giết người nhưng không phải nàng là thứ tốt đẹp gì. Sống đã hai đời, nàng từng nhìn thấy những kẻ bị nàng trừng trị vẫn không quay đầu hối cải. Nàng chỉ mong mình đủ nhẫn tâm để tận diệt những kẻ đó. Dù sao cũng mang danh ác phụ, ác thêm tí nữa cho nó "hài hòa"!

Đập Đới Trung xuống đất, nàng lại theo thói quen tìm một cái khăn lụa trong căn phòng lau sạch máu trên kiếm, vút khăn lên bàn rồi hiện ngang rồi đi.

*Phủ Phủ Doãn

- Phủ Doãn đại nhân! - bên ngoài cánh cửa đang khép chặt, người bồ khoái đang lưỡng lự. Đêm đã khuya, tuy phòng Phủ Doãn đại nhân vẫn còn sáng đèn, nhưng..

- Vào đi! - giọng nói bình ổn của một nam nhân trung niên vọng ra. Bồ khoái liền thờ phào mấy cái rồi bước vào.

- Bẩm đại nhân....

- Cứ nói!

- Đại nhân.... lúc nãy có một hắc y nhân đến... y không làm gì quá phận mà chỉ để lại bức thư này.... Tỉ chức nghĩ rằng có chuyện hệ trọng nên lập tức đem đến cho đại nhân xem..

- Mang đến!

Bồ khoái nhanh chóng đem bức thư mở ra trước mặt Phủ Doãn đại nhân, đưa ngay tầm mắt của Phủ Doãn đại nhân. Hần làm như vậy là vì để phòng có kẻ hạ độc trong thư làm hại đến Phủ Doãn đại nhân.

Phủ Doãn đại nhân vừa đọc vừa cau mày, mặt lúc xanh rồi lại đỏ khiến cho tay cầm bức thư của Bồ khoái cũng run run theo.

Đọc xong Phủ Doãn đại nhân lên bức tranh "Lan Diệp Mộng" trên tường một hồi lâu rồi tức giận đập bàn.

- Hay lắm! Đới Trung! Người hay lắm!

*

Nhiệm Phi Nhiễm sau khi giao trả đồ cho Từ gia rồi lại đem thư đến cho Phủ Doãn đại nhân. Nàng thật ra có thể chỉ cần để cho Phủ Doãn đại nhân xử lý luôn phần của Từ gia. Nhưng mà nàng ngại không sớm đem bức "Từ Mẫu" hoàn về, Từ đại lão bản sẽ u sầu mà bệnh mất. Thêm nữa khi Phủ Doãn đại nhân đến tra xét, "Từ Mẫu" và mộc bản của "Nam Phương đồng thoại" sẽ thành tang vật, lúc đó lại phải bị đem đi đến nhiều nơi kiểm định thẩm tra. Nàng sợ trong quá trình này, sẽ bị "sứt mẻ" không ít. Nên vẫn là đề phòng lòng tham của con người, trả đồ về cho Từ gia đã.

Về phần Phủ Doãn đại nhân, đời trước nàng cũng sợ là một bức cáo trạng nặt danh, sau có thể làm Phủ Doãn đại nhân lay động mà lỡ mồm đi động đến Đới Trung. Trong lúc nàng về nhà còn ôm ấp tính kế thêm thì lại hay được Phủ Doãn đại nhân đã "giải quyết" xong Đới Trung. Nàng chợt phì cười, Phủ Doãn đại nhân là người thông minh uyên bác, Đới Trung từng tiếp xúc qua "Lan Diệp Mộng" như thế nào, mờ ám ra sao chắc chắn ngài hiểu rõ. Hơn nữa tuy nàng chưa từng nhìn qua bức "Lan Diệp Mộng" hàng giả do Đới Trung vẽ nhưng nhìn sơ qua các bức tranh giả đang dở khác của hắn, nàng vẫn tìm ra được lỗi mòn sai lầm chung của hắn. Tất cả đều được nàng cẩn thận trình bày trong thư gởi cho Phủ Doãn đại nhân. Sau này muốn thẩm định tranh, có được những chi tiết đó ắt hẳn sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Về đến tư phòng của nàng vừa kịp giờ hẹn với Hồng Đình.

Nhưng lúc tháo hết y phục dạ hành và mặt nạ ra nàng mới chợt nhớ.

"Ồi thôi! Quên mua thức ăn đồ ngọt bé ham ăn nhà nàng rồi!"

14.05.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Thật xin lỗi mọi người vì mấy ngày qua không có chương mới!

Y Y muốn nói là trong lúc viết dù Y Y có kiểm tra lại nhưng mà không thể nào hoàn hảo hết được nên mọi người có thấy lỗi sai chính tả hay lỗi đánh máy, v... v... nào đó thì cmt cho Y Y biết nha!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Lục Tuyệt Cơ

Hôm nay vừa thức dậy, Nhiệm Phi Nhiễm chợt nhớ ra đã đến lúc phụ thân từ Khai Vân Thành về. Vậy là nàng trở mình vài cái, ổng à ổng ọ gọi Hồng Đình vào, nói là nàng ốm rồi, trong người chỗ nào cũng thấy không khỏe.

Thất đệ và Tam ca nghe vậy liền một mạch chạy đến chỗ nàng. Lôi theo cả Quách thúc thúc.

Trời đất, nàng giả bệnh thì làm sao qua nổi được Quách thúc thúc đây? Tam Lang, Thất Lang! Sao hai người có thể hãm hại đồng đội như vậy!

- Tam Nương? Con là trốn luyện công sao?

- Thúc muốn nói sao cũng được! - nàng làm vẻ mặt giận lẫy, cuộn mình vào trong chăn - Con thấy mệt lắm, nhưng chắc nghỉ ngơi chút là khỏe thôi... Thúc về đi!

Quách Chính Phủ lắc đầu hai cái rồi đi phòng ngoài. Nhưng vẫn đợi nghe nàng hô hấp đều đặn rồi mới rời đi. Vừa đi được hai bước đã nghe gia đình tới báo.

- Quách đại nhân! Tướng gia về rồi.... Nhưng là....

- Hừm?

- Còn dẫn theo một nữ nhi mà một tiểu nữ hài tử, tầm tuổi Tam tiểu thư...

- Sao? - Quách Chính Phủ có hơi bất ngờ, trong đầu hắn suy nghĩ ra đủ loại tình huống từ xấu nhất cho đến xấu hơn cả xấu nhất.

Nhiệm Phi Nhiễm nằm ở trong phòng nghe thấy được, càng nín chặt chắn. Nàng thật muốn ra đón phụ thân, nhưng mà, nàng càng không muốn nhìn thấy Lục Tuyệt Cơ. Dù cho nàng đã sớm tìm ra thái độ đúng đắn nhất để đời này đối xử với Lục Tuyệt Cơ đó chính là hòa ái và giữ khoảng cách. Nhưng thâm tâm nàng thật mong đừng bao giờ gặp thì tốt hơn...

*

Ở sảnh chính, sau khi nghe Nhiệm Phi Bình thuật lại toàn bộ, Nhiệm lão phu nhân liền vui mừng khôn xiết. Lại nhìn đứa cháu gái gọi mình là "Đại di" năm

đó mới mười tuổi đã mất tích. Lầm cuối cùng Nhiễm lão phu nhân nhìn thấy Huỳnh Như Ngọc thì nàng mới có hơn chín tuổi, vẫn còn búi tóc hai quả đào ngây ngô đến bên cạnh Nhiễm lão phu nhân đòi ăn điểm tâm. Nhiễm lão phu nhân nhìn sang bên cạnh Huỳnh Như Ngọc lại giật mình. A đầu đi bên cạnh Như Ngọc hẳn chắc chắn là con gái của Như Ngọc. Nhưng a đầu đó gương mặt trông hệt như Tam nha đầu.

- Kìa là...

- Dạ? - Huỳnh Như Ngọc vẫn còn ngẩn ngơ rung rung vì không ngờ có thể gặp lại người thân thì phát hiện ra ánh mắt của Đại di nhìn tiểu nữ nhà mình - Đây là trưởng nữ của A Ngọc, tên là Lục Tuyết Cơ!

- Tuyết Cơ sao? Lại đây! Ta cũng coi như là ngoại tổ mẫu của con! Mau đến đây!

Bên dưới cô gái nhỏ tròn xoe đôi mắt hơi chần chừ một lát rồi cuối cùng cũng từng bước tiến về chỗ Nhiễm lão phu nhân.

Mọi người ở sảnh ai cũng bị kinh ngạc, nhất là mẫu thân của Nhiễm Phi Nhiễm.

Lục Tuyết Cơ giống Phi Nhiễm đến tám chín phần. Dáng người giống, góc nhìn thẳng cũng giống, góc nhìn nghiêng cũng giống. Thậm chí cả đôi mắt cũng rất giống. Màu sắc hai đôi viên ngọc quả thật giống nhau. Nhưng Phi Nhiễm trời sinh lệ khí, đôi mắt vừa nhìn vào đã thấy sắc sảo thần khí tràn trề nhưng khi nàng khép hờ đôi mắt, hàng lông mi dài và dày lại không cong vút như nữ nhân bình thường, đôi lông mi đó che phủ gần như cả đôi mắt khiến cho lúc ấy nàng mang theo nhiều phần lạnh nhạt. Còn Lục Tuyết Cơ hai mắt hạnh đào, lông mi cong vút, mang nhiều nét ngây thơ e lệ, chỉ cần chớp mắt một cái liền nao núng lòng người.

Có lẽ khác biệt lớn nhất chính là Tuyết Cơ không có hai lúm đồng tiền không cần cười chỉ cần nói chuyện là đã thoáng thấy giống như Phi Nhiễm.

- Nương... sao có nha đầu nào giả mạo Tam tỷ thế kia?

Nhiễm Phi Tường vô cùng không hài lòng níu áo mẫu thân nói.

Nhiễm phu nhân cùng phu quân ngồi cạnh hơi bất ngờ. Quả không hổ danh "Nam nhân đeo bám Tam nương nhất nhà", chỉ mới loáng thoáng như vậy mà đã nhận ra. Cứ nghĩ Thất lang còn nhỏ mắt nhìn không sâu sẽ trông gà hóa cuốc.

Bên kia Lục Tuyết Cơ có phần bất đắc dĩ ngưng ngưng tiếp chuyện Nhiễm lão phu nhân. Nàng vừa nói chuyện thì mọi nhười lại ồ lên một lần nữa.

- Giọng nói cũng thật giống Tam nha đầu! - Nhiễm phu nhân vuốt vuốt mái tóc của Tuyết Cơ

- Đại di, Tam nha đầu là....

- Chính là nữ nhi duy nhất của Bình Lang, tên là Nhiễm Phi Nhiễm, cũng chính là Tích Nghê Công Chúa. Quả thật Tuyết Cơ và Phi Nhiễm rất giống nhau.

Như Ngọc quả có nghe người ta nói chuyện Nhiễm gia có một công chúa ngự ban. Nhưng không ngờ đó là con của Phi Bình biểu ca. Trên đường hồi kinh, Phi Bình biểu ca có kể đơn sơ về Nhiễm gia gần đây, Như Ngọc cũng chỉ biết y có hai con trai và một con gái, không biết tên.

- Phải rồi, Tam nha đầu đâu? Sao ta lại không thấy? - Nhiễm lão phu nhân chợt nhớ là thiếu vắng mất bóng dáng linh động của Nhiễm Phi Nhiễm.

- Tam nương lúc này trong người không khỏe, Chính Phủ nói để cho nàng nghỉ ngơi nên ta nghĩ nàng còn chưa biết phụ thân nàng đã về đâu! - Nhiễm lão gia này giờ không nói gì nhiều đột nhiên lên tiếng.

- Nhi từ cũng định xin phép phụ thân cho lui trước để đi thăm nữ nhi... - Nhiễm Phi Bình lên tiếng, hẳn nhớ con gái cưng của mình muốn chết đi được mà cứ phải ở đây xem khóc lóc sụt sùi.

- Vậy đi đi! A Miên cũng dẫn Thất Lang đến nhìn qua Tam Nương xem thế nào đi.

- Dạ! Phụ thân!

Cả nhà ba người Nhiễm Phi Bình rời đi thì bên ngoài có gia nhân thông báo Phủ Doãn đại nhân có chuyện cầu kiến Nhiễm lão gia, còn đang đợi ở sảnh tiếp khách. Vậy là Nhiễm lão gia cũng rời đi. Tam Lang cũng sốt ruột bỏ đi tìm Tam Nương kéo theo Đại Lang, Nhị Lang, Tứ Lang, Ngũ Lang, Lục Lang một đoàn lần lượt đi ra. Chỉ còn lại một đám phụ nữ cùng với vài nam nhân.

Trò chuyện được một lúc. Lục Tuyết Cơ đề nghị muốn đi thăm Nhiễm Phi Nhiễm. Vậy là cả một đoàn người lại léo tới chỗ Nhiễm Phi Nhiễm.

*

- Liều huynh!

- Nhiễm huynh!

- Ngồi đi đừng khách sáo! Người đâu? Sao lại dâng trà cho Phủ Doãn đại nhân? Mau đem nước đậu đỏ tới!

- Nhiệm huynh! Huynh thật là người hiểu ta!

Nhiệm lão gia ha ha hai tiếng rồi ngồi xuống. Thấy tay cho hạ nhân lui xuống chỉ còn để lại một người thân cận nhất.

- Hôm nay là do kinh thành quá thái bình nên Liễu huynh mới có thời gian tìm ta hay là...

Phủ Doãn đại nhân vuốt râu cười.

- Không qua mắt được huynh! Sài Hồ! Đưa qua cho Nhiệm thống lĩnh xem..

- Có còn là thống lĩnh gì nữa đâu... - Nhiệm lão gia cũng vuốt râu lắc đầu rồi cầm lấy một bức tranh được cuộn lại trong chồng tãnh được đưa tới... Vừa mở ra thì gương mặt đã đại biến. Vừa rồi còn là ông lão hiền từ vui vẻ hoan hỉ, trong vòng chưa đầy một giây đã trở thành Nhiệm thống lĩnh sát khí đằng đằng khiến những người xung quanh co rút...

Sau khi xem xong, Nhiệm lão gia cẩn thận xếp những bức tranh lại đặt ở hai khay khác nhau do Sài Hồ đưa tới.

- Quả nhiên là Nhiệm huynh có khác. Không hổ danh Nhiệm gia chính là những người am hiểu nhất về Trần Từ, vừa nhìn liền biết được. Đề xin bái phục!

- Liễu Cẩn! Chuyện này là sao?

"Tại sao tranh của mẫu thân lại bị làm giả tinh xảo đến vậy. Vừa rồi chồng tranh đưa lên các bức thật giả bị để lộn xộn. Minh chỉ là nhất thời nóng giận không muốn để tranh của mẫu thân lẫn lộn với đồ giả nhảm nhí mà đã vô thức đặt riêng vào hai khay do Sài Hồ đưa tới..."

- Huynh nhận ra điều đặc biệt rồi ư?

- Bức "Quỳnh Hoa" không phải chỗ của Hiền đại nhân sao? Bức "Phi Hoa Lệ" không phải là của Tà đại nhân yêu quý sao. Còn nữa, bức "Vạn điều phụng triều" là đồ của Thái Hậu... sao lại... ở đây!

- Không giấu gì huynh... Hôm qua đệ được một kẻ lạ mặt mặt báo là Đới Trung Đại học sĩ làm giả mạo rất nhiều tranh của Trần Từ rồi đi trộm long tráo phụng. Những thứ này là đều tìm được ở nhà của hắn. Đệ đã sớm dò la chỗ Hiền đại nhân và Tà đại nhân, quả thật họ không hay biết gì về tranh giả. Tên Đới Trung này rất ghê gớm. Đã hoán đổi tranh giả rồi còn làm thêm 1 bức giả để đánh lừa. Nếu không có bức thư kia chỉ điểm. E là không tìm được tranh thật. Đệ còn nghĩ thư kia là của Nhiệm gia huynh đưa tới. Bây giờ xem phản ứng của huynh thì e là huynh không biết chuyện này rồi.

Nhiệm lão gia chau mày. Am hiểu về Trần Từ thì Nhiệm gia hẳn xưng hai, không ai dám xưng thứ nhất... Nhưng mà mấy hôm nay hắn đâu nghe ai báo cáo gì về việc này...

- Chuyện còn có liên quan Thái Hậu và nhiều vị đại nhân, Liễu huynh nên mau chóng trình lên Thánh thượng!

- Đệ cũng đã viết được một nửa tấu chương rồi... Chỉ là mong nếu cần thẩm tra, Nhiệm huynh có thể đứng ra trợ giúp một tay.

- Ta đương nhiên sẵn lòng! - Nhiệm lão gia cười có phần khá dọa người.

"Đới Trung! Ngươi chờ xem ta xử lí ngươi thế nào!"

- À, có một việc đệ quên chưa nói với huynh. Đới Trung hôm qua gặp phải cừu nhân, bị dọa đến nỗi không bước đi được. Bị thương tuy không nặng nhưng ba hồn bảy vía e là chưa kịp về. Lúc đệ đến hắn còn tè ra giường! - Phủ Doãn đại nhân há hê cười

- Trùng hợp vậy sao? - Nhiệm lão gia vuốt bộ râu dài suy tư.

15.05.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Mọi người sắp được nghỉ hè chưa?

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Tái Ngộ

Nhiệm Phi Nhiễm cứ nghĩ nàng giả bệnh như vậy có thể hòa hoãn lại việc gặp Lục Tuyệt Cơ chừng mười bữa nửa tháng gì đó, hay ít ra cũng là đến ngày mai. Nhưng thực tế cho thấy, số phận khó thay đổi.

Bằng chứng chính là Lục Tuyết Cơ đang ngồi trước mặt nàng đây.

Biết vậy lúc giả bệnh nàng giả sốt phát ban hay mụn mủ gì đó khắp người còn có thể lấy cớ né tránh.

- Tam tỷ! Muội là Lục Tuyết Cơ! Tỷ tỷ thật sự rất giống muội a!

Nhiễm Phi Nhiễm gượng gạo cười.

"Ta lớn hơn ngươi vài tháng tuổi. Có giống, cũng là người giống ta!"

Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng Phi Nhiễm vẫn cố gắng mỉm cười, pha chút yếu ớt của người đang bệnh.

- Tuyết Cơ muội muội! Chúng ta lớn lên quả thật rất giống nhau nha! Khụ khụ! Tỷ thật xin lỗi, hôm nay tỷ không khỏe, không thể cùng mọi người đón muội. Còn hại muội đi đường xa cực nhọc mà phải đến thăm tỷ... Khụ khụ!

Hồng Đình và Lục Trúc phía sau âm thầm đổ hai giọt mồ hôi. "Tiểu thư diễn xuất quá kinh người rồi. Chúng nô tỳ nếu không phải vừa nãy thấy người ba chân bốn cẳng chạy mấy vòng trong phòng cho đổ mồ hôi, hơi thở gấp gấp khó nhọc thì chắc chắn tin người bị bệnh thật rồi."

- Tỷ đừng nói vậy! A Tuyết cực nhọc quen rồi! A Tuyết hôm nay gặp được tỷ thật sự rất vui....rất mong tỷ có thể cùng A Tuyết bầu bạn...

Nhìn Lục Tuyết Cơ hai mắt ửng đỏ ngăn ngăn nước, Nhiễm Phi Nhiễm trong lòng như bị châm chích. Đời trước cũng là câu nói này mà nàng quyết định cả đời bao bọc bù đắp cho Tuyết Cơ. Nhưng đời này sau khi đi dạo một vòng cõi chết, nàng lại cảm thấy những lời này của Tuyết Cơ là có chủ đích. Tự biến mình thành đáng thương để được người khác thương hại...

Phi Nhiễm tự giễu mình, ra tâm tư của nàng vụn vẹo đến vậy. Tuyết Cơ dù cho có cố ý nói thì cũng là Tuyết Cơ thật sự chịu nhiều cực khổ. Nàng sao có thể so sánh với Tuyết Cơ...

Vậy đi, để đổi lại hai cái chân lành lặn cho đời này. Nàng tốt nhất nên giữ vững lập trường "biết thân biết phận" của mình. Tuyệt đối không được vụn vẹo nữa.

- Tỷ? - Tuyết Cơ thấy Phi Nhiễm lâu quá không đáp lời mà cứ nhìn mình một cách khó hiểu nên chột dạ hỏi

- Tuyết Cơ! Tam tỷ thật xin lỗi... quả thật tỷ không khỏe. Muội mau về đi, tỷ sợ lây bệnh cho muội. Hai ba hôm nữa tỷ khỏe rồi, nhất định bồi muội đi ăn đi chơi đi dạo phố.... Khụ khụ!

"Thật ra nửa tháng cũng được, không cần hai ba hôm."

- Ahh! Muội xin lỗi. Muội quá cao hứng mà quên mất tỷ không khỏe... Vậy.... muội cáo lui... Tỷ nhất định phải đến tìm muội đó!

- Khụ khụ! Ừm! Nhất định! Lục Trúc mau dẫn đường cho Tuyết Cơ về đi. Muội ấy mới tới còn chưa thông... khụ khụ... thông thạo đường đi!

- Dạ! Tiểu thư!

...

Lục Trúc dẫn đường cho Tuyết Cơ rời khỏi thật lâu rồi thì Phi Nhiễm mới "xả vai". Đứng thẳng người dậy vờn vai mấy cái. Sau đó lại lấy một bộ đồ của Hồng Đình mặc vào, dùng dây buộc hờ lại mái tóc, hóa trang sơ sài rồi mặc cho Hồng Đình ngăn cản mà phi thân leo tường ra ngoài.

Lần này thật sự chỉ đơn giản là muốn ra ngoài hít chút không khí trong lành mà thôi. Chưa bao giờ Phi Nhiễm lại cảm thấy trong chính ngôi nhà của mình mang nhiều sự ngột ngạt đến như vậy.

Vừa ra ngoài đi dạo một vòng trên phố thì lại nghe được một tin, Ý Hương Lâu đổi chủ, tú bà là người ở nơi khác tới.

Nhiễm Phi Nhiễm dừng lại cước bộ, đóng tai lên nghe. Không sai quả là có nhắc đến Ý Hương Lâu.

- Nghe nói tú bà đó vốn ở Khai Văn Thành, làm ăn rất phát đạt, nên bây giờ đến mở thêm ở kinh thành, còn có đem theo một vài "đặc sản" nữa! Huynh nói xem, chúng ta có nên đi phong lưu một lần không?

- Phong lưu cái đầu người! Lão bảo của người như con cọp cái, nếu để mụ biết ta dẫn người đi "xem hoa", không chừng cô ta mụ cũng dám cắt!

- Chúng ta đi khéo kéo là được rồi! Đi mà!

...

Tiếng hai nam tử dần xa, cũng không còn thấy bóng dáng Nhiễm Phi Nhiễm.

*Trước cửa Ý Hương Lâu.

- Công tử, vào trong thôi...

- Ủ!

Phượng Triền Nam đứng ở cửa chính, cứ ngoái đầu nhìn lại. Vừa rồi hắn đột nhiên có một cảm giác thân thuộc giống như là An Dương đang ở đây. Nhưng khi quay đầu tìm kiếm thì không nhìn thấy. Có lẽ do hắn đi đường xa nên trong người có chút mơ hồ chẳng?

- Phượng Nam... à không, Thành Hải! Ta cứ nhầm mãi! Người đã sắp xếp cho a tỳ và tiểu nha đầu xong rồi à? - bên trong Ý Hương Lâu, một nam tử anh tuấn đi ra.

- Tà Di Thần huynh quan tâm, ta đã sắp xếp xong xuôi rồi! Huynh đang muốn đi đâu sao?

- Ta ra ngoài mua chút gì đó ăn, lão đầu bếp cũ ở đây đúng là nấu ăn dở tệ, vậy mà Kim tỳ còn cuốn giữ lại...

Đang nói đến đó, Di Thần đột nhiên ghé sát bên tai Phượng Nam, nói nhỏ:

- Có khi nào Kim tỳ động xuân tâm với lão ta không?

Tai bị người khác nói chuyện vào có chút ngứa, Phượng Nam nhả nhặn né ra:

- Huynh cần rờ như vậy coi chừng Kim ma ma xử phạt!

- Xử phạt sao? Hừm..., có lẽ tỳ ấy sẽ trói ta lên sau đó cùng ta hành hạ mấy ngày mấy đêm chẳng? - nói xong Di Thần còn làm bộ đáng dơ mặt e lệ.

Phượng Nam rung mình kéo theo Y Bảo chạy nhanh lên lầu, để lại phía dưới một nam nhân cười khà ồ vọng theo.

*

Nam nhân đó vừa đi ra khỏi Ý Hương Lâu, định sẽ đến Duyệt Lai Quán ở gần đó mua chút đồ ăn. Nhưng hắn lại nhìn thấy một tiểu cô nương đứng lấp ló cứ nhìn vào Ý Hương Lâu. Vậy là hắn liền đi nhanh tới, túm lấy tay áo cô nương đó lôi đi vào một góc hẻm khuất.

BỘP!!

Nhiễm Phi Nhiễm tròn mắt nhìn người phía trước mắt đang dùng một tay chống lên tường ép nàng vào tường. Ấy, người này không phải chính là Khanh Thủy của Dạ Quỳnh Lâu sao, chính là cái nam nhân thích ăn mặc rất là mát mẻ, là nam nhân ở trong căn phòng kia "hành hạ cúc hoa" nam nhân khác đó sao? Nàng theo Phượng Triền Nam học nghề lâu nư vậy, có gặp qua hắn mấy lần. Danh tiếng của hắn còn nghe được nhiều hơn. Hắn chính là danh kỹ, cái gì cũng làm được,... chính là cái gì cũng làm được ấy, là tiếp khách nam hay khách nữ, cái gì cũng làm được ấy.

Nghĩ đến đó gương mặt Phi Nhiễm có chút ửng đỏ.

- Sao? Đồ giờ chưa từng thấy nam nhân nào soái như ta sao? - nam tử lại càn rỡ bắt lấy một lọn tóc của Phi Nhiễm, vừa nghịch nghịch vừa nói.

- Người mới không! - nàng giật lại lọn tóc, đẩy tay hắn, nhanh chóng thoát ra.

Vừa đi được mấy bước thì hắn lại chặn lại.

- Ta không đùa giỡn nữa, mà nghiêm túc nói với người! Nếu nhà người thiếu ngân lượng, thì đến Ý Hương Lâu phía trước tìm Vô Di Thần, ta có thể cho người. Nhưng tuyệt đối không được nghĩ đến chuyện bán thân cho Ý Hương Lâu hay bất cứ hoa lâu nào khác. Nhớ kỹ đó!

Nói xong nam tử xoay người bước đi.

"Vô Di Thần sao? Không phải là hắn tên Khanh Thủy sao? Có lẽ là đổi tên rồi, lúc Phượng Triền Nam đến kinh thành cũng đổi tên từ Phượng Nam thành Thành Hải... Mà cũng thật bất ngờ, nam nhân càn rỡ như hắn cũng có lúc nghiêm túc như vậy... Chắc là nghĩ nàng định đến Ý Hương Lâu bán thân làm kỹ nên ngăn cản. Con người này cũng thật khó đoán quá..."

Nhiễm Phi Nhiễm ngược lên nhìn Ý Hương Lâu một lần nữa rồi mới rời đi. Hôm nay chắc nàng không gặp được Phượng Triền nam rồi, có lẽ nên cẩn thận thu xếp một thân phận đi gặp hắn thì tốt hơn.

Còn nữa, Phượng Triền Nam và Lục Tuyết Cơ hóa ra là đến kinh thành cùng một ngày. Thật muốn hỏi ông trời một câu: Hai người họ là nghiệt duyên khó bỏ hay sao???

19.05.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Nhân vật Vô Di Thần là một nhân vật Y Y cũng chỉ định thêm vào cho nó nổi bật lên Dạ Quỳnh Lâu và Ý Hương Lâu thôi.... Nhưng có vẻ càng lúc nhân vật này càng có chút trọng lượng trong truyện....

Chương 24: Đồng Tú Tú

- Tổ phụ! Gia gia!

Nhiễm lão gia đang lau thanh kiếm của mình thì nghe thấy âm thanh quen thuộc. Hướng mắt nhìn lên quả nhiên nhìn thấy Tam nha đầu đang đứng lấp ló ở ngoài cửa.

- Vào đi! Bên ngoài lạnh!

Nhiễm Phi Nhiễm nhanh chóng bước vào, mang theo một chén chè hạt sen, cẩn thận đặt trên bàn rồi ngồi ngay ngắn ở cái ghế bên cạnh Nhiễm lão gia.

- Ayy! Sao? Lại có chuyện gì cần xin xỏ nên mới đến đây nhìn lão già này à? - Nhiễm lão gia làm âm thanh hờn giận cao vút.

- Quả đúng là vậy ạ! - Phi Nhiễm thật tình trả lời.

"Cái con bé này! Còn không thêm nói vòng vo!"

- Được rồi! Nói đi!

- Gia gia! Nhiễm gia ta nhiều đòi hỏi trung thành với hoàng đế, nữ tử Nhiễm gia cũng không phải giống nữ tử bình thường. Ai cũng học võ công học binh pháp. Mỗi người đều có sở trường..

- Rồi! Nói trọng điểm đi!

- Gia gia! Duyệt Lai Các ở phố Nhựt Thủy vốn là cơ sở mật thám của nhà ta đúng không ạ? Tam nương muốn đến đó tập ẩn thân..

Nhiễm lão gia nhíu mày. Không ngờ bé con lại biết được nhiều như vậy, không biết do phụ thân nàng lỡ lời hay nghe lén người lớn nói chuyện..

Duyệt Lai Các quả thật là do Nhiễm gia bỏ vốn. Nhưng mục đích chính không phải là kinh doanh mà là thám thính. Cho nên trước nay bên ngoài luôn nghĩ Tô Bình là lão bản thật sự. Tô Bình luôn luôn làm tốt nhiệm vụ, không để người ngoài biết được Duyệt Lai Các có chút quan hệ nào với Nhiễm gia, hơn nữa lại biết làm ăn, càng lúc càng phát đạt, càng thu thập được nhiều tin tức. Mỗi một tiểu nhị, đầu bếp của Duyệt Lai Các đều là thành phần tinh anh cả.

Tam nha đầu muốn đến đó học hỏi thì cũng tốt thôi. Chỉ sợ tính cách được nuông chiều quen rồi này của nó sẽ không chịu được cực khổ. Và lại, đang yên đang lành lại tự dưng đòi đi "nằm vùng" như vậy, chắc chắn là đang mưu tính trò gì rồi. Mấy năm trước còn giả làm cung nữ lén trốn vào cung tìm các hoàng tử chơi... Lại nói mới đây nghe Bình Lang kể lại là nàng dám giả trai đi khắp Khái Văn Thành....

- Gia gia! - Phi Nhiễm biết tính Nhiễm lão gia cứ càng nghĩ thì càng nghĩ ra mấy cái chuyện xấu thôi nên nàng cố cắt ngang dòng suy nghĩ.

- Vẫn nguyên tắc cũ? - Nhiễm lão gia cười híp mắt

- Ba mươi chiêu! Thành giao!

Nhiễm Phi Nhiễm tí mắt cười. Bởi vì Nhiễm lão gia lớn tuổi mà tính tình trẻ con như vậy. Rất thích cùng con cháu tỷ võ. Đi xin xỏ ngài thì nên nhớ kỹ một nguyên tắc đó chính là chịu được 30 chiêu của ngài.

Thật ra đối với lũ nhóc con này, Gia gia đại nhân chỉ cần búng tay một cái là đứa nào đứa nấy lật cẳng nằm ngửa ra hết thôi. Nhưng mà Gia gia vẫn luôn dùng trò này để khuyến khích đám trẻ dốc sức luyện võ. Cũng để chúng hiểu rằng, muốn có được thứ mình muốn, nhất định phải bỏ công sức ra. Chứ không phải vì là con cháu Nhiễm gia, thì có thể dễ dàng ngang nhiên đạt được.

Bọn trẻ thường không biết nặng nhẹ, cái gì cũng đi xin xỏ Gia gia. Gia gia chính là tùy theo mức độ nặng nhẹ mà ra tay. Nói đúng hơn, 30 chiêu này, ngoài dốc hết sức lực của bản thân, Gia gia còn đánh giá sự kiên trì và mức độ nghiêm trọng của vấn đề mà ra tay.

Nhiễm lão gia tra thanh kiếm đang lau vào vỏ, đeo vào bên hông, đứng dậy oai vệ đi về phía thao trường.

Thao trường của Nhiễm gia rộng lớn, một phần ba diện tích của Nhiễm phủ chính là thao trường này. Bên trong chính là trại ngựa và nơi huấn luyện ngựa, một võ trường, một lò đài, một kho chứa các loại vũ khí, tổng diện tích có thể lên đến một khoảnh.

(1 khoảnh bằng khoảng 66666,6 mét vuông)

- Lấy ngựa của con đi?

- Ngựa? - Nhiễm Phi Nhiễm tròn mắt nhìn Nhiễm lão gia đang vuốt đầu con chiến mã yêu thích của mình.

- Chẳng phải 30 chiều sao? Tìm ngựa của con đi chứ?

Nhiễm Phi Nhiễm không ngờ Nhiễm lão gia lại muốn 30 chiều này là ở trên lưng ngựa. Hồng Đình và Lục Trúc phía sau bắt đầu nín áo nằng.

- Tiểu thư! Đừng mà, khả năng cưỡi ngựa của người sao bằng được Đại lão gia!....

- Ngoan! Hai đứa nghĩ là Gia gia sẽ để cho ta có chuyện sao? - Nhiễm Phi Nhiễm vuốt bốn bàn bé nhỏ đang túm lấy ống tay áo nằng xuống. Nhanh chóng chạy tới chuồng ngựa tìm con ngựa của mình.

*

- Nương! Người xem! Đó chẳng phải là Tam tỷ sao?

- Đúng rồi, còn có Đại lão gia nữa.... Sao hai người đó lại đánh nhau như vậy? - Huỳnh Như Ngọc quay sang hỏi nha hoàn đi bên cạnh mình.

- Bẩm Lục phu nhân! Đại lão gia hay cùng các tiểu chủ tỷ võ, hôm nay xem ra rất cao hứng! Nhưng mà thao trường đao kiếm vô tình, thỉnh Lục phu nhân nên dời bước...

- Cũng đúng, ta đang định đến gặp Đại di, không nên chậm trễ!

- Nương! Tuyệt Cơ muốn ở lại xem một chút, Tuyệt Cơ muốn gặp Tam tỷ...

Huỳnh Như Ngọc khó xử nhìn nữ nhi. Nữ nhi có vẻ thích Tam nha đầu của Bình biểu ca vô cùng, mấy ngày nay cứ đòi đi gặp mặt nhưng mà Tam nha đầu đó luôn báo bệnh ở trong phòng... Nhìn xem, bây giờ chẳng phải đầu võ hừng hực như nam nhi đang kia sao?

- Lục tiểu thư nếu muốn ở lại xem có thể đi đến thính đài đằng kia, sẽ an toàn hơn.

Nha hoàn đi bên cạnh hướng tay về phía thính đài, ở đó có mấy gia đình đang hò reo cổ vũ cùng với hai nha hoàn thân cận của Nhiễm Tam tiểu thư.

- Vậy Tuyệt Cơ qua đó là được rồi!

- Ừm.. vậy cũng được!

Nói xong Huỳnh Như Ngọc để lại một nha hoàn chừng mười mấy tuổi ở lại bên cạnh Tuyệt Cơ rồi rời đi.

...

- Tiểu thư? Sao chúng ta không qua thính đài mà lại đi đến đây?

- Thính đài đằng đó sao thấy rõ bằng đây chứ? - Lục Tuyệt Cơ chọn vị trí là một cây cổ thụ có đặt một xích đu, nhàn nhã ngồi lên xích đu hướng mắt về phía hai người đang giao đấu.

Bên này đã đến hồi quyết định, Nhiễm Phi Nhiễm sau mấy lần suy nghĩ ngã ngựa cũng đã đỡ được hai mươi lăm chiêu của Nhiễm lão gia.

Vì giao chiến trên ngựa nên Nhiễm lão gia chọn dùng thương. Mà Nhiễm lão gia đã dùng thương thì nàng cũng phải dùng thương, vì kiếm ngắn khó lòng mà phù hợp giao chiến kiểu này. Nhưng dùng thương lại là một bất lợi lớn với Phi Nhiễm. Nàng mới mười bốn tuổi, đáng người lại nhỏ. Trên tay một cây thương vừa lớn vừa nặng, Nhiễm Phi Nhiễm chật vật hơn bình thường rất nhiều.

KENG KENG!!!

VÚT VÚT VÚT!!!

Nhiễm Phi Nhiễm vừa đỡ được ba chiêu nữa. Nhưng mà thương trên tay đã nặng trĩu, lúc này xem ngã ngựa, nàng chính là nhờ chống thương xuống mặt đất tung người xoay một vòng mới chuyển đổi được tình thế. Nhưng thương trong tay nàng bằng gỗ, chịu lực nhiều như vậy đã có dấu hiệu sắp gãy đôi rồi.

- Tam nương! Đòi lại đi, con có thể hướng ta một chiêu, ta sẽ thông qua!

- Gia gia! Người nhớ giữ lấy lời!

Nhiễm Phi Nhiễm đang bị Nhiễm lão gia đuổi ngựa theo phía sau liền xoay người nhắm hướng phóng thương về phía Nhiễm lão gia.

Nhiễm lão gia bất ngờ, đem dây cương kéo đi, thương của Nhiễm Phi Nhiễm bay vút qua trong sự ngỡ ngàng của ông.

Nhiễm Phi Nhiễm đương nhiên điều chỉnh hướng thương không nhằm trực diện vào Gia gia của nàng. Nhưng sự thật là Nhiễm lão gia suýt không đỡ kịp chiêu "Hồi mã thương" này.

PHẬP!

Thương cắm phập xuống mảnh đất cách đó không xa.

- Á á á!!!!

Nhiễm Phi Nhiễm và Nhiễm lão gia giật mình nhìn về phía phát ra âm thanh.

Vừa nhìn thấy toàn cảnh phía sau thì Nhiễm Phi Nhiễm như muốn rớt tim ra ngoài.

Lục Tuyết Cơ không biết từ đâu xuất hiện lại ngồi ở trên xích đu gần đó. Mà thương của nàng vừa nảy xoẹt qua làm đứt dây xích đu khiến cho Lục Tuyết Cơ ngã phịch xuống đất.

- Tuyết Cơ! - Nhiễm Phi Nhiễm hốt hoảng phi ngựa chạy tới.

Phóng xuống khỏi ngựa, Nhiễm Phi Nhiễm nhanh chóng chạy ào tới đỡ Lục Tuyết Cơ dậy, mau chóng phui hết bụi đất trên quần áo của nàng ấy.

- Sao muội lại ở đây? Mau mau đi gọi đại phu! - nàng hét lên với nha hoàn vẫn còn sợ hãi đứng run run bên cạnh.

- Tam tỷ! Oa oa! Hu Hu! - Lục Tuyết Cơ vừa đứng dậy xong liền ngã vào người Nhiễm Phi Nhiễm, ôm nàng cứng ngắc, mặt thì không ngừng dụi vào ngực nàng.

- Ôi ôi! Tam tỷ xin lỗi! Tại tam tỷ hét! Ngoan ngoan! - Nhiễm Phi Nhiễm vuốt vuốt tóc nàng ấy để trấn an.

- Chuyện gì thế kia?

Từ đằng xa tiếng hét inh ỏi vọng tới làm Nhiễm Phi Nhiễm giật cả mình. Thì ra là Huỳnh Như Ngọc.

- Tránh ra! - Huỳnh Như Ngọc nắm lấy bả vai Phi Nhiễm hất ra khiến cho nàng ngã sòng soài trên mặt đất. Lúc đó Hồng Đình và Lục Trúc cũng vừa chạy đến, nhanh chóng đỡ nàng dậy.

- Lục phu nhân! Người quá đáng rồi! Chưa hay biết chuyện gì đã đẩy ngã Tam tiểu thư! - Hồng Đình tức giận quát lên.

- Hồng Đình! Không được nói chuyện với Lục phu nhân như vậy! - Nàng lớn tiếng trách Hồng Đình khiến cho Hồng Đình ảm ức lui về sau.

- A! Cái loại nha hoàn phản chủ! Dám lớn tiếng như vậy! - Huỳnh Như Ngọc tức giận trừng mắt

- Cũng không nghĩ xem ai mới là chủ nhân ở đây! - Hồng Đình tuy bị Phi Nhiễm lớn tiếng trách nhưng vẫn không chịu nổi ảm ức nên vẫn gân cổ lên cãi lại.

- Tiểu thư! Người bị bà ta đẩy tay chảy đầy máu rồi! - Lục Trúc ở ngoài sau vừa thấy Nhiễm lão gia đi tới, biết ngại cung chiêu nhất là Tam tiểu thư nên nhỏ giọng thút thít kể tội.

Nhiễm lão gia đi tới cầm lấy hai bàn tay ngã xuống đất chống trũng đá nhọn bị cửa thành nhiều vết của Nhiễm Phi Nhiễm mà nhúu mày đau lòng. Bàn tay nữ nhi rất quan trọng, bị như thế này không biết có để lại sẹo không.

- Lục phu nhân! Thao trường nguy hiểm không phải nơi muốn đến là đến! Thương vừa rồi quả là do Tam nương phóng, nhưng nó không nhằm vào Lục tiểu cô nương mà phóng. Hôn nữa nếu Lục tiểu cô nương không ngồi ở đây chắc chắn sẽ không bị gì... Chẳng lẽ hạ nhân không nói cho các người biết nơi đây không phải nơi để ngồi nghỉ ngơi sao? - Nhiễm lão gia vừa nói vừa quét mắt sang các nha hoàn đi bên cạnh Lục phu nhân. Một người định mở miệng nói nhưng cuối cùng lại không dám nói gì - Hôn nữa Lục phu nhân chưa rõ thực hư đã đẩy ngã Tam nương, đây là lí lẽ gì? Tay của Tam nương mà có vấn đề gì, Bồn Thống Lĩnh sẽ tìm Lục phu nhân đây để "thăm hỏi"!

Nhiễm lão gia mỗi lần tự xưng "Bồn Thống Lĩnh" thì tức là người đã vô cùng giận rồi. Huỳnh Như Ngọc tuy chưa từng nghe qua truyền thuyết của Nhiễm lão gia nhưng nhìn vào ánh mắt đó tuyệt đối không phải dạng tức giận bình thường. Thế nên liền thức thời cáo lui.

- Tuyết Cơ! Tam tỷ xin lỗi! Tam tỷ sẽ đến chuộc lỗi với muội! - Nhiễm Phi Nhiễm nói vọng theo lúc Huỳnh Như Ngọc dẫn Tuyết Cơ đi.

Lục Tuyết Cơ quay đầu định nói gì đó nhưng bị Huỳnh Như Ngọc chặn lại.

Cuối cùng đi mất dạng.

- Hồng Đình, đi tìm Quách Chính Phù, bảo nó sang xem cho Tam nương đi!

- Dạ! Đại lão gia! - Hồng Đình gấp đến nỗi không đi mà thi triển khinh công phi thân băng qua các vách tường hướng chỗ của Quách Chính Phù mà gấp gáp di chuyển.

- Lục Trúc! Mang tiểu thư của người về lấy nước đã đun sôi để nguội hai lần rửa qua vết thương, dùng khăn sạch lau khô, chờ Quách Chính Phù tới!

- Dạ! Đại lão gia!

- Gia gia! - Lúc Nhiễm lão gia định rời đi, Phi Nhiễm liền nũng nịu gọi theo - Gia gia quên gì rồi sao?

- Hừ! Khá! Một chiêu "Hồi mã thương" đó của con khiến lão già này rất hài lòng! Lát nữa cho người mang sang cho con!

"Ngẫm lại thì Nhiễm gia nữ tử luyện được Hồi mã thương ở tuổi này đúng là chưa từng có ai, Nhiễm Phi Hương năm xưa kiệt xuất như vậy nhưng mãi đến năm mười sáu tuổi mới có thể thuần thực... Phi Nhiễm, con đúng là hồ phụ sinh hồ tử!"

- Tạ Gia gia! - Nhiễm Phi Nhiễm vui vẻ vô cùng, cười đến tí mắt.

*

Chiều hôm đó, Duyệt Lai Các đột nhiên xuất hiện một tiểu cô nương chừng mười bốn tuổi đứng trước chỗ của chương quầy. Tay đặt lên bàn một gói trà, gõ gõ mấy cái.

Vị chương quầy tuy có hơi bất ngờ nhưng sắc mặt không thay đổi, dẫn đường cho tiểu cô nương đến thư phòng của lão bản ở sau phía sau.

Tô Bình cầm lấy lá thư cùng tín vật mà tiểu cô nương đưa tới, đọc qua một lượt rồi lại kỹ càng đánh giá tiểu cô nương một lần nữa.

- Tô Bình gấp qua Tam tiểu thư! - hần cung kính nói

- Đã đến đây rồi, Tô thúc chính là lão bản của tiểu nữ! - Nhiễm Phi Nhiễm từ tốn nói.

Tô Bình mỉm cười, đứng thẳng người dậy.

- Người muốn đến tìm việc sao? Người tên là gì, nhà ở đâu?

- Tiểu nữ tên Đồng Tú Tú, là người từ Khai Vân Thành tha hương tới đây!

- Công việc quán ta vừa cực nhọc vừa nhiều, tiền lương một ngày ba hào, làm tốt có thưởng. Người trong nhỏ tuổi như vậy, người lại gầy yếu, có chắc làm nổi không?

- Tiểu nữ trước đây cùng phụ thân làm Sơn Đông mãi võ, sức lực cũng không thua kém ai, xin Tô lão bản nhận cho!

- Được! Tốt!

Tô Bình tuy "Được! Tốt!" là vậy nhưng trong lòng có chút đắn đo. Tiểu thư là lá ngọc cành vàng, tuy ở đây đều là người nhà nhưng công việc phải tiếp xúc nhiều thành phần nhiều dạng người... Trong thư Nhiễm Thống Lĩnh có nói cứ mặc cho nàng muốn làm gì thì làm miễn không ảnh hưởng đại cuộc là được nhưng hần khó có thể không quan. Mà nếu quản quá chặt lại sợ bức bách nàng..

Thật khó nghĩ a!

Còn nữa, nàng nói cùng phụ thân Sơn Đông mãi võ làm cho hần cả buổi chiều cứ nghĩ tới việc Nhiễm Phi Bình đi làm Sơn Đông mãi võ sẽ có hình dáng gì nên mất tập trung tính mãi một trang sổ sách mà chẳng xong.

21.05.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tháng Ngày Chân Chó

- Đã nói đồ ăn lão đầu bếp cũ nấu không khác gì cá heo mà, còn cố ăn chỉ cho đau bụng cả bọn vậy! - Vô Dĩ Thần vừa bước xuống đã thấy một đám người nằm la liệt ôm bụng ụp mặt trên bàn, người nào người nấy mặt hốc hác như nhện đói lâu năm.

Ai đó ngóc đầu dậy định nói nhưng cuối cùng lại nhắm hướng nhà xí mà tông thẳng một đường.

- Thành Hải? Trông ngươi cũng khá quá đó? Ăn mỗi bánh ngọt mấy ngày nay sao rồi? Năm ác mộng có thấy bánh ngọt dè không? - Vô Dĩ Thần hướng về phía Phương Triền Nam cùng Y Bảo đang run run vịn cầu thang xuống.

Kim ma ma giữ lại đầu bếp "giết người không thấy máu" này thì không nói. Tên đó lại cầm cửa không cho ai ra vào nấu ăn. Làm cho mọi người ở Ý Hương Lâu, nam thanh nữ tú ai ai cũng khô héo.

- Xin hỏi? Vị đại gia nào gọi hai phần cơm trắng, một phần thịt kho đậu hũ, một phần nấm xào tỏi và một canh đậu hũ sườn heo vậy?

Ngoài cửa vọng vào tiếng gọi lạnh lót. Mùi thơm thức ăn và thanh âm giòn ngọt kể tên các loại đồ ăn khiến cho cả đám người đồng loạt ngóc đầu dậy.

- Là ta a! - Vô Dĩ Thần quay đầu lại ngoắc ngoắc vị "tiểu nhị" đứng ngoài cửa, sau đó liền nhận ra đó chính là vị tiểu cô nương lần trước đứng lấp ló ở ngoài cửa Ý Hương Lâu - Ô! Tiểu nha đầu! Là ngươi sao?

Nhiệm Phi Nhiễm rẽ qua đám người, ôm hộp đồ ăn đi về phía chỗ của Vô Dĩ Thần nhưng mắt vẫn khéo léo quan sát chung quanh một lượt. Quả nhiên bắt gặp được gương mặt quen thuộc của Phương Triền Nam. Hắn cũng đang nhìn về phía nàng. Lần này không hề sợ hãi như lần trước nên Phi Nhiễm chỉ cúi đầu chào hắn rồi lại quay sang cúi đầu chào mọi người xung quanh như một nghi thức xã giao bình thường.

- Rốt cuộc cũng thông suốt rồi sao? Không còn có ý nghĩ bậy bạ đó nữa chứ gì? Tiểu nha đầu nhà ngươi cũng hay thật đó, mới đó mà đã xin được vào Duyệt Lai Các rồi! - Vô Dĩ Thần huyền thuyên nói.

- Tổng cộng năm hào thừa đại gia! Nàng đặt hộp đựng đồ ăn xuống, nhanh chóng sắp hết thức ăn ra rồi xòe bàn tay ra trước mặt Vô Dĩ Thần.

- Sao lại bị thương như vậy? - Vô Dĩ Thần chụp lấy bàn tay của nàng, nhanh như chớp, nàng rút tay lại.

- Áy nhô! Vô Dĩ Thần ơi là Vô Dĩ Thần! Chẳng phải ngươi nói ngươi chính là nam tử tuấn mỹ nhất thiên hạ này, không có cô nương nào dám từ chối ngươi sao? Nhìn xem! Cô nương nhà ngươi ta mới xem ngươi không bằng A Ngưu hốt phân! - một vị tỷ tỷ xinh đẹp nào đó lạnh lót nói.

- Năm hào thì năm hào! Ta có quýt của ngươi đâu! - Vô Dĩ Thần lấy ra năm hào để trên bàn.

Nhiệm Phi Nhiễm cẩn thận dùng khăn vải gói tiền lại rồi bỏ vào ngực áo. Lúc đó Phương Triền Nam vừa đi đến.

- Bây giờ ta gọi thức ăn vẫn được chứ?

- Lúc nào ngài gọi cũng được nhưng phải trong giờ mở tiệm, buổi sáng giờ Mão mở cửa, buổi tối không quá giờ Dậu sẽ đóng cửa!

(Tức là 5 giờ sáng mở cửa, buổi tối 7 giờ đóng cửa)

- Được vậy ta gọi một phần giống như của kẻ này đi!

- Ế! Kẻ này là thế nào? Bồn đại gia có tên có họ nhé?

- Dạ! Đại gia gọi một lát! - nói xong Phi Nhiễm xoay gót định đi thì bị gọi lại.

- Gọi đã!

- Dạ?

- Chẳng hay... cô nương đây tên họ là gì?

- Tiểu nữ Đồng Tú Tú. Đồng trong "Đồng quy vu tận"; Tú trong "Lan hữu tú hề cúc hữu phượng, hoài giai nhân hề bất năng vong".

(Đồng quy vu tận: cùng nhau chết. Lan hữu tú hề cúc hữu phượng, hoài giai nhân hề bất năng vong: Lan có hoa hề cúc có hương, mong nhớ người đẹp hề làm sao quên được.)

- Đồng Tú Tú sao? Tên thật đẹp... ta nói cho cô nương nghe ta Vô Dĩ Thần có nghĩa...

- Có phải ta và cô nương từng gặp nhau không? - Phương Triền Nam ngắt lời Vô Dĩ Thần.

Tìm Phi Nhiễm lộp độp 2 cái.

"Ta dịch dung kỹ lắm rồi mà? Sợ hờ chỗ nào vậy? Sao Phương Triền Nam lại nhìn ra?"

Phi Nhiễm giả vờ nhíu mày suy tư một lúc. Sau đó mới lắc đầu. Lắc đến nỗi 2 bím tóc nhỏ trên hai búi tóc tung lên theo nhịp.

- Không có nha! Anh tuấn như đại gia đây, tiểu nữ gặp một lần là nhớ ngay!

Bên kia có tiếng mấy vị tỷ tỷ buông lời trêu đùa:

- Chu choa! Lại một tiểu hoa si!

- Vô Di Thần! Ngươi nghe chưa! Thành Hải mới gọi là anh tuấn nhé!

- Tú Tú lại đây nói xem tỷ tỷ có đẹp không? Hớ hớ hớ!

Phi Nhiễm liếc mắt nhìn sang mấy vị tỷ tỷ đang vui vẻ bên kia âm thầm thở dài một cái. Hầu hết bọn họ đều là người của Dạ Quỳnh Lâu, nàng đều biết mặt. Không những biết mặt, mà nàng còn từng thấy họ "tiếp khách" như thế nào. Mỗi một người ở đây đều mang trong mình ít nhiều thương tích, có người từng bị bội phản, có người phải bỏ đi sinh linh mới thành hình, có người bị hành hạ thấu đêm,... Vậy mà họ cứ như vậy, ngày ngày thức dậy điểm trang thật xinh đẹp, mỉm cười thật câu nhân, cứ như những nỗi đau kia chỉ là một vở kịch đã hạ màn. Trong nụ cười của họ, có chút chân tình thành thật lại có chút gượng gạo xa vời...

- Ngươi không đi a... ta đói!

Cuối cùng Y Bảo là người phá vỡ dòng suy nghĩ của Phi Nhiễm, đem nàng về thực tại. Ohi Nhiễm nhanh chóng cáo lui, ba chân bốn cẳng chạy về Duyệt Lai Các.

...

- Nàng không giống tiểu nhị bình thường nhỉ? - Vô Di Thần gác đôi đũa lên chén com, tà mị nhìn Thành Hải.

- Đôi mắt rất giống!

"Chỉ đôi mắt thôi sao? Ta còn định nói với ngươi mùi Kim sang được trên tay nàng tuy đã bị mùi thuốc khác che lấp nhưng vẫn ngửi ra được... Người bình thường sao có thể có được Kim sang được, nhưng thôi, ai bảo mũi ngươi không thính như ta!"

*

Nhiễm gia, tiểu viện của Lục Tuyết Cơ.

Nhiễm Phi Nhiễm nhờ mấy nha hoàn hỏi thăm biết được vì giờ này Lục phu nhân hay ra ngoài nên đã lên lúc lên vào.

Vừa bước vào liền nhìn thấy cây hoa mai trắng to lớn. Phi Nhiễm liền nhớ kiếp trước có lần lúc cây mai đang nở hoa trắng muốt, nàng và Tuyết Cơ nghịch ngợm cùng nhau lấy chỉ thêu màu đỏ quần khắp cây mai.

Chuyện xưa đúng là có mấy phần vui vẻ, nhưng mà sau ngày hôm đó lại chính là ngày Tuyết Cơ và Tịch Đàm lần đầu tiên gặp nhau. Cũng chính là ngày chút tâm tư nhỏ bé của tiểu cô nương Nhiễm Phi Nhiễm bị người ta chà đạp...

- Tam tỷ? - Lục Tuyết Cơ nghe âm thanh có tiếng bước chân đạp lên lá khô nên dừng lại động tác thêu thùa hướng về phía âm thanh. Đứng dưới cây mai là Tam tỷ. Cho đến bây giờ Tuyết Cơ vẫn còn bị bất ngờ mỗi lần nhìn thấy Tam tỷ. Một phần vì hình dáng cả hai quá giống nhau, một phần vì ở người tỷ này cho Tuyết Cơ cảm giác có chút đe dọa. Tuy chỉ là một chút nhưng phi thường khó chịu,...

- A! Tuyết Cơ! Muội khỏe không?

- Tỷ mau vào trong! Bên ngoài lạnh! - Tuyết Cơ buông khung thêu xuống, kéo một cái ghế đến bên cạnh ghế của mình.

Nhiễm Phi Nhiễm cũng khá quen thuộc nơi này, nàng vô cùng tự nhiên ngồi lên ghế, tay cầm lấy khung thêu của Tuyết Cơ.

Là uyên ương...

Nàng có chút không hiểu vì sao Tuyết Cơ luôn luôn thêu uyên ương, đời trước cũng vậy, đời này cũng thế. Uyên ương đẹp lắm sao? Nàng cảm thấy nó cũng bình thường thôi... Mà có lẽ vì nàng không thích không tính ngưỡng uyên ương nên tình duyên của nàng mới trắc trở như vậy ư?

- Tài mọn của Tiểu Tuyết khiến Tam tỷ chê cười rồi! - Lục Tuyết Cơ e thẹn nói.

- Nào có! Muội muội khéo léo như vậy. Ngược lại tỷ mới sợ bị chê cười!

Cảm thấy đề tài thêu thùa nhàm chán này thế nào cũng rơi vào ngõ cụt khách sáo, ta khen ngươi ngươi khen ta. Nên Phi Nhiễm mau chóng từ trong tay áo lấy ra một cái tráp nhỏ.

- Tam tỷ? Đây là?

- Hôm muội về ta còn chưa tặng lễ vật gì cho muội nữa. Muội xem. Đây là bộ trâm cài ta lên ra ngoài đặt người làm riêng cho muội đó. Trên đời này chỉ có duy nhất một bộ thôi!

Lục Tuyết Cơ tròn mắt mở cái tráp bằng đồi mồi ra. Bên trong là bộ trâm cài mười lăm món kiểu dáng tinh xảo làm bằng vàng có đính trân châu và đá lục bảo. Chỉ riêng mỗi một món thôi cũng đã trân quý gấp mấy lần những món trang sức bây giờ của Tuyết Cơ.

- Tam tỷ! Cái này chắc chắn rất đáng giá! Muội không dám nhận đâu!

Lục Tuyết Cơ nhanh chóng gấp nắp của cái tráp lại, tránh để bị đồ vật bên trong quấy rối. Phản ứng đó bị Phi Nhiễm thu hết vào trong mắt.

"Rõ ràng là rất thích mà!"

- Haizz! Trời sinh Tam nương tỷ đây không thích đeo nhiều trang sức. Tỷ đã vất vả đi làm cho muội, tấm lòng mới đáng giá nhất a, giờ muội không nhận thì tỷ phải làm sao đây? Không được! Nếu muội không nhận tỷ liền trở mặt! Sau này không thèm nhìn muội nữa!

Sau đó lại giả bộ giận dỗi.

Kỳ kèo mấy lượt như vậy, Lục Tuyết Cơ mới chịu nhận.

Thật ra bộ trang cài đó chỉ là bước đầu mua chuộc Lục Tuyết Cơ của nàng mà thôi. Muốn sống sót thật tốt thì phải chân chó nịnh bợ gấp năm, à không, gấp mười lần kiếp trước mới được.

*

Thành Diên Vực.

XOẸT!

- Thiếu gia!

- Yến công tử!

- Yến Lạc huynh!

Yến Lạc Tịch Đàm hơi khụy xuống. Thanh kiếm trên tay vung lên hai cái, kẻ địch trước mắt đã trở thành một đồng máu thịt bầy nhầy nhưng kẻ bắn ám tiễn vẫn tiếp tục phóng ra một lần ba mũi tên liên tiếp. Cùng đường, Tịch Đàm đành lăn một vòng rồi đem thân mình ẩn nấp sau xe ngựa.

- Thiếu gia? - Yến Thanh Sơn chỉ nói hay chữ đơn giản như muốn xác nhận tình hình của Tịch Đàm rồi nhanh chóng dùng vài bước lại vết thương do tên trượt qua trên tay thiếu gia hắn.

- Hướng Đông Bắc có hai tiễn thủ! Thanh Sơn ngơ ngác lấy cho ta một cây cung!

- Dạ! - Yến Thanh Sơn nhận lệnh xong liền xoay người đi về phía sau xe ngựa, ở đó có để sẵn cung tên và tên.

Cầm lấy cung trong tay, Tịch Đàm cắn răng nhịn đau giương cung lên. Mũi tên lao ra chính xác đến vạn phần lần lược cắm vào bả vai của hai tiễn thủ đang ẩn nấp kia.

Cùng lúc đó viện binh cũng tới. Bọn họ nhanh chóng giải quyết xong tàn dư. Kẻ nào còn sống đều bị bắt về tra khảo.

Tịch Đàm được Thanh Sơn dìu lên xe ngựa gần đó đợi quân y đến chữa thương.

- Thiếu gia! Lần này diệt xong hang ổ thổ phỉ, có phải chúng ta nên hồi kinh rồi không?

Yến Lạc Tịch Đàm yên lặng không nói. Hắn nhắm mắt dưỡng thần nhưng cuối cùng lại chìm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ. Hắn nhìn thấy một ai đó, hình như là một cô nương, nàng ta đang bước chân sáo phía xa xa, thỉnh thoảng lại quay đầu đứng lại như đợi ai đó. Nhưng dù cố gắng thế nào hắn cũng không nhìn được gương mặt của nàng, chỉ thấy nàng rất quen thuộc, mùi hương quen thuộc, giọng nói quen thuộc, tiếng cười nghe rung động tâm can...

- Đó là Văn Khúc Tinh đúng không?

- Phải!

- Vậy nếu ta đưa tay lên thế này, Văn Khúc sẽ thuộc về ta đúng không? - cô nương đó chụm hai tay lại hướng về phía chòm sao Bắc Đẩu, khiến cho ngôi sao Văn Khúc nằm gọn giữa hai tay nàng.

Tịch Đàm không nghe được nam nhân bên cạnh đáp lời nàng thế nào....

23.05.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Đoạn gọi đồ ăn Y Y viết lúc nửa đêm. Lúc đó đang đói lại còn mò lên FB nhìn mấy trang bán đồ ăn vặt lấy cảm hứng viết nữa

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Thật May Lục Trúc Vẫn Ở Đây

- Tam tỷ... hai tháng nay tỷ cho muội nhiều đồ quá rồi.... tỷ làm muội cảm thấy mình thật...

- Hơ? Hơ? Đừng khóc mà! - Phi Nhiễm vuốt vuốt Lục Tuyết Cơ - Tỷ đã nói rồi, là do chúng ta từ nhỏ chưa gặp nhau, bây giờ chúng ta đang bồi đắp tình cảm mà. Muội xem, muội cũng thêm lại cho ta biết bao nhiêu khăn uyên ương nè.

Quả thật hai tháng qua số vật phẩm đi đi lại lại giữa nàng và Tuyết Cơ chắc lên đến hàng trăm rồi. Lúc đầu thì nàng tặng cho Tuyết Cơ, lúc thì Tuyết Cơ đáp lễ nàng. Các huynh đệ tỷ muội khác cũng có đền chơi và tặng quà, nhưng đúng là phần của Phi Nhiễm là nhiều nhất. Các huynh đệ tỷ muội, lần gia nhân đều cảm thấy lạ lùng. Bởi vì tính cách Phi Nhiễm vốn không thích qua rườm rà như vậy. Xưa nay nàng chưa từng thường xuyên như vậy tặng quà cho bất cứ tỷ muội nào. Giai Giai thân với nàng nhất đã mấy phen đến viện tử của nàng khóc nháo lên bảo là nàng không còn thương muội ấy nữa.

Cuối cùng cũng không biết nhờ miệng lưỡi nàng thần sầu hay mấy món ăn mới học được ở Duyệt Lai Các quá hiệu quả mà Giai Giai đã ngoan ngoãn không quấy nữa.

...

Tết Nguyên Đán vừa rồi Gia gia nàng quyết định cho các đứa cháu ngoan cùng nhau tỷ võ một phen. Phần thưởng dành cho các nữ hài tử là xấp vải thượng hạng Hoàng Hậu ban cho. Vốn là ban cho các vị phu nhân nhưng màu sắc lại có phần nổi bật, vậy là Gia Gia quyết định đem ra làm phần thưởng.

Phi Nhiễm vốn không thích mấy màu sắc sặc sỡ quá, vả lại nàng nhìn thấy được cả Đại tỷ và Tuyết Cơ đều có vẻ yêu thích xấp vải đó vô cùng. Bây giờ nàng đang nịnh nọt chân chó với Tuyết Cơ, đáng lẽ ra nàng phải xông pha ra giành lấy xấp vải cho Tuyết Cơ... Nhưng mà suy nghĩ lại, Đại tỷ vẫn nặng hơn. Đối với Tuyết Cơ nàng có thể còn nhiều cách mua chuộc. Cuối cùng Phi Nhiễm giả vờ té trặc chân không tham gia thi.

Lần đầu đó mặc dù Đại tỷ thắng nhưng Lục phu nhân liền đi nói với nội tổ mẫu cái gì đó. Cuối cùng xấp vải nằm gọn trong rương của Tuyết Cơ. Nếu ngày hôm đó Phi Nhiễm đến mang bánh bao cho Tuyết Cơ tình cờ nhìn thấy, nàng còn tưởng là Đại tỷ vì quá yêu thích không nỡ đem xấp vải ra may nữa cơ... Chuyện quý đến nỗi không dám may mà chỉ dám ngắm của Đại tỷ thì ai ai cũng biết.

Khi đó nàng có chút hờn giận Lục Tuyết Cơ. Tại sao chỉ vì chút tâm tư của Tuyết Cơ mà lại hại Đại tỷ mất đi vật yêu thích của mình chứ. Đồ là do Đại tỷ tự tay đoạt được. Tuyết Cơ cũng biết vô công, nếu thích có thể "hảo hán" một phen xông ra đấu.

Sau đó... Phi Nhiễm liền nhớ lại một câu chuyện buồn. Cũng có người từng mang tâm trạng khó chịu như nàng lúc này.

Chính vì nhớ đến chuyện đó mà Phi Nhiễm cứ bảo Lục Trúc đến ngủ chung với mình... cứ như vậy mấy đêm liền.

*

Yến Lạc Tịch Đàm từng nói với nàng: "Chỉ vì chút ưu sầu của người, mà phụ mẫu người nữ bóp chết tình duyên của ta và Tuyết Cơ. Chỉ vì người nhủu mấy thờ dài một cái, Nhiễm gia người dám cho người đến ám sát nàng. Nàng là biểu muội của người. Nhiễm gia các người có phải con người không?"

Có lẽ thiên hạ này bậc phụ mẫu nào cũng như vậy, phụ mẫu nàng hay Lục phu nhân cũng đều như nhau. Có thể vì hài tử của mình mà thiên vị không công bằng với những hài tử khác...

Lúc đó nàng đã đáp lại thế nào nhỉ? Là nói "Ta không tin!" hay nói "Chàng nói dối! Chàng gạt ta!?" nhỉ? Vì nàng biết phụ thân nàng không phải là loại người như vậy.

Nàng không nhớ rõ mình đã nói thế nào, chỉ nhớ rõ sau đó nô tỳ Mạt Mạt mà Tịch Đàm tuyển chọn cho Tuyết Cơ lúc Tuyết Cơ dọn đến Yến Lạc Phủ đã đến viện tử của nàng nói mớ mĩa. Lúc đó nàng trẻ người non dạ dễ bị kích động, vậy là dung túng cho Lục Trúc đi bỏ thuốc xổ vào đồ ăn thức uống của Mạt Mạt. Vốn để trả đũa Mạt Mạt một chút và dạy cho Mạt Mạt một bài học.

Cuối cùng thì Mạt Mạt lại qua đời.

Nàng không biết là có người hãm hại nàng hay là Lục Trúc thật sự lỡ tay bỏ nhiều thuốc.

Không những Mạt Mạt, mà Tuyết Cơ cũng có chuyện.

Lúc đó Tuyết Cơ hôn mê một ngày một đêm, nàng không thể nào ngủ được. Một phần vì nàng sợ Tuyết Cơ có chuyện. Phần còn lại chính là hèn nhát sợ hãi Tịch Đàm sẽ hỏi tội nàng.

Lúc Tịch Đàm đến vấn tội nàng, Lục Trúc đã chuẩn bị sẵn tất cả để gánh tội, trong đêm nàng yếu đuối lo sợ đó, Hồng Đình và Lục Trúc đã thu xếp xong tất cả cho nàng.

Yến Lạc Tịch Đàm sau khi cho người lôi Lục Trúc đi đã mỉm cười nghiêng răng siết chặt cổ nàng rồi nói là: "Hay cho khuê tú Nhiễm gia, họ Nhiễm oanh oanh liệt liệt một thời nay sinh ra thứ ác phụ tâm như rắn rết này. Hại Tuyết Cơ không xong liền đem nô tỳ của mình ra làm bia đỡ. Không phải bình thường tỳ muội tình thâm lắm sao? Cái tình thâm của Nhiễm Phi Nhiễm người đứng là khiến ta ghê tởm không thôi!"

Lúc đó nàng không có phản kháng, chỉ buông xuôi cho Tịch Đàm siết cổ.

Nàng không phải là vì quá yêu hắn mà không nỡ ra tay với hắn. Nàng là vì quá đau lòng trước những lời hắn nói mà quên đi phản kháng.

Hắn nói rất đúng, rõ ràng chỉ cần nàng nhận tất cả là được. Hắn có thể giết nàng sao? Mà dù cho hắn có thể giết được nàng thì cũng có sao đâu... Lục Trúc thân thể ốm yếu, sao có thể chịu đựng nổi những hành hạ mà Tịch Đàm ra lệnh chứ...

Phi Điền! Nếu Lục Trúc có chuyện gì, đời này nàng làm sao đối mặt với Phi Điền đây?

Cuối cùng nàng cũng không nhớ mình đã van xin cái gì đó hay chỉ im lặng rơi nước mắt mà Tịch Đàm đã buông tay ra.

Lần đầu tiên nàng rơi nước mắt trước mặt của Tịch Đàm...

Mà lạ một điều là, nàng chẳng nhớ mình đã nói những gì nhưng từ chữ từng chữ Tịch Đàm nói, từng ánh mắt từng hơi thở đầy căm giận của hắn nàng đều ghi nhớ rất kỹ càng.

Sau khi Tịch Đàm đi, nàng lấy mặt nạ Quý nương từ ra đi cứu Lục Trúc. Nàng chỉ hy vọng nếu Tịch Đàm lỡ bắt được thì hắn sẽ niệm chút tình Quý nương từ từng cứu hắn một mạng mà bỏ qua.

Nhưng khi nàng đến không có ai canh gác cả. Ngoài trời mưa như trút nước.

Nàng nhìn thấy cái xác không còn nhìn được hình dáng của Lục Trúc bị đem vứt ngoài bãi đất trống nằm gần tường rào của Yến Lạc Phủ.

Nàng chưa từng thấy cảnh chém giết trên chiến trường là như thế nào nhưng mà cùng lắm là mình đầy thương tích rồi cho nhau một nhát đao thống khoái.

Còn Lục Trúc, nàng không hiểu Tịch Đàm đã cho người đánh bao nhiêu roi bao nhiêu gậy hay chỉ đơn giản nói câu: "Đánh cho tới chết!". Chỉ thấy Lục Trúc không còn là Lục Trúc. Y phục màu lá trúc của muội ấy giờ thành màu đỏ bầm của máu. Máu chảy nhiều đến nỗi bị nước mưa rửa trôi chảy đỏ cả một mảng đất. Gương mặt nát tươm, trên thân thể không tìm được một mảnh da thịt lành lặn. Ngay cả trang sức đeo trên người cũng bị lột sạch. Lúc đó nàng hoảng loạn lần mò thân thể của Lục Trúc...

"Cũng may không bị người ta làm nhục!"

Không bị làm nhục thì sao chứ? May mắn cái gì khi người đã chết rồi. Chỉ còn giữ lại chút tôn nghiêm...

Cuối cùng Phi Nhiễm cũng không dám bản thân lâu. Nàng ôm xác Lục Trúc tìm một chỗ để chôn... Cũng không tìm được cho muội ấy một cái quan tài, chỉ có một manh chiếu bọc thây. Nàng chỉ chôn vội rồi ghi vài dòng và đào cây trúc nhỏ đem đến để làm dấu.

Có chủ nhân nào tàn bạo như nàng không? Đến một cỗ quan tài, một sư thầy tụng kinh cho muội ấy cũng không có. Lúc đem muội ấy chôn trời vẫn mưa không dứt, đất hóa thành bùn nhão dơ bẩn bao lấy thân thể lạnh ngắt kia của Lục Trúc. Nàng thì vừa đem đất lấp xuống vừa đau đớn nói "Lục Trúc, ta xin lỗi muội! Phi Điền! Ta xin lỗi đệ! Ta nợ hai người! Kiếp sau ta nguyện phan thân xẻ thịt trả nợ cho hai người!"

Tiếp sau đó nàng trầm mình xuống dòng sông cho rửa trôi máu và bùn rồi lại chạy về Yến Lạc Phủ. Hồng Đình vẫn còn ở trong phòng giả dạng nàng, nếu Yến Lạc Tịch Đàm tới, e là nàng sẽ mất luôn cả Hồng Đình... Nàng đã mất đi Lục Trúc, nếu ngay cả Hồng đình cũng không bảo vệ nổi, nàng còn xứng làm con người sao?

*

- Tiểu thư! Lục phu nhân sắp về rồi! Chúng ta mau đi thôi!

Tiếng nhắc nhở của Lục Trúc làm nàng như tỉnh lại sau cơn mộng mị.

- Mau mau tiểu thư! - Lục Trúc lại hỏi thúc

- Ừm!

Nhiễm Phi Nhiễm đứng dậy, mỉm cười mãn nguyện. Lục Trúc của nàng bây giờ vẫn còn ở đây, đời này nàng phải hảo hảo bảo vệ muội ấy!

- Tuyết Cơ! - Nàng quay sang nói với Tuyết Cơ - Tam tỳ đi đây! Hôm khác lại ghé!

- Dạ!

*

- Phu nhân! Sao chúng ta không về ngay mà lại đi hết nơi này đến nơi khác như vậy?

Nô tỳ bên cạnh Huỳnh Như Ngọc khó hiểu lên tiếng.

Huỳnh Như Ngọc đáp lại bằng ánh mắt "chớ nên nói nhiều".

"Nếu ta về nhanh như vậy, con Tam nha đầu kia sau có thể tiếp tục đến cống nạp đồ tốt cho Tuyệt Cơ nhà ta được chứ!"

27.05.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Vô cùng xin lỗi mọi người vì lâu ra chap mới!

Dạo này Y Y định đăng truyện tranh "Quý cô và chàng quân gia" lên tài khoản này. Nhưng lại sợ nếu bị bản quyền sẽ mất luôn cả tài khoản và truyện nên đành thôi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cướp

Dạo này mỗi lần đến Ý Hương Lâu thì Phi Nhiễm đều cảm giác được những ánh mắt "bông rât" từ các tỷ tỷ ở đây.

Này là ánh mắt ý vị thâm trường nàng không lý giải được. Cho nên cũng án binh bất động thử xem rốt cuộc là vấn đề gì.

- Ngươi ngươi đó! Ngươi quá đáng lắm! Oa oa! Đó là tiền tháng này của lão nương! - một vị tỷ tỷ mắt xếch có tên là Thuyền Hồng vỗ bàn bộp bộp mấy cái chỉ tay vào người đối diện.

- Có chơi có chịu! Bằng không đêm nầu ngươi hầu hạ ta một đêm liền trả tiền cho ngươi! - vị cô nương đối diện có đôi mày rậm mắt phượng sắc lạnh tên là Kha Thụy, là một cô nương chuyên phục vụ cho các vị khách là nữ nhân, coi như là nhân tố đặc biệt của Ý Hương Lâu.

- Hầu hạ cái yếm ngươi! Lão nương mới không thèm! - Thuyền Hồng tức giận bỏ đi. Vừa lúc quay ra thì đụng phải Tú Tú đang đứng trước cửa này giờ - Oa! Tú Tú ngoan ngươi mau xem. Bọn họ bắt nạt ta! Đã liên tục 29 ván rồi. Tỷ không thắng được ván nào ahhhhhhh!

Tú Tú đứng cứng ngắt cho Thuyền Hồng dụi khóc, đưa ánh ánh mắt cầu cứu về phía ba vị vẫn đang đếm tiền trên ban đằng kia.

- Đến rồi à? Ta đang đói! Thuyền Hồng ngươi mau thả thức ăn của ta ra!

- Xì! Có ta ở đây ngươi đừng hòng ăn thịt Tú Tú!

- Ta nói cái hộp com! Ngươi lác như thể com canh của ta còn gì!

Thuyền Hồng nghe vậy mới nhìn lại. Quả thật Tú Tú đang rất cực nhọc giữ cho hộp com không bị rung lắc theo.

Vậy rồi mới mặt lớn mặt nhỏ bỏ Tú Tú ra. Ngồi xuống bàn.

- Ấy da! Lúc nãy làm dữ lắm giờ lại ngồi đây ăn chực à? - một tỷ tỷ khác tên là Thuần Ca lên tiếng

- Ta không nói ngươi! Ta ăn!

Nói xong liền mở hộp đựng com ra bày biện các đĩa đồ ăn.

- Tú Tú! Tiền com đây! - Kha Thụy đặt vào tay Tú Tú mấy đồng hào rồi lại thêm mấy đồng nữa - Đây là công muội cực khổ đưa com này!

- Thụy tỷ! Lão bản có cho muội tiền công... nhận thêm nữa thì không nên...

Kha Thụy nhủ mày nhẹ một cái rồi đem nụ cười mang vẻ "thiên chân vô tà" dán lên người Tú Tú. Sau đó lấy ra một hộp giấy yên chi nắm tay Tú Tú bắt nàng phải cầm lấy.

(Giấy yên chi là son môi cổ đại ấy)

"Cái này còn đắt gấp mấy lần mấy đồng hào lúc nãy"

Không chỉ lần này mà mấy lần trước cũng vậy, Kha Thụy đều cố tình tìm cách "nhét" vào tay Tú Tú một cái gì đó. Mới hôm qua là bánh ngọt, còn hôm trước nữa là khăn tay. Tú Tú, hay nói đúng hơn là Nhiễm Phi Nhiễm lớn đến từng tuổi này, sống đã hai đời rồi mới lần đầu biết được cảm giác có người bày tỏ tình ý...

- Không lấy sao?

Tú Tú gật đầu như bầm tỏi.

Kha Thụy ngược lên nhìn nàng chăm chú, đôi mắt có chút tổn thương. Cuối cùng thở ra một cái nói:

- Ngày mai các tỷ đi bái phật ở Tư Nhan Sơn. Đang cần một người đi theo vì nha hoàn của tỷ tỷ trặc chân rồi không đi xa được. Muội cũng biết thân phận các tỷ... không tiện nhờ người ngoài. Nên muội có thể nói với Tô lão bản là ta mượn muội một ngày. Tiền công trả gấp đôi cho muội và ông ấy. Chủ yếu muội mang giúp chúng ta ít đồ, lúc đi nhặt rớt cho bọn ta ít nước là được rồi.

Dừng một chút. Kha Thụy tinh tế quan sát nét mặt Tú Tú rồi mới bổ sung thêm: "Có được không?"

Ngâm lại thấy mình đang định đem miếng ngọc lên Chân Đức Tự ở Tư Nhan Sơn nhờ người khéo léo trả lại cho Yến Lạc Tịch Đàm nên Tú Tú đồng ý ngay. Cũng lâu rồi nàng không có lên Chân Đức Tự... Lâu, chính là đã hai đời rồi. Trước đây trên Tư Nhan Sơn nàng gặp chuyện với Tịch Đàm nên tổ mẫu không dẫn nàng đi theo nữa dù nàng có năn nỉ đến mấy. Sau đó nàng xuất giá thì ở trong Yến Lạc Phủ không ra ngoài nhiều, có lần muốn đến Chân Đức Tự nhưng lại xảy ra một loạt chuyện khiến nàng không đi được. Thật ra trên Chân Đức Tự có một bức tranh của Trần Từ mà nàng rất thích, lúc nhỏ mỗi lần đến đó sau khi bái phật đều ngắm thật lâu mới về.

*

Đúng hẹn hôm sau Tú Tú gói một ít thức ăn và nước uống đứng ở cửa sau của Ý Hương Lâu đợi các tỷ tỷ đến để đi. Vì là đi lễ chùa nên mọi người có vẻ nhu mì hơn bình thường. Ai cũng ăn mặc y phục đơn giản không trang điểm nhiều.

- O? Thuyền Hồng tỷ đâu? - Tú Tú ngó qua ngó lại mấy cái rồi hỏi

- Ta ở đây nè! - một giọng nói quen thuộc từ sau lưng Kha Thụy vọng tới. Lúc Thuyền Hồng bước ra Tú Tú giật mình suýt rơi cả cầm.

"Thuyền Hồng tỷ tỷ đệ nhất yêu nghiệt mắt xéch bình thường sao bây giờ lại thành cô nương mắt hạnh đào thế này?!"

- Sao sao? Lại lắm ư?

- Thuyền Hồng tỷ, tỷ biết dịch dung hả?

- Ó cái tiểu nha đầu này! Đây chỉ là tỷ tỷ của muội không trang điểm thôi!

- Người trong giang hồ còn phải nể phục A Hồng đó! Tú Tú muội được nhìn gương mặt này của Thuyền Hồng đúng là có chút được ưu ái nha! - Thuần Ca lắc lắc tóc trên ghẹo, hôm nay trông Thuần Ca không khác gì tiểu cô nương cập kê chưa xuất giá.

- Mau đi thôi! - Kha Thụy giục

Tú Tú cầm lấy hành lý của Kha Thụy bước nhanh theo sau. Phía sau Thuyền Hồng tỷ, Thuần Ca tỷ và Lệ Tước tỷ đang huyền thuyên nói.

- Nghe nói dạo này trong thành có Quý nương tử rất nổi tiếng đó nha! Cướp giàu chia nghèo!

Tú Tú nghe nói vậy liền đi chậm một bước chân để nghe ngóng một chút.

- "Nương tử" thì chắc là cô nương nhỉ?

- Chắc vậy, những người từng gặp qua "Quý nương tử" đều xác nhận nàng ta là con gái nhé, hình như còn là tiểu hài tử nữa cơ!

- Tiểu hài tử ư? Ta nghe nói Quý nương tử nhiều năm trước đã xuất hiện rồi, nếu năm xưa nàng ta 16 tuổi đi hành hiệp trượng nghĩa thì bây giờ cũng tam tuần gần tứ tuần rồi chứ ít gì... Bọn người đó có chắc là gặp đúng Quý nương tử không?

- Ba mươi mấy bốn mươi tuổi ư? Sao vậy được? Ai cũng nói là giọng nói nghe rất đáng yêu mà... Kha Thụy nghe xong liền muốn gặp thử một lần!

- Đại gian đại ác như Kha Thụy quả thật có thể gặp Quý nương tử nha! - Thuyền Hồng chu môi nói kéo dài chữ cuối

- Có lên xe không thì bảo? - Kha Thụy đứng trước xe ngựa khoanh tay nhìn lại ba đại cô nương đang bát quái đến long trời lở đất.

Kha Thụy đợi Tú Tú đi đến liền đưa tay đỡ lên xe. Sau đó xoay người phóng lên. Phía sau ba người kia xùy xùy khí chịu rồi cũng leo lên bắt đầu bát quái tiếp.

- Tú Tú, muội nói xem Quý nương tử là người thế nào? - đi được một đoạn thật xa rồi mà chủ đề này chưa có dấu hiệu dừng lại.- Muội không có ý

kiến gì đâu!

- Chán thế! Muội không tò mò nằng ta mặt mũi ra sao à?

- Chắc xấu lắm nên mới đeo mặt nạ! - Tú Tú thản nhiên nói

- Muội không nghĩ nằng ta đẹp đến mê hoặc chúng sinh nên đeo mặt nạ sao? - Kha Thụy chen vào một câu

- Không... cũng có thể vì thân phận nằng ta đặc biệt nên vậy chăng?

- Đúng đúng! Tú Tú nói chí lý a ahhh!

Đột nhiên xe ngựa ngừng lại. Bên trong nghiêng ngả một hồi.

- Đánh xe cái kiểu gì v... á á á!

Một tiếng bịch thật lớn. Phu đánh xe ngực đầy máu ngã ngược vào trong xe, đôi mắt tròn to, chết không nhắm mắt.

Bên trong hú hét một trận.

Tú Tú cúi người, đem mắt nhìn theo kẽ hở của màn xe ngựa mà quan sát bên ngoài.

Bên ngoài có 5 nam nhân cao lớn tay cầm đao. Nằng đoám mười mười là thổ phi rồi. Tú Tú không nhìn thấy mặt bọn họ nhưng thấy được y phục của 1 trong năm nam nhân ấy đặc biệt có vẻ tươm tât và đắt tiền hơn.

- Núi này là do ta mở...

- Mở cái đầu heo nguoi! - Thuyền Hồng bức bối nói

Cứ nghĩ là nói nhỏ nhưng bên ngoài đã nghe thấy hết.

- Con mẹ nó! Xử đi! Còn kêu ta nói vãn về cái gì!

Vừa dứt lời Tú Tú nghe thấy tiếng xông lên. Nằng đưa tay sờ thanh đoản đao chỗ thắt lưng. Nhưng vừa hướng phía ngoài định lao ra lại bị Kha Thụy ngăn lại.

- Các người cần tiền đúng không? Bọn ta có tiền. Xin đại gia tha mạng nhỏ của bọn ta!

- Cô nương nghe giọng là biết mỹ nhân rồi! Nếu như chịu theo ta về Hắc Liễu Trại làm áp trại phu nhân, gia đây sẽ suy nghĩ lại!

Tú Tú thấy bàn tay đặt trên eo mình rung lên mấy cái.

- Kha Thụy nguoi điên rồi! Tiền nguoi ăn tươi nuốt sống của bọn ta vốn để gọi về cho đệ đệ nguoi! Bọn chúng..

- Im đi! Nguoi không muốn giữ mạng à?

- Nhưng...

- Sao hả? Nương tử của ta?

Tú Tú cảm thấy bên trong xe đã rung đến sắp sập rồi. Nằng vỗ vỗ nhẹ lên vai mọi người. Dùng khẩu hình miệng để nói:

- Muội biết chút võ, 1 mình xử được nhưng các tỷ phải xuống núi trước. Thụy tỷ đánh xe nhé. Tuyệt đối không quay đầu lại!

Cả bốn người đồng loạt nắm tay Tú Tú lắc đầu dữ dội.

- Muội có khả năng! Các tỷ đừng lo. Trước khi mặt trời lặn, muội sẽ về Ý Hương Lâu!

Nói xong không đợi bốn người phản ứng. Tú Tú vụt một đường phóng ra khỏi cỗ xe.

Năm tên thổ phi bị bắt ngờ. Tuy nhiên tiểu cô nương vừa phóng ra đó lại bất động không làm gì cả.

Kha Thụy vừa bị chấn kinh xong chợt nhớ tới lời dặn của Tú Tú. Liền thò ra nắm lấy dây cương đánh xe chạy đi.

Kha Thụy vốn không muốn rời đi để lại Tú Tú như vậy. Nhưng ngay từ lần đầu gặp Tú Tú thì Kha Thụy đã cảm nhận được sự không tầm thường nơi con người muội ấy. Kha Thụy rất có niềm tin với lời nói của Tú Tú khi nãy.

Hơn nữa còn bọn Thuyền Hồng... Quả thật nếu Tú Tú là cao thủ thì bọn họ ở lại chỉ tổ vướng tay vướng chân muội ấy.

Kha Thụy quát mạnh roi, nắm chặt dây cương. Hai con ngựa hí lên một tiếng thật to rồi phóng đi về phía con đường mòn cũ.

- Mẹ nó! Đuổi theo! Nhất định có đồ quý!

- Thiên hạ rộng lớn! Nam nhân sức dài vai rộng sao lại đi hành nghề trộm cướp? - Tú Tú tung người một cái, thi triển khinh công phóng tới chặn trước mặt năm tên đó.

- Nha đầu thôi! Muốn chết sao?

- Diêm vương đại nhân đã từ chối ta một lần rồi!

- Đồ điên!

- Ngươi xử nó đi. Bọn ta đuổi theo! - một nam nhân hét lên rồi dùng tay đặt lên miệng huyết một cái, từ xa thấy có mấy con ngựa chạy đến.

Không để tốn thêm thời gian. Tú Tú vọt tới đâm đoan đầu thẳng vào bắp chân kẻ trước mặt, sau đó chặt mạnh gáy cổ khiến hắn ngã xuống.

Bốn tên còn lại thấy vậy không ổn liền leo lên lưng ngựa vây tròn nhốt Tú Tú ở giữa.

02.06.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Hứa 2 ngày nhưng ló sang ngày 3 mất rồi

Chap này nồng mùi bách quá đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thất Thế

Đối với thực lực võ công hiện giờ của Tú Tú thì một mình đối phó 5 người không thành vấn đề. Nhưng hiện giờ chỉ còn 4 tên mà thôi có điều chúng lại cứ ở lý trên lưng ngựa xoay vòng quanh Tú Tú.

Chỉ có một đoan đao trong tay quả là không có lợi thế. Tú Tú đành dùng tốc độ bù lại. Nàng bắt ngờ nhún chân tung thẳng người lên hướng về phía nam nhân sử dụng đao.

Hắn liền cho ngựa hất hai chân trước lên đập về phía nàng. Nhưng Tú Tú nhanh hơn một bước đập đầu ngựa xuống, lộn một vòng trên không vừa đứng ra sau lưng tên đó. Nàng thuận thế đoạt đao rồi tung cước lên lưng hắn. Nam nhân đó mất đà ngã xuống đất. Nhưng ngựa của y không phải loại ngựa cười bình thường mà là ngựa chiến quen chủ. Tú Tú vừa ngồi lên yên ngựa thì nó đã nổi điên lên đập loạn xạ.

Ba tên còn lại nhân sơ hở đó lao tới.

Cảm thấy không ổn nếu cứ dây dưa với những kẻ kỹ thuật giỏi hơn nàng nên Tú Tú chém lên chân ngựa một phát rồi lao qua chém luôn chân ba con ngựa còn lại.

- Mẹ nó! Chiến mã của ta! - ba nam nhân kia lần lượt gào rú sau khi từ trên ngựa lăn xuống.

Cảm thấy thế trận giờ có chút cân bằng hơn. Tú Tú không nói nhiều liền hướng 1 trong 3 tên đâm thẳng vào đùi. Hai tên còn lại vừa kịp hoàn hồn đã bị Tú Tú áp tới liền hoàn chiêu.

- Cứu viện! - một trong hai tên gào to lên nhưng vẫn không dùng động tác.

Tú Tú giả vờ yếu thế bị hai thanh đao đe trước mặt chỉ còn nhờ đao của mình cản lại. Nàng uốn mình ngã người ra sau liền thấy tên bị nàng đập ngã ngựa lúc này đã cầm ống pháo khói rút mồi ra.

"Không xong rồi!"

Nhược điểm lớn nhất của nàng chính là không dám giết người. Mỗi một chiêu tung ra đều nhằm vào vị trí hiểm ác có thể làm mất khả năng di chuyển của đối phương chứ không hề đoạt mạng đối phương. Nàng định cho 5 tên này cùng lắm tàn phế không đi hại người được nữa thôi. Nhưng nếu có cứu viện tới, một mình nàng chống đỡ nhiều tên như vậy mà không lấy mạng chúng thì có chút khó khăn.

"Tẩu vi thượng sách!"

Đồng Tú Tú xoay người một cái thoát ra khỏi thế bị đè ép rồi tung người phi thân lên ngọn cây gần đó. Bứt một đám lá làm âm khí phóng về phía sau.

Đáng tiếc hai tên kia né được rất nhiều. Tú Tú nhân lúc hỗn loạn phi thân chạy đi.

Cũng may bọn chúng đuổi theo nàng chứ không chạy về hướng xe ngựa của mọi người chạy đi lúc này.

Nhưng đường núi quanh co nàng không thông thuộc. Cứ liên tục đập trên các ngọn cây mà chạy đi.

Đến lúc phát hiện phía trước có tiếng vó ngựa truyền tới thì Tú Tú đã tiến thoái lưỡng nan. Phía trước phía sau đều bị chặn đầu. Tú Tú rẽ sang hướng khác. Lòng thầm mắng mỗ bản thân mình hàng trăm lần.

"Lần này nếu còn bị bao vây! Ta nhất định đại khai sát giới!"

Tuy nói là "đại khai sát giới" hùng hổ như vậy. Nhưng tim nàng cứ rung rẩy liên hồi. Nàng thật sự không muốn giết ai.

*

Đúng lúc đó giữa rừng lại có một khoảng đất trống. Kỳ lạ là ở giữa khoảng đất đó lại có một chiếc xe ngựa.

Tú Tú nhanh chóng quan sát thấy chiếc xe ngựa này thập phần xa hoa, có lẽ là của vương tôn quý tộc nào đó. Nàng lại nghe được bên trong có hơi thở trầm ổn.

Hơi thở nói là trầm ổn nhưng là loại trầm ổn của kẻ có võ công. Hơn nữa trong ba nhịp lại nghe được một nhịp khó khăn. Người bên trong xe hẳn là đang bị thương.

Tú Tú kêu gào trong lòng: "Vị đại hồng nhân phía trước! Thứ lỗi ta bắt đắc dĩ phiền đến ngươi! Trông ngươi sang trọng như vậy chắc hẳn có thị vệ phía sau. Ta mượn tay ngươi diệt bọn họ vậy!"

Sau đó Tú Tú liền phóng thẳng đến bên xe ngựa. Nhưng chỉ còn một chút nữa là đến được thì nánh cảm thấy phía sau gáy rợn lên.

Vút vút vút!

Phập phập phập!

Tú Tú sau khi lăn lộn vài vòng trên mặt đất ngược lên thì thấy hai mũi tên đã cắm vào cổ xe ngựa.

"Rõ ràng nghe ba tiếng mà.... vậy mũi thứ ba không phải là đi 'thăm hỏi' vị trên xe ngựa rồi chứ?"

Vút vút vút!

Phập phập phập!

Tú Tú còn chưa kịp suy nghĩ gì thì lại một lần tên bay tới.

"Con mẹ nó! Thỏ phi hay là cầm vệ quân vậy? Bắn tên không thua gì gì đội Xạ Điện!"

Tú Tú đang bức bối sao hôm nay nàng đi ra ngoài lại đem theo có một thanh đoản đao chứ. Nàng sờ tay lên tóc rút ra cây trâm nhắm hướng ba xạ thủ đang giương cung.

Một đường phóng đi nhanh như chớp cây trâm đâm thẳng vào mắt phải một trong ba tên xạ thủ. Hai tên còn lại quá bất ngờ nên hạ cung xuống quay sang đồng đội.

"Đừng trách ta! Là tại các ngươi muốn mạng ta trước!"

Trên đầu không còn trâm má tóc đen mun liền xoa xuống cộng thêm ánh mắt sắc lạnh như muốn mạng người làm hai ba tên đang phi ngựa tới chững lại.

- Chỉ là con tiểu nha đầu! Tài cang đến đâu chứ! Lên hết đi!

Bụp bụp!

Không đợi tên cầm đầu nói xong Tú Tú đã lượn mấy hòn đá dưới đất ném gãy chân ngựa bọn chúng. Hai con ngựa khụy xuống khiến cho hai tên phía trên phóng xuống rồi lại thi triển khinh công lao thẳng tới chỗ Tú Tú.

"Đại hồng nhân trong xe ngựa ơi! Thị vệ của ngài đâu hết rồi a a a...."

Tú Tú lộ roi đầy mặt cầm thanh đao mượn tạm lúc này quyết định sẽ cắt đứt động mạch cảnh cho nhanh gọn nhất.

Không ngờ lúc vừa sắp tung chiêu thì bên trong xe ngựa một đạo thân ảnh màu tím phóng ra kèm theo mấy luồng kim châm sáng loáng.

Đám người đi tới lần lượt gục xuống không sót một ai.

Tú Tú trợn mắt nhìn lên thân ảnh màu tím trước mặt.

- Khụ khụ!

Nam nhân áo tím suy yếu khụy xuống. Toàn thân hắn toát ra mùi kỳ lạ gần giống như mùi tử thi.

- Đi đi! - nam nhân áo tím khó nhọc nói. Ngay cả giọng nói của hắn cũng bị bóp méo đi, khàn đặc như có gì đó chẹn ngay thanh quản.

Tú Tú chậm chậm từng bước đi tới một cách thận trọng. Thật ra tuy mùi có hôi nhưng với Tú Tú không đến nỗi không chịu nổi.

- Khục khục! - nam nhân áo tím ho ra một ngụm máu đen. Dáng người khụy thêm một chút.

- Ta dìu ngươi lên xe nha!

Tú Tú nhanh chân chạy tới lấy ra khăn tay giúp hắn lau máu trên khóe môi.

Nam nhân kia từ từ hướng mặt về phía nàng. Bên trên gương mặt lở loét gần hết đó là đôi mắt đang đe dọa nàng mà lại mang theo nét bất đắc dĩ lại đậm nét bi thương.

09.06.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Vô cùng xin lỗi mọi người vì ra chap chậm thế này. Y Y không có kinh nghiệm tả cảnh đánh nhau lắm nên có vẻ hơi nhàm chán nhì.

Hiện giờ là 04:30 và Y Y viết nốt phần cuối của chap này trong khi đang trên xe đi về núi Sam.

Y Y vẫn chưa được nghỉ hè a!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thất Thế

Đối với thực lực võ công hiện giờ của Tú Tú thì một mình đối phó 5 người không thành vấn đề. Nhưng hiện giờ chỉ còn 4 tên mà thôi có điều chúng lại cứ ở lý trên lưng ngựa xoay vòng quanh Tú Tú.

Chỉ có một đoàn đao trong tay quả là không có lợi thế. Tú Tú đành dùng tốc độ bù lại. Nàng bắt ngờ nhún chân tung thẳng người lên hướng về phía nam nhân sử dụng đao.

Hắn liền cho ngựa hất hai chân trước lên đập về phía nàng. Nhưng Tú Tú nhanh hơn một bước đập đầu ngựa xuống, lộn một vòng trên không vừa đứng ra sau lưng tên đó. Nàng thuận thế đoạt đao rồi tung cước lên lưng hắn. Nam nhân đó mất đà ngã xuống đất. Nhưng ngựa của y không phải loại ngựa cưỡi bình thường mà là ngựa chiến quen chủ. Tú Tú vừa ngồi lên yên ngựa thì nó đã nổi điên lên đập loạn xạ.

Ba tên còn lại nhân sơ hở đó lao tới.

Cảm thấy không ổn nếu cứ dây dưa với những kẻ kỹ thuật giỏi hơn nàng nên Tú Tú chém lên chân ngựa một phát rồi lao qua chém luôn chân ba con ngựa còn lại.

- Mẹ nó! Chiến mã của ta! - ba nam nhân kia lần lượt gào rú sau khi từ trên ngựa lăn xuống.

Cảm thấy thể trận giờ có chút cân bằng hơn. Tú Tú không nói nhiều liền hướng 1 trong 3 tên đâm thẳng vài đui. Hai tên còn lại vừa kịp hoàn hồn đã bị Tú Tú áp tới liên hoàn chiêu.

- Cứu viện! - một trong hai tên gào to lên nhưng vẫn không dừng động tác.

Tú Tú giả vờ yếu thế bị hai thanh đao đe trước mặt chỉ còn nhờ đao của mình cản lại. Nàng uốn mình ngã người ra sau liền thấy tên bị nàng đập ngã ngựa

lúc này đã cầm ống pháo khói rút mỗi ra.

"Không xong rồi!"

Nhược điểm lớn nhất của nàng chính là không dám giết người. Mỗi một chiêu tung ra đều nhằm vào vị trí hiểm ác có thể làm mất khả năng di chuyển của đối phương chứ không hề đoạt mạng đối phương. Nàng định cho 5 tên này cùng lắm tàn phế không đi hại người được nữa thôi. Nhưng nếu có cứu viện tới, một mình nàng chống đỡ nhiều tên như vậy mà không lấy mạng chúng thì có chút khó khăn.

"Tẩu vi thượng sách!"

Đồng Tú Tú xoay người một cái thoát ra khỏi thế bị đè ép rồi tung người phi thân lên ngọn cây gần đó. Bứt một đám lá làm âm khí phóng về phía sau.

Đáng tiếc hai tên kia né được rất nhiều. Tú Tú nhân lúc hỗn loạn phi thân chạy đi.

Cũng may bọn chúng đuổi theo nàng chứ không chạy về hướng xe ngựa của mọi người chạy đi lúc này.

Nhưng đường núi quanh co nàng không thông thuộc. Cứ liên tục đập trên các ngọn cây mà chạy đi.

Đến lúc phát hiện phía trước có tiếng vó ngựa truyền tới thì Tú Tú đã tiến thoái lưỡng nan. Phía trước phía sau đều bị chặn đầu. Tú Tú rẽ sang hướng khác. Lòng thầm mắng mỗ bản thân mình hàng trăm lần.

"Lần này nếu còn bị bao vây! Ta nhất định đại khai sát giới!"

Tuy nói là "đại khai sát giới" hùng hổ như vậy. Nhưng tim nàng cứ rung rẩy liên hồi. Nàng thật sự không muốn giết ai.

*

Đúng lúc đó giữa rừng lại có một khoảng đất trống. Kỳ lạ là ở giữa khoảng đất đó lại có một chiếc xe ngựa.

Tú Tú nhanh chóng quan sát thấy chiếc xe ngựa này thập phần xa hoa, có lẽ là của vương tôn quý tộc nào đó. Nàng lại nghe được bên trong có hơi thở trầm ổn.

Hơi thở nói là trầm ổn nhưng là loại trầm ổn của kẻ có võ công. Hơn nữa trong ba nhịp lại nghe được một nhịp khó khăn. Người bên trong xe hẳn là đang bị thương.

Tú Tú kêu gào trong lòng: "Vị đại hồng nhân phía trước! Thứ lỗi ta bắt đắc dĩ phiền đến ngươi! Trông ngươi sang trọng như vậy chắc hẳn có thị vệ phía sau. Ta mượn tay ngươi diệt bọn họ vậy!"

Sau đó Tú Tú liền phóng thẳng đến bên xe ngựa. Nhưng chỉ còn một chút nữa là đến được thì nánh cảm thấy phía sau gáy rợn lên.

Vút vút vút!

Phập phập phập!

Tú Tú sau khi lăn lộn vài vòng trên mặt đất ngược lên thì thấy hai mũi tên đã cắm vào cổ xe ngựa.

"Rõ ràng nghe ba tiếng mà.... vậy mũi thứ ba không phải là đi 'thăm hỏi' vị trên xe ngựa rồi chứ?"

Vút vút vút!

Phập phập phập!

Tú Tú còn chưa kịp suy nghĩ gì thì lại một lần tên bay tới.

"Con mẹ nó! Thở phi hay là cầm vệ quân vậy? Bắn tên không thua gì gì đội Xạ Diệp!"

Tú Tú đang bức bối sao hôm nay nàng đi ra ngoài lại đem theo có một thanh đoản đao chứ. Nàng sờ tay lên tóc rút ra cây trâm nhắm hướng ba xạ thủ đang giương cung.

Một đường phóng đi nhanh như chớp cây trâm đâm thẳng vào mắt phải một trong ba tên xạ thủ. Hai tên còn lại quá bất ngờ nên hạ cung xuống quay sang đồng đội.

"Đừng trách ta! Là tại các ngươi muốn mạng ta trước!"

Trên đầu không còn trâm má tóc đen mun liền xỏa xuống cộng thêm ánh mắt sắc lạnh như muốn mạng người làm hai ba tên đang phi ngựa tới chẳng lại.

- Chỉ là con tiểu nha đầu! Tài cang đến đâu chứ! Lên hết đi!

Bụp bụp!

Không đợi tên cầm đầu nói xong Tú Tú đã lượn mấy hòn đá dưới đất ném gãy chân ngựa bọn chúng. Hai con ngựa khụy xuống khiến cho hai tên phía trên phóng xuống rồi lại thi triển khinh công lao thẳng tới chỗ Tú Tú.

"Đại hồng nhân trong xe ngựa ời! Thị vệ của ngài đâu hết rồi a a a...."

Tú Tú lệ rơi đầy mặt cảm thanh đao mượn tạm lúc này quyết định sẽ cắt đứt động mạch cảnh cho nhanh gọn nhất.

Không ngờ lúc vừa sắp tung chiêu thì bên trong xe ngựa một đạo thân ảnh màu tím phóng ra kèm theo mấy luồng kim châm sáng loáng.

Đám người đi tới lần lượt gục xuống không sót một ai.

Tú Tú trợn mắt nhìn lên thân ảnh màu tím trước mặt.

- Khụ khụ!

Nam nhân áo tím suy yếu khụy xuống. Toàn thân hắn toát ra mùi kỳ lạ gần giống như mùi tử thi.

- Đi đi! - nam nhân áo tím khó nhọc nói. Ngay cả giọng nói của hắn cũng bị bóp méo đi, khàn đặc như có gì đó chẹn ngay thanh quản.

Tú Tú chậm chậm từng bước đi tới một cách thận trọng. Thật ra tuy mùi có hôi nhưng với Tú Tú không đến nỗi không chịu nổi.

- Khục khục! - nam nhân áo tím ho ra một ngụm máu đen. Dáng người khụy thêm một chút.

- Ta dìu ngươi lên xe nha!

Tú Tú nhanh chân chạy tới lấy ra khăn tay giúp hắn lau máu trên khóe môi.

Nam nhân kia từ từ hướng mặt về phía nàng. Bên trên gương mặt lở loét gần hết đó là đôi mắt đang đe dọa nàng mà lại mang theo nét bất đắc dĩ lại đậm nét bi thương.

09.06.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Vô cùng xin lỗi mọi người vì ra chap chậm thế này. Y Y không có kinh nghiệm tả cảnh đánh nhau lắm nên có vẻ hơi nhàm chán nhỉ.

Hiện giờ là 04:30 và Y Y viết nốt phần cuối của chap này trong khi đang trên xe đi về núi Sam.

Y Y vẫn chưa được nghỉ hè a!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bị Thương

Cuối cùng nam nhân đó tuy làm ra ánh mắt đe dọa nhưng thân thể lại yếu ớt đứng không vững. Cuối cùng ngoan ngoãn để cho Tú Tú bồng lên xe ngựa.

À thật ra nói ngoan ngoãn cũng không đúng lắm vì nam nhân đó thuận theo ý Tú Tú để nàng dìu đến chỗ xe ngựa nhưng lại không biết cái bậc thang để leo lên xe bị phụ xe đánh rơi đánh rớt ở nơi nào rồi. Nam nhân đó lúc nhảy từ trong xe ra ngoài phóng ám khí kim châm nhìn có vẻ lãnh đạm tiêu dật là vậy nhưng thật ra đã dùng hết mấy phần sức lực còn lại trong người rồi. Cho nên bây giờ đến leo lên xe ngựa cũng leo không nổi. Hắn cứ như vậy đứng rung rung vịn vào thanh gố.

Tú Tú không thèm nói một tiếng quăng đao xuống ôm ngang hắn lên.

Tuy nhiên nàng không leo lên xe ngựa ngay mà lại đứng im như vậy. Đột nhiên nàng có hứng thú ức hiếp người yếu thể kinh khủng. Cho nên một nữ tử đáng người bé nhỏ tóc tung xõa bỗng một nam tử to lớn mặc y phục màu tím đứng yên bên xe ngựa tạo nên một khung cảnh kỳ dị giữa rừng.

- Ta tự lên được! - nam nhân đó lãnh đạm nói, hắn không tin tưởng mấy vào sức lực của một cô nương có thể đem hắn lên xe được. Hắn đã quên mất cô nương này có võ công rồi. Hắn chỉ nhớ một chuyện là thân thể hắn bây giờ thối rữa rất kinh khủng, sao có thể để người lạ đến gần. Hơn nữa nam nữ thụ thụ bất thân. Hành vi này tuyệt đối chính là đồi bại phong tục.

Tú Tú nhún chân một cái đã đứng ngay ngắn trên đầu xe. Nàng cúi người dùng gò má đẩy cánh cửa ra. Sau đó lại dùng đầu nghiêng nghiêng "lủ" vào tấm màn cho nó vén lên rồi di chuyển vào trong xe.

Tổng hợp các hành động không mấy thực nữ đó đổi lại một tràn cười phì kìm nén của ai kia.

"Bồn cô nương mới không thềm đề ý. Người thứ hai tay ôm người xem người có phải dùng đầu để mở cửa không!"

Sau khi thu xếp cho hần xong, Tú Tú tiện tay gỡ luôn mũi tên đã bị cắm sâu vào thành xe ban nãy.

Sau đó nàng rất quy củ ngồi quỳ xuống ngay ngắn trước mặt nam tử áo tím.

- Đa tạ đại nhân ra tay tương trợ! Tiểu nữ xin ghi nhớ ơn này!

Nam nhân đó thở nặng nhọc mấy hơi sau đó vươn tay ra chỉ vào ngăn kệ trên cái tủ nằm ở một góc.

- Kim Sang... Dược.... vết thương....

Nam nhân đó thều thào.

Tú Tú "À!" một tiếng hiểu ra. Nàng nhẹ nhích mông từ từ sang chỗ cái tủ mở ra. Giữa một đồng các lọ dược, nàng lấy ra bình kim sang dược và một mảnh vải sạch bên trong. Tay thoăn thoắt mở ra chòm người hướng về phía hần định bôi thuốc lên phần mặt và phần cổ bị loét của hần.

Mà hần lại đột nhiên ngã nằm ra phía sau tựa người lên thành xe, ánh mắt như đang từ chối.

- Sao vậy ạ? - nàng chớp chớp mi hỏi.

Hần không có trả lời ngay mà nhìn nàng rất lâu. Có lẽ là hần đang vận hết sức lực còn lại để nói chuyện.

- Người... bị... thương....

- Ta? Ta bị thương lúc nào? - Tú Tú ngây thơ vô số tội hỏi lại hần.

Sau đó hướng theo ánh mắt hần nhìn xuống chỗ váy chỗ đùi phải của mình.

Con mẹ nó! Đúng là "bị thương" nha!

Mà "thương thế" này tuyệt không thể bôi Kim Sang Dược.

Nàng mặt dày nhét phần váy dính máu đỏ chót đó ra sau mông rồi nghiêm chỉnh ngược lên trả lời hần:

- Ngài nhìn nhầm rồi!

Đáp lại nàng là ánh mắt trần trời của hần.

Sau đó khoảng vài giây nam tử đó dường như nhớ ra điều gì đó. Nếu gương mặt đó không bị lở loét thì chắc chắn có thể thấy rõ nó đang nhiễm một màu hồng nhạt.

Thế là nàng lại thấy nam nhân đó chỉ sang một cái kệ tủ khác.

- Y phục... chưa... mặc... lần nào!

Hần đang mang những vết lở loét như vậy. Y phục thay ra căn bản không thể nào giặt được. Căn bản mùi của nó không ai có thể chịu nổi. Cho nên trên xe ngựa này hiểu nhất chính là y phục của hần. Toàn bộ đều là mới toanh chưa mặc qua lần nào.

Tú Tú dù cho mặt có dày đến mức độ nào thì bây giờ hai gò má cũng đã ửng hồng lên.

Nàng vớ đại bộ y phục ở trên cùng rồi dùng áo khoác ngoài cẩn thận cẩn lên thành một tấm màn che giữa nàng và nam nhân áo tím.

- Xin thất lễ!

Nói xong Tú Tú nhanh chóng thoát hết y phục ra. Xé một mảnh trung y ra để lột rồi nhanh chóng mặc y phục mới vào. Lúc rút áo khoác ngoài xuống để khoát vào nàng nhìn thấy nam nhân đó ngã đầu vào thành xe ngựa, hai mắt nhắm nghiền lại, chắc là đang ngủ.

- Đại nhân! Đa tạ ngài lần nữa! Tiểu nữ làm tiểu nhị ở Duyệt Lai Các. Có duyên gặp lại! Khi đó nhất định hồi báo ngài thật tốt! Tú Tú thì thầm nói dù cho không chắc hần có nghe được hay không.

Nói xong nàng nhấc chân nhảy khỏi xe ngựa. Thi triển khinh công hướng xuống núi. Nàng đang lo cho bọn người Kha Thụy và Thuyền Hồng.

*

- Thiếu gia! Bên ngoài là thế nào? - nam nhân áo lục vừa về đến đã thấy một bãi chiến trường hỗn loạn. Hắn hoảng hốt kiểm tra tình hình của công tử nhà mình.

Nam tử áo tím chớp mắt hai cái, hàm ý mọi thứ đều ổn.

Nam tử ái lục tuy vẫn lo lắng nhưng vẫn đi ra ngoài chuẩn bị đánh xe.

- Ấy!

Hắn giật mình cảm thấy làm mình vấp phải lên.

- Thiếu gia! Đây là... lễ vật người tặng An Dương công tử mà!

Nghe đến An Dương, nam nhân áo tím liền mở to mắt ra.

Trước mắt hắn quả thật là miếng ngọc khắc hai chữ "YẾN LẠC" như thiêu đốt đôi mắt hắn.

- Là của nàng...

- Nàng? Có cô nương nào leo lên xe sao?

Yến Lạc công tử gạt đầu phiền não.

- Nàng có đẹp không? Thiếu gia! Nàng không ngại thương thế của người sao?

Yến Lạc Tịch Đàm nhắm mắt lại không muốn bàn luận thêm nữa. Vừa nhắm đôi mắt lại trong đầu liền hiện ra rõ rệt hình ảnh đường cong yêu mị phía sau lớp vải mỏng được ánh sáng bên cửa sổ phát họa đầy đủ đến khô nóng trong người. Từ phía sau tròn trịa đến phía trước vun đầy thấy rõ nơi đỉnh cao nhất có hai hạt nhỏ đung đưa chói mắt.

Yến Lạc Tịch Đàm nuốt xuống hai lần nước bọt. Cố gắng nghĩ sang những thứ khác để ngăn luồng khô nóng trong người.

Yến Thanh Sơn cũng chán không hỏi nữa mà bước ra đánh ngựa chạy đi.

Rất lâu sau bên trong truyền ra câu nói cụt lủn: "Đôi mắt nàng rất đẹp!"

Yến Thanh Sơn như được chạm vào dây thần kinh bát quái liền hỏi:

- Nàng tên là gì?

Một khoảng im lặng.

"Thiếu gia à! Khó khăn lắm mới thấy người khen một cô nương. Tại sao người lại không hỏi tên tuổi người ta chứ!"

- Nàng có biết thân phận của người không....

Im lặng lần hai.

Yến Thanh Sơn đỡ trán.

Miếng ngọc "YẾN LẠC" vẫn nằm trước ngực. Ngọc lạnh mà lòng người nóng như lửa đốt.

09.06.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Đền cho mọi người hai chap nè.

Mà hình như mấy ngày không up nên không ai xem thì phải. Ai đó nói gì đi T.T

À! Y Y có tham gia edit truyện manhua. Y Y đã xin phép được các chị trong Truyện Tranh Thập Cẩm cho Y Y reup truyện mà Y Y edit lên Wattpad rồi.

Truyện tên là "Cứu mạng! Loài mèo thống trị thế giới rồi!"

Mọi người nếu thích manhua có thể ghé qua xem thử nha!

Chương 30: Giải Độc (16+)

Vì để mừng Ác nữ tái sinh đạt 10k view nên Y Y quyết định viết thêm một chương nữa. Phần nào bù đắp cho mọi người vì đã đợi Y Y cả tuần nay.

Cảnh báo: Chương này có các yếu tố không được trong sáng cho lắm nên mọi người cân nhắc trước khi xem nha.

Lúc Tú Tú mệt nhoài cả người xuống đến chân núi thì thấy bọn Kha Thụy, Thuyền Hồng vẫn còn chưa chịu về Ý Hương Lâu mà còn ở đó đợi nàng.

- Tú Tú! Oa oa oa! - Thuyền Hồng vừa nhìn thấy nàng từ xa đã vừa khóc vừa lao tới. Liên tục thực hiện tiếp mục "chà lét quét xảm" nước mắt nước mũi khắp người nàng.

- Thuyền Hồng tỷ! Nhột a!

- Oa oa oa!

Không hề có dấu hiệu dừng lại.

Kha Thụy dặm mạnh chân bước tới một đường xách Thuyền Hồng tách ra khỏi Tú Tú.

- Y phục thế này là sao?

- A! - Tú Tú đỏ mặt nói lí nhí - Quý thủy! Quý thủy tới sớm. Trên núi có một vị đại nhân cho muối y phục để thay.

Kha Thụy nhíu mắt nhìn bộ y phục lâu thật lâu. Là loại vải khá tốt nhưng không phải loại xa hoa chứng tỏ "đại nhân" kia một là keo kiệt hai là thật sự không giàu có lắm. Kiểu dáng là y phục nam giới, đưa cho một cô nương y phục nam giới rõ ràng là do nơi đó không có nữ nhân nào như phu nhân của vị đại nhân đó hay là tỷ nữ đi theo. Đúng vậy, chắc chắn là một bầy nam nhân thô tục. Còn nữa, ở giữa rừng núi heo hút như vậy muối ấy làm cách nào để thay y phục? Có khi nào đã bị đám nam nhân thô tục đó nhìn lên rồi?

(Y Y: Bái phục Kha Thụy luôn, nhìn qua bộ đồ thôi, đoán tầm bầy tầm bạ mà trúng tùm lum tùm la. Có điều người ta "thường thức" công khai nha!)

- Sao vậy? - Tú Tú hươ hươ tay trước mặt Kha Thụy - Chúng ta về thôi... Việc của tỷ có lẽ hôm nay không làm được rồi...

Kha Thụy siết chặt nắm tay rồi gạt đầu quay trở lên xe ngựa.

Cả một đoạn đường quay về Kha Thụy không nói thêm gì cả mặc cho Tú Tú và Thuyền Hồng gọi chuyện thế nào đi nữa.

*

- Sao về sớm vậy? - Vô Dĩ Thần ở trên lầu nhìn thấy xe ngựa chạy đến tận cửa sau của Ý Hương Lâu liền hốt hải chạy xuống.

Thành Hải cũng vừa lúc đứng đợi ở đó.

Tú Tú nhảy ra khỏi xe ngựa rồi lần lượt đưa tay ra dịu các tỷ xuống.

Vô Dĩ Thần khịt khịt mũi.

"Mùi máu, mùi thối rửa, mùi huân hương, mùi Kim Sang Dược có đủ cả. Còn nữa y phục Tiểu Tú Cầu mặc là y phục nam nhân mà. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

- Tiểu Tú Cầu! Bị thương sao?

Tú Tú muốn roi cả cằm ra. "Nam nhân này sao mũi lại thính như vậy chứ! Còn nữa, gương mặt này của Đồng Tú Tú nàng tạo ra có hơi bầu bĩnh một chút thôi. Làm gì đến nổi tròn như tú cầu chứ!"

- Tú Tú! Sao vậy? - Thành Hải cũng tiến sát lại hỏi.

- Chỉ là bị thổ tả rớt đuôi một chút thôi...

- "Rượt đuổi một chút thôi"!!! - Thành Hải đập mạnh cây quạt vào tay - Có bị thương không?

Thành Hải đem hai tay đưa ra định chạm vào Tú Tú nhưng cuối cùng lại dừng lại giữa chừng.

- Ta rất khỏe mạnh a! - nàng xoay xoay nhảy nhảy một vòng.

- Rõ ràng có mùi máu! - Vô Di Thần xen vào.

Đáp lại hần là ánh mắt hình mũi giáo của tất cả chị em phụ nữ ở đây.

Tú Tú thẹn quá hóa giận nên dậm chân bỏ về Duyệt Lai Các. Để lại phía sau Vô Di Thần đang bị Kha Thụy, Thuyền Hồng, Thuần Ca, Lệ Tước "khinh bỉ một cách nghiêm túc".

*

Chiếc xe ngựa dừng lại trước cổng chính của Phong Túc Phủ. Yến Thanh Sơn cẩn thận cổng Yến Lạc Tịch Đàm đi vào trong phủ.

Bên trong Cửu vương gia đang đi đến. Yến Thanh Sơn giật mình lộ độp.

"Cửu vương gia bình thường không mấy thích thiếu gia. Bây giờ ngài ấy thấy được tình hình của thiếu gia có khi nào nuốt lời không cho Cửu vương phi giúp thiếu gia giải độc không?"

- Tiểu nhân tham kiến Vương gia!

- Miễn lễ! Cẩn thận! Roi Tịch Nhi xuống bây giờ!

"Cửu vương gia gọi thiếu gia là "Tịch Nhi" a? Sáng nay mặt trời là đi từ đằng tây đi qua đúng không?"

- Tạ vương gia!

- Đi theo ta! Yên Kha sắp xuất quan rồi!

- Dạ!

Yến Thanh Sơn cẩn thận cổng chủ từ nổi gót Cửu vương gia. Đi qua mấy đình viện mới tới được Dược viện của Cửu vương phi. Dọc đường đi các tỷ nữ, gia đình từ đằng xa đã chạy mất hồn khi nghe được mùi

"xạ hương" trên người Tịch Đàm lúc này. Yến Thanh Sơn thật sự có chút khâm phục sự trấn định của Cửu vương gia.... Hoặc hay... mũi của ngài ấy không dùng được nữa rồi.

Di chuyển một đoạn đường xa như vậy. Tịch Đàm lơ mơ tỉnh dậy. Nhìn thấy bóng lưng Cửu vương gia phía trước liền muốn hành lễ.- Tham.. kiến...

- Tỉnh rồi? Miễn lễ miễn lễ! Thanh Sơn! Mau để Tịch Nhi ngồi xuống đây!

Tịch Đàm nghe Cửu vương gia gọi mình như vậy thì liền nghĩ đến việc đầu óc mình đã bị độc xâm chiếm đến mất tinh táo rồi sao?

Kết!

Cánh cửa gian phòng luyện đan dược mở ra. Cửu vương phi gương mặt mệt mỏi như là mấy đêm liền không ngủ xiêu vẹo bước ra. Cửu vương gia liền chạy đến đỡ.

- Kha Nhi! Tịch Nhi tới rồi! Ta dìu nàng qua đó.

Yến Lạc Yên Kha ngược lên nhìn về phía Tịch Đàm. Nàng liền quên hết mệt mỏi chạy đến nắm tay Tịch Đàm lên bắt mạch.

Tình hình so với trong thư gửi đến tệ hơn nhiều. May thay Yên Kha đã dự liệu được. Đã chuẩn bị thêm các loại dược tương trợ.

- Tịch Nhi con mau uống cái này để ngăn độc lại.

Yến Thanh Sơn rút ra một bình nước đút cho Tịch Đàm uống viên đan của Cửu vương phi.

- Tịch Nhi! Đan dược này sẽ triệt tiêu độc trong thân thể con. Qua ngày mai ta lại giúp con từ từ trở về làm công tử tiêu sái...

- Cô... người nên.. nghỉ ngơi đi!

- Ta còn chút bột dược chưa làm xong. Con mau mau về nghỉ ngơi đi. Ta đã cho người chuẩn bị phòng cho con rồi.

Tịch Đàm định nói cô là "chú ý sức khỏe" nhưng Cửu vương gia lại mở miệng sai người đưa Tịch Đàm đi.

- A đúng rồi! Ta quên mất! Độc được và giải được gặp nhau sẽ khiến cho con cảm giác lạnh thấu xương. Đó chỉ là cảm giác giả mà thôi. Lúc đó con chỉ cần nghĩ đến thứ gì đó ấm nóng rồi vượt qua thôi. Nếu con vì lạnh mà đốt lò sưởi sẽ ảnh hưởng đến tác dụng của được....

Tịch Đàm cẩn thận nghe xong rồi gật đầu rồi về phòng.

Đợi khi Tịch Đàm đi khuất. Vệ Anh Kỳ bóp bóp nhẹ hai vai của Yên Kha để nàng đỡ mỏi.

- Quả đúng là Nhất Cước Vạn Dao sao?

Yên Kha gật đầu. Loại độc này gọi là Nhất Cước Vạn Dao là bởi vì từ lúc trúng độc đến lúc chết đi phải mất đến ba tháng tới nửa năm. Trong khoảng thời gian đó, cả cơ thể sẽ thối rữa từ từ, ăn mòn thân thể. Nghe nói vì người trúng độc này mỗi một bước đi mỗi một động tác đều chịu đau đớn như vạn dao xả chém trên người.

- Có lẽ là loạn dân của Thái hoàng Thái Hậu...

*

Lúc ngọn đèn trong gian phòng được thổi tắt cũng là khi cái lạnh thấu xương ập lên người Tịch Đàm.

Tịch Đàm nghe lời Yên Kha nhắm mắt lại. Cố gắng nhớ lại cảm giác khi đi ôn tuyền ngâm nước nóng ở núi Tề Ảnh.

"Nhắc tới núi thì, phải rồi lúc trên núi cô nương đó nói là làm tiểu nhị ở Duyệt Lai Các... Cô nương ấy sao lại có miếng ngọc mình đưa cho An Dương được chứ? Rớt ra ở đó chắc là do lúc nàng ấy thay y phục..."

Vậy là trong đầu Tịch Đàm nhanh như chớp lại hiện ra cái hình ảnh mà hắn ngàn lần muốn quên đi đó.

Nhưng lần này thật mơ mơ hồ hồ hắn cảm nhận được giữa mình và nàng không có tấm áo khoác ngăn giữa đó.

Cô nương ấy nhanh chóng trút bỏ y phục dù cho Tịch Đàm cố hết sức mở miệng nhắc nhở nhưng không tài nào thốt nên lời.

Cứ nghĩ nàng chỉ thay đến trung y thôi nhưng không ngờ động tác dứt khoát tháo dây áo yếm ra. Cái yếm tuột xuống trong sự kinh hách của Tịch Đàm. Hai ngọn núi cao vút nằm cạnh bên nhau, nơi đỉnh núi có bông hoa màu hồng hồng, nhị hoa không e ấp giữa các cánh hoa mà đứng thẳng lên đón chút gió xuân ấm áp. Nhưng dường như gió xuân đó còn mang chút se se lạnh nên nhị hoa run rẩy nhẹ nhẹ. Tuy là run rẩy nhẹ nhẹ nhưng lại giống như chồi non nảy mầm càng lúc càng vươn lên cao hơn, cũng to hơn.

Một tiếng thở nặng nề khó nhọc của ai đó khẽ thoát ra.

Nàng vung tay tóm gọn mái tóc đang tung xỏa. Vắn tóc lên cao cao rồi dùng một sợi dây nhỏ buộc lại, nàng cứ xoay vòng sợi dây trên búi tóc mà quên rằng hai bông hoa hồng hồng yêu mị kia cũng theo động tác xoay vòng của nàng mà nhẹ nhàng đong đưa đong đưa qua lại.

Thêm một tiếng thở nặng nề nữa.

Cột tóc xong nàng tháo dây cho váy tuột xuống. Rồi lại cởi quần lót trung y ra. Quần có hơi chật nên nàng cúi người xuống mới cởi ra được. Lại lần nữa vô tình đem hai nhị hoa hướng đầu về phía mặt đất. Hai ngọn núi dường như được làm bằng nước, nàng cúi xuống hình dạng liền không giống ngọn núi ban đầu. Chỉ có đong đưa là thủy chung không thay đổi.

Lần này không thở nặng nề nữa mà là quên cả thở.

Nàng thông minh tận dụng cái yếm để làm cái khó. Tuy vậy mảnh yếm nhỏ bé chỉ che được phía trước không che được phía sau nên nàng đành dùng dây yếm buộc lại phía sau. Yếm màu đỏ đặc trưng của các cô gái chưa xuất giá càng làm nổi bật thêm màu trắng sữa mềm mịn của phần da thịt căng tròn phía sau.

Cũng may nàng bắt đầu lấy trung y của hắn mặc vào nếu không hắn sẽ quên thở mãi theo đong đưa của nàng.

Có điều vải cho nam nhân mặc có phần thô cứng, nàng vừa khoác vào hai nhị hoa chỉ vừa nằm xuống ử ảm lại dựng thẳng lên kiên nghị. Trên đỉnh nhị hoa chính là hai vị tiểu thư đồng đánh nhất. Nàng chỉ nhẹ nhàng hô hấp thôi mà hai vị tiểu thư kia đã chạy ra mà sát kịch liệt hấp hối với lớp vải thô cứng khiến cho nàng bắt đầu dī "ah" lên một tiếng run rẩy như cầu xin.

Nhưng mà sự mà sát kịch liệt đó hầu như không chịu ngừng. Nàng cứ run rẩy một cái mà sát lại càng nhiều thêm. Cuối cùng nàng bức bối quá mở phăng trung y ra dùng hai ngón tay trở ấn cho hai vị tiểu thư cứng đầu kia quy hàng.

Không ngờ là tự mình hại mình. Hai ngón tay nàng lạnh như băng. Vừa chạm vào đã khiến cả người nàng mẫn cảm giật nảy một cái.

Nàng xấu hổ nhìn xung quanh như sợ ai đó nhìn thấy.

Yến Lạc Tịch Đàm định nhanh chóng nhắm mắt lại nhưng chậm một bước. Ánh mắt nàng đã bắt được hắn. Đôi mắt màu nâu trong như hổ phách thần thốt phát hiện ra giữa hắn và nàng không có gì ngăn trở. Lập tức trên hai gò má bầu bĩnh có vài vết tàn nhang ửng đỏ lên. Môi chu lên như định nói gì đó nhưng không thốt nên lời.

10.06.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Mọi người đoán thử xem cảnh thay y phục đó có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là do Yến Lạc Tịch Đàm tưởng tượng ra nè

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Giác Mơng Không Nên (18+)

Như đã hứa đủ 11k view và 500 vote Y Y up ngay đây!

Lưu ý: Chap này có những chi tiết không phù hợp với các bạn dưới 18 tuổi nên Y Y viết 2 phiên bản khác nhau.

Các bạn không thích các cảnh nóng có thể trực tiếp bỏ qua chap này đọc chap tiếp theo được Y Y viết lướt bỏ những tình tiết "hóng".

Cảm ơn các bạn!

Nàng nhìn hắn lâu thật lâu rồi lại nhìn xuống hai nhị hoa cứng đầu kia. Sau đó hướng lên nhìn hắn một lần nữa.

Tịch Đàm có chút khó xử nhắm chặt mắt lại.

Không biết đã trôi qua bao lâu hắn cảm giác được ở bụng dưới có gì đó âm ỉ đè xuống. Hắn mở vội mắt ra thì thấy nàng đang ngồi trên người của hắn, đôi mắt hổ phách ngập nước như sắp khóc.

- Giúp ta ấn nó xuống đi! - nàng nghẹn ngào nói, hai bàn tay đang che hai bông hoa từ từ mờ ra - Ta ghét nó như vậy nhất! Ngứa lắm! Khó chịu lắm!

Yến Lạc Tịch Đàm trợn mắt nhìn xuống phía trước ngực nàng. Hai nhị hoa lúc đầu bé xíu bây giờ đã như hai hạt châu mị hoặc. Chóp mũi hắn thoang thoang một mùi hương khó định nào đó khiến cho hắn đột nhiên có nhưng thêm khát kỳ lạ không rõ.

Hắn đang cố nuốt xuống dục vọng thì nàng cầm lấy hai tay hắn gấp gáp đặt lên phía trên ấn xuống.

Giữa lòng bàn tay hắn cảm nhận được rõ rệt hình dáng của hạt châu. Hạt châu chen chút giữa lòng bàn tay nam nhân có chút thô ráp của hắn và da thịt mềm mại của nàng. Cảm giác cân cân giữa lòng bàn tay càng lúc càng mạnh mẽ hơn. Nàng thở ra hơi thở ấm áp dịu dàng. Mỗi một lần lồng ngực phập phồng mang theo luồng tê dại cọ cọ vào lòng bàn tay hắn khiến hắn thật muốn phát điên lên.

Chút lý trí còn lại của Tịch Đàm bị những luồng tê dại đó quét sạch. Hắn theo bản năng vút hai tay nàng đang ấn lên tay hắn ra. Tự hai tay hắn tiến tới bóp lên hai hạt châu. Nàng lập tức giật bắn người. Hai hạt châu bị hắn càn rỡ qua liền đỏ lên một cách chói mắt. Hắn thương tiếc lấy hai đầu ngón tay chà nhẹ lên hạt châu như xin lỗi. Giữa hạt châu như có cái môi nhỏ nhắn chu lên hôn vào ngón tay của hắn không cho ngón tay hắn rời đi. Phần thịt phần nôm đó đặc biệt khiến hắn thích thú cứ gầy gầy trêu ghẹo không ngừng. Một lúc hắn lại để hạt châu nằm giữa hai ngón tay, nhẹ nhàng cho hạt châu trượt qua khe giữa hai ngón tay.

Nàng bị hắn chà xát đúng vào chỗ mẫn cảm, cả người vận vẹo ngứa ngáy khó chịu, miệng nàng phát ra những âm thanh thờn thắn mềm mại. Bỗng nhiên nàng cảm nhận được cảm giác ẩm ướt ấm áp bao phủ lên trước ngực mình. Hắn ở nơi đó mút nhẹ một cái, đầu lưỡi linh hoạt nhắm ngay vào phần thịt non mềm nhất lõm xuống của hạt châu, kịch liệt xoay mạnh vào.

Nàng cuối cùng không giữ được âm thanh rên lên một tiếng "ahhh" ngắt quãng. Âm thanh đó khiến hắn thập phần thích thú. Liên tục ở nơi đó chơi đùa chà chà miết miết đến nỗi nàng phải bầu vùi hai tay vào vai hắn chịu đựng từng đợt kích động. Nhưng nàng không chịu phát ra âm thanh nào nữa mà nghiêng chặt răng lại để âm thanh không thoát ra được. Hắn hôn dỗi liền lấy răng cắn nhẹ nơi đó rồi day day hạt châu giữa hai hàm răng. Cảm thấy chưa đủ hắn còn dùng lưỡi tiếp tục quét đều đặn lên phần thịt non mềm.

Nàng "Ahhh" lên một tiếng mê người rồi tức giận đè hắn xuống. Hai tay xé mở ngực áo của hắn. Không thèm nói lời nào cúi xuống cắn mạnh vào hạt đậu

đồ của hắn.

Vừa đau vừa buồn cười lại có chút cảm giác tê dại mê người. Hắn nâng khóe môi cúi xuống nhìn nàng "cạp cạp" ngực hắn lung tung.

Hắn biết rõ đây là một giấc mơ. Vì da thịt trước ngực hắn trắng mịn mượt mà không giống như đang trụng độc. Xuân mộng đời trước hắn từng trải qua một lần nhưng khi tỉnh dậy đầu óc trống rỗng không nhớ được gì. Hắn cũng không muốn tỉnh lại. Bởi tâm trí hắn giờ ngoài cái con mèo nhỏ đang "cạp cạp" ngực hắn càng lúc càng khiến hắn rơi vào mê dục này thì không còn gì cả.

Nàng học theo cách hắn vừa tàn sát hạt châu của mình, đánh lười xoay vòng quanh hạt đậu. Cảm nhận được biến hóa của hạt đậu, nàng ngừng lại động tác để ngắm nhìn nó thật kỹ. Hạt đậu rời khỏi áp của miệng nàng liền bị lạnh lẽo bao vây, co giật liên tục. Nàng thổi một hơi ấm áp vào, nó càng co giật mạnh mẽ hơn. Bên trên thoát ra một tiếng "ah" khó chịu.

Nàng hồi lỗi nhìn lên hắn như muốn nói "Tại ngươi cắn ta trước chứ bộ!"

Tịch Đàm nhìn vào đôi mắt nũng nịu đỏ miệng thoát ra hai chữ "Cần rồi!" không rõ là khen hay chê.

Đến lúc này nàng mới bình tĩnh lại. Cảm nhận sâu sắc rằng phía dưới chỗ ngồi của mình đang giật nhẹ nhẹ, hơi nữa còn nóng hổi như củ khoai lang nướng.

"Củ khoai lang nướng" này giờ bị nàng chà qua chà lại càng lúc càng nóng càng to. Nàng giật mình tuột khỏi người Tịch Đàm đưa mắt trần trụi nhìn "củ khoai lang nướng". Tịch Đàm bị nàng nhìn càng thêm kích động. Người anh em nhỏ càng lúc càng đứng cao lên.

- Làm sao bây giờ! Ta đề nó gãy rồi! Sưng to như vậy, nóng như vậy! Ngươi đau lắm phải không?

"Gãy?" Tịch Đàm không biết nên khóc hay cười với nàng.

- Ta xin lỗi mà!

Tịch Đàm không nói gì.

- Ta xin lỗi thật mà! Cùng lắm ta xoa xoa cho ngươi bớt đau nha!

Nói xong nàng thật sự đưa hai tay nhỏ tới xoa xoa.

Nàng suy nghĩ lại rồi. Đây không phải củ khoai lang nướng đâu. Cứng như vậy, giống một cây côn sắt mới vừa từ lò nung ra hơn.

"Cây côn sắt" bị nàng xoa vuốt dọc thân mình thì đứng thẳng lên co giật dưới lớp vải như muốn thoát thân. Cảm nhận được sâu sắc sự tù túng của nó. Nàng thuận tay cởi luôn y phục của Tịch Đàm ra để giải thoát cho người bạn khốn khổ này.

"Người bạn khốn khổ" bật ra đứng sừng sững, giật giật mấy cái tận hưởng tự do.

Nàng cảm thấy có lỗi quá vì làm cho nó sưng đến như vậy, trên đỉnh còn có chút dịch trắng đục rỉ ra. Mặc kệ hình dáng kỳ dị của nó, nàng đưa tay tới chùi nhẹ cho hết lớp dịch trắng.

Tịch Đàm bị đầu ngón tay nàng chà lên liền gãi nhẹ một cái.

- Đau lắm sao? - nàng lo lắng hỏi - Ta xin lỗi! - nàng rút tay lại.

Đối mặt với ánh mắt ngây thơ đỏ của nàng, Tịch Đàm chung quy không thể xuống tay được. Hắn đẩy nàng ngồi ngay ngắn lại, nghiêng người sang một bên cho khuất ánh nhìn của nàng rồi dùng tay tự xử lý.

"Có ai ngờ được trong ngay cả trong mộng xuân của mình mà phải tự xử không?"

Làm chưa được một lúc thì nàng lại trườn qua.

- Để ta làm cho!

Nói xong hai tay như ma trảo bao phủ lấy vật kia của hắn. Dùng cách thức giống như hắn làm bắt đầu vuốt lên vuốt xuống.

Ngón tay nàng cạ nhẹ lên phần đỉnh, chất dịch trắng đục lại rỉ ra, nàng lại dùng tay tỉ mỉ "chùi". Nhưng càng làm lại càng dính đầy cả tay. Mồ hôi rịn ra, nàng lấy tay cùi đi nhưng lại làm chất dịch trắng dính lên gần khóe môi. Bờ môi nàng dưới góc nhìn của hắn dường như đang chạm vào vật kia. Hắn gãi rừ khó chịu, nàng lại mạnh thêm một chút nhưng cứ lúc làm lúc dừng lại quan sát gương mặt hắn. Khiến cho hắn cứ đang ở cao trào bị tuột xuống.

Tịch Đàm nhẹ nhàng gỡ bàn tay của nàng ra. Thì thầm vào vành tai nàng.

- Cho ta mượn đuôi của nàng được không?

Vành tai nàng bị hắn hà hơi trở nên đỏ ửng, nàng vô thức đem tay che tai lại, tình cờ đem chút dịch trắng làm dính lên vành tai. Tịch Đàm nhẹ nhàng đặt

nàng nằm xuống. Hắn cúi xuống liếm hết chất dịch trắng trên tai nàng. Liếm xong còn mút một cái luyến tiếc rồi đi để lại vành tai đỏ ửng.

Tịch Đàm coi luôn cả váy và quần của nàng, để lộ ra đôi chân trắng mịn với cái yếm đỏ chót che chắn đi nơi quan trọng nhất.

Đem vật nam tính đang co giật của mình để vào giữa hai chân nàng. Tịch Đàm cố không cho vật đó chạm vào cái yếm. Hắn dừng lại một chút nhìn lên gương mặt ngây ngô không hiểu chuyện của nàng lại âm thầm chửi rủa bản thân mình quá cảm thú. Lại nhìn đến hai ngọn núi trắng mịn bầu bĩnh hơn run run như đang trêu chọc hắn. Tịch Đàm chạm nhẹ vào vết bớt như những cánh hoa đào phía dưới bầu ngực trái của nàng. Giữa cơ thể trắng như bạch ngọc, vết bớt đỏ càng thêm nổi bật khiến người ta khắc ghi. Bàn tay hắn lạnh làm cho nàng run rẩy nhẹ nhàng nhưng vẫn im lặng không tham trách gì.

Cuối cùng Tịch Đàm dùng tay nắm chặt lấy chân nàng. Đem hai đùi kẹp chặt lấy vậy kia của hắn. Nếu đây là giấc mơ hắn cũng thật sự phục chính mình có thể mơ đến chân thật như vậy từng hồi run rẩy của nàng. Mơ đến nỗi da thịt mềm mịn của đùi nàng trơn trượt đến bao nhiêu, làm hắn sung sướng đến thể nào điều được hắn cảm nhận chân thật tí mĩ.

Mỗi lần hắn động hạ thân đều chăm chú nhìn nàng, hắn sợ nàng khó chịu. Chỉ cần nàng biểu tình chút khó chịu. Hắn sẽ lập tức dừng ngay.

Nhưng nàng chỉ cắn cắn nhẹ môi đem đôi mắt ngây thơ tuyệt đẹp nhìn hắn như muốn nói với hắn "Người thoải mái lắm đúng không? Vậy đừng giận ta nha!" khiến cho hắn muốn gục ngã.

Lúc trên bụng của nàng bị hắn làm cho dính đầy chất sền sệt thì cũng là lúc hắn tỉnh dậy bởi cảm giác dính dính.

"Quả nhiên chỉ là giấc mơ!"

Tịch Đàm phiền não cố ngồi dậy. May mắn Yên Thanh Sơn không có ở đây. Thân thể của hắn sau khi uống đan của cô đưa cho đã khỏe hơn nhiều. Hắn tự mình đi đến tủ thay một bộ y phục mới. Trên tay cảm y phục thay ra mà hắn vẫn nhớ rõ sự mềm mịn đó.

Không những vậy, mỗi một chi tiết trong giấc mơ hắn đều nhớ rất rõ.

Đời trước xuân mộng đầu tiên và duy nhất của hắn chính là ở hồ Tịch Nguyệt bị trúng độc thần trí mơ hồ có tiếp xúc thân mật với Tuyết Cơ. Đêm đó hắn tỉnh dậy cũng chính là dính dính như thế này. Nhưng chỉ một giây sau hắn đã không còn nhớ rõ mình đã làm gì trong mơ.

Mà chuyện ở hồ Tịch Nguyệt đời này còn một đoạn thời gian nữa mới diễn ra.

Xuân mộng với một cô gái xa lạ mới gặp lần đầu chính là sở thích của hắn sao?

Hơn nữa hắn đã định đời này là Tuyết Cơ. Sao có thể làm mấy chuyện "như vậy, như vậy" với một nữ nhân khác chứ....

Lòng kiên định của hắn đã chạy đi đâu?

Trong lúc Tịch Đàm bị cảm giác tội lỗi bủa vây. Cánh cửa đã mở ra từ lúc nào. Người vừa vào nhìn thấy y phục trên tay Tịch Đàm liền ho nhẹ một tiếng.

Vệ Anh Kỳ là nam nhân từng trải, huống hồ Tịch Đàm cũng đã mười bảy tuổi rồi, có ý trung nhân và có những giấc mơ phóng túng chính là chuyện đương nhiên.

Tịch Đàm giật mình có hơi xấu hổ đem y phục kia vứt vào sọt.

- Tham..

- Đừng đa lễ! Ta chỉ đếm xem qua một chút thôi! Không ngờ con đã tỉnh.

- Tà vương gia quan tâm!

- Gương mặt như vậy là sao? Có nổi khổ tâm gì à? - Vệ Anh Kỳ nổi lên chút hứng thú.

Vương gia đứng, Tịch Đàm cũng không dám ngồi. Cũng không biết đáp lại thế nào. Cuối cùng lại hỏi ngược lại Vệ Anh Kỳ.

- Vương Gia! Tịch Đàm mạo muội hỏi người có bao giờ mơ thấy nữ nhân nào khác ngoài cô ra không?

Vệ Anh Kỳ lập tức hiểu ra.

- Ta trước nay chỉ có Yên Kha, mãi mãi là Yên Kha! Nhưng nam nhân trong thiên hạ này, có ai có thể kiểm soát được cả giấc mơ của mình chứ. Đối với người thật sự như thế nào chẳng phải là quan trọng hơn chuyện mơ thấy ai sao?

- Tà vương gia chỉ điểm!

- Ngủ sớm đi! Sau khi khỏi hẳn. Ta có việc muốn con làm.

Vệ Anh Kỳ tiêu sái rời đi để lại bầu không khí có hơi cổ quái.

Tịch Đàm không đi ngủ lại nữa mà ngồi vào bàn tìm chút màu đỏ vẽ lại vết bớt cánh hoa đào kia.

Hắn nhớ rất rõ hình dạng đó, như năm cánh hoa đào rơi cũng một chỗ, cánh này chồng lên cánh kia không hề có quy luật nào cả.

Hắn lại nhớ đến miếng ngọc "YẾN LẠC". Màu mắt của nàng thật giống với An Dương tiểu đệ. Có khi nào An Dương trước đây mà hắn biết là do nàng nữ cải nam trang không?

Thật ra màu mắt đó cũng không phải mình nàng có. Đôi mắt của nàng là "Đôi mắt Nam Phương gia". Người trong thiên hạ này có "đôi mắt Nam Phương gia" rất nhiều. An Dương, Tuyết Cơ, Phương Triền Nam, ngay cả Nhiễm Phi Nhiễm cũng có đôi mắt đó.

Tương truyền từ cổ chí kim đến nay. Người Nam Phương gia có đôi mắt đẹp nhất thiên hạ. Nhưng Nam Phương thế gia mấy trăm năm trước chịu mỗi oan tạo phản. Con cháu Nam Phương gia còn sống đều thay tên đổi họ tứ tán khắp nơi. Câu khen ngợi ai đó có đôi mắt đẹp như đôi mắt Nam Phương gia không ai dám mở miệng nói nữa. Dù cho sau đó mỗi oan được giải nhưng trước khi đổi họ, người Nam Phương gia từng lập lời thề không bao giờ dùng họ Nam Phương nữa. Có lẽ đó là một cách để dày vò đế vương tộc vì đã phản bội lời thề, bội nghĩa với Nam Phương gia đã giúp họ Vệ lên làm hoàng đế.

Có lẽ, tổ tiên của nàng chính là để lại cho nàng đôi mắt đó.

Có thể nàng và An Dương là họ hàng thân thiết nên An Dương mới đưa miếng ngọc cho nàng. Miếng ngọc chính là lời hứa trả ơn của hắn. An Dương vốn không thân thiết với hắn nên đã cho nàng làm hộ thân chẳng hạn. Đúng vậy... có lẽ là vậy!

*

Nhiễm Phi Nhiễm bật dậy như bị nước nóng đổ lên người. Trái tim nàng đập như sắp tung ra khỏi lồng ngực. Nàng lấy tay sờ lên bụng.

"Kỳ lạ, rõ ràng cảm thấy có cái gì đó nóng hổi đỏ lên mà?"

Nàng lại vén váy lên nhìn đùi trong của mình. Khô ráo sạch sẽ nhưng sao nàng lại cảm giác như nàng kẹp phải một thanh sắt vừa nóng vừa trơn giữa hai đùi chứ?

Cuối cùng nàng lật áo ra nhìn xuống ngực mình. Mới có một năm qua mà nó đã lớn bằng một nửa của kiếp trước rồi.

"Hơ? Nhưng mà lúc này mình mơ thấy gì vậy nhỉ? Sao không thể nào nhớ được..."

10.06.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Giác Mơng Không Nên Có

Hắn có một giấc mơ phóng túng. Hắn biết đó là mơ vì trong mơ cơ thể hắn lành lặn khỏe mạnh. Nàng trong giấc mơ hiện ra rõ đến từng tác da thịt lại ngây thơ không hiểu chút chuyện nam nữ nào.

Báo hại hắn vì chút kích thích ngây ngô của nàng mà mất đi lý trí. Cùng nàng làm chuyện mờ ám một phen. Trong mơ hắn cảm giác được hơi ấm của nàng, da thịt mềm mịn của nàng, mỗi một lần nàng run rẩy đều chân thật đến đáng sợ.

Ngay cả vết bớt hình cánh hoa đào lúc trên xe ngựa hắn qua lớp áo khoác mỏng mơ hồ nhìn ra được thì trong mơ lại càng rõ nét hơn.

Hắn cứ như vậy đưa đẩy cùng nàng thật lâu mới giải tỏa hoàn toàn. Bị cảm giác dính dính làm cho khó chịu. Yến Lạc Tịch Đàm mở mắt ra.

"Quả nhiên chỉ là giấc mơ!"

Tịch Đàm phiền não cố ngồi dậy. May mắn Yến Thanh Sơn không có ở đây. Thân thể của hắn sau khi uống đan của cô đưa cho đã khỏe hơn nhiều. Hắn tự mình đi đến tủ thay một bộ y phục mới. Trên tay cầm y phục thay ra mà hắn vẫn nhớ rõ sự mềm mịn đó.

Không những vậy, mỗi một chi tiết trong giấc mơ hắn đều nhớ rất rõ.

Đời trước xuân mộng đầu tiên và duy nhất của hắn chính là ở hồ Tịch Nguyệt bị trúng độc thần trí mơ hồ có tiếp xúc thân mật với Tuyết Cơ. Đêm đó hắn

tỉnh dậy cũng chính là dinh dính như thế này. Nhưng chỉ một giây sau hắn đã không còn nhớ rõ mình đã làm gì trong mơ.

Mà chuyện ở hồ Tịnh Nguyệt đời này còn một đoạn thời gian nữa mới diễn ra.

Xuân mộng với một cô gái xa lạ mới gặp lần đầu chính là sở thích của hắn sao?

Hơn nữa hắn đã định đời này là Tuyết Cơ. Sao có thể làm mấy chuyện "như vậy, như vậy" với một nữ nhân khác chứ....

Lòng kiên định của hắn đã chạy đi đâu?

Trong lúc Tịnh Đàm bị cảm giác tội lỗi bủa vây. Cánh cửa đã mở ra từ lúc nào. Người vừa vào nhìn thấy y phục trên tay Tịnh Đàm liền ho nhẹ một tiếng.

Vệ Anh Kỳ là nam nhân từng trải, hưởng hồ Tịnh Đàm cũng đã mười bảy tuổi rồi, có ý trung nhân và có những giấc mơ phóng túng chính là chuyện đương nhiên.

Tịnh Đàm giật mình có hơi xấu hổ đem y phục kia vứt vào sọt.

- Tham..

- Đùng đa lể! Ta chỉ đếm xem qua một chút thôi! Không ngờ con đã tỉnh.

- Tà vương gia quan tâm!

- Gương mặt như vậy là sao? Có nổi khổ tâm gì à? - Vệ Anh Kỳ nổi lên chút hứng thú.

Vương gia đứng, Tịnh Đàm cũng không dám ngồi. Cũng không biết đáp lại thế nào. Cuối cùng lại hỏi ngược lại Vệ Anh Kỳ.

- Vương Gia! Tịnh Đàm mạo muội hỏi người có bao giờ mơ thấy nữ nhân nào khác ngoài cô ra không? Vệ Anh Kỳ lập tức hiểu ra.

- Ta trước nay chỉ có Yên Kha, mãi mãi là Yên Kha! Nhưng nam nhân trong thiên hạ này, có ai có thể kiểm soát được cả giấc mơ của mình chứ. Đối với người thật sự như thế nào chẳng phải là quan trọng hơn chuyện mơ thấy ai sao?

- Tà vương gia chỉ điểm!

- Ngủ sớm đi! Sau khi khỏi hẳn. Ta có việc muốn con làm.

Vệ Anh Kỳ tiêu sái rời đi để lại bầu không khí có hơi cổ quái.

Tịnh Đàm không đi ngủ lại nữa mà ngồi vào bàn tìm chút màu đỏ vẽ lại vết bớt cánh hoa đào kia.

Hắn nhớ rất rõ hình dạng đó, như năm cánh hoa đào rơi cũng một chỗ, cánh này chồng lên cánh kia không hề có quy luật nào cả.

Hắn lại nhớ đến miếng ngọc "YÊN LẠC". Màu mắt của nàng thật giống với An Dương tiểu đệ. Có khi nào An Dương trước đây mà hắn biết là do nàng nữ cải nam trang không?

Thật ra màu mắt đó cũng không phải mình nàng có. Đôi mắt của nàng là "Đôi mắt Nam Phương gia". Người trong thiên hạ này có "đôi mắt Nam Phương gia" rất nhiều. An Dương, Tuyết Cơ, Phương Triển Nam, ngay cả Nhiễm Phi Nhiễm cũng có đôi mắt đó.

Tương truyền từ cổ chí kim đến nay. Người Nam Phương gia có đôi mắt đẹp nhất thiên hạ. Nhưng Nam Phương thế gia mấy trăm năm trước chịu mỗi oan tạo phản. Con cháu Nam Phương gia còn sống đều thay tên đổi họ tứ tán khắp nơi. Câu khen ngợi ai đó có đôi mắt đẹp như đôi mắt Nam Phương gia không ai dám mở miệng nói nữa. Dù cho sau đó mỗi oan được giải nhưng trước khi đổi họ, người Nam Phương gia từng lập lời thề không bao giờ dùng họ Nam Phương nữa. Có lẽ đó là một cách để dày vò đế vương tộc vì đã phản bội lời thề, bội nghĩa với Nam Phương gia đã giúp họ Vệ lên làm hoàng đế.

Có lẽ, tổ tiên của nàng chính là để lại cho nàng đôi mắt đó.

Có thể nàng và An Dương là họ hàng thân thiết nên An Dương mới đưa miếng ngọc cho nàng. Miếng ngọc chính là lời hứa trả ơn của hắn. An Dương vốn không thân thiết với hắn nên đã cho nàng làm họ thân chẳng hạn. Đúng vậy... có lẽ là vậy!

*

Nhiễm Phi Nhiễm bật dậy như bị nước nóng đổ lên người. Trái tim nàng đập như sắp tung ra khỏi lồng ngực. Nàng lấy tay sờ lên bụng.

"Kỳ lạ, rõ ràng cảm thấy có cái gì đó nóng hổi đổ lên mà?"

Nàng lại vén váy lên nhìn đùi trong của mình. Khô ráo sạch sẽ nhưng sao nàng lại cảm giác như nàng kẹp phải một thanh sắt vừa nóng vừa trơn giữa hai đùi chứ?

Cuối cùng nàng lật áo ra nhìn xuống ngực mình. Mới có một năm qua mà nó đã lớn bằng một nửa của kiếp trước rồi.

"Ho? Nhưng mà lúc này mình mơ thấy gì vậy nhỉ? Sao không thể nào nhớ được..."

10.06.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tiểu Miêu Và Thanh Xà

Đối với những thứ tưởng chừng như nhớ được rồi lại không tài nào nhớ ra như giấc mơ đó, Phi Nhiễm luôn phiền lòng. Nàng đẩy cửa bước ra ngoài, tay cầm một cái lồng đèn giấy, lơ đãng đi về phía Tầng Thư Uyển. Bên trong vẫn còn sáng đèn. Nàng siết lại áo choàng rồi đẩy cửa bước vào.

Bên trong ánh đèn lập lòe từ Thư Phòng toát ra màu vàng nhạt. Hình như đèn sắp cạn dầu. Phi Nhiễm lại không thấy gia đình nào ở ngoài. Giờ này đến đây một mình có lẽ là Gia Gia.

Nàng ghé sang phòng kế bên lấy thêm ít dầu châm vào đèn. Vừa lúc châm xong thì cánh cửa mật thất mở ra. Gia Gia nàng ôm một chồng sách nặng bên trên có thêm cuộn tranh đi ra.

- Gia Gia! - nàng chạy đến đỡ tay Gia Gia.

- Tam nương! Khuya rồi sao không ngủ mà đến đây?

- Con bị tỉnh giấc nên không ngủ lại được... Gia Gia khuya rồi sao lại làm việc...

- Ngày mai nhớ nói Hồng Đình làm chè hạt sen ăn đi. Mới có bao lớn cũng bày đặt khó ngủ!

Phi Nhiễm cười hi hi rồi ngồi xuống mài chút mực cho Gia Gia. Đùng lúc lạ thấy ông đang trải bức mỹ nhân đồ ra.

Nói là mỹ nhân đồ nhưng bên trong lại không đúng nghĩa mỹ nhân cho lắm. Vị cô nương trong tranh đáng người xinh đẹp, ánh mắt nhu hòa nhưng đáng tiếc gương mặt bị sọc bóng che đi một nửa.

- Gia Gia sao lại lấy bức mỹ nhân đồ này ra?

Nhiễm lão gia thở dài cầm bút lên viết. Vừa viết vừa nói:

- Đạo này kinh thành có một vụ việc rất kinh động trong giới học sĩ, Nhiễm Nhiễm đến đến Duyệt Lai Các có nghe ngóng được gì không?

- Đạo này trong giới học sĩ có tin đồn bát quái rất nhiều. Nhưng liên quan ít nhiều đến chúng ta thì chính là chuyện của Đới Trung đại học sĩ giả mạo tranh của Trần Từ rồi.

- Ngoan! Nói rất đúng trọng điểm! Thật ra Thánh Thượng hạ lệnh cho ta giám định tranh. Giám định ra Đới Trung có vẽ thêm một hai bức giả mạo nữa cũng không sao. Nhưng số tranh giả hần tráo được lại nằm ở nhiều quý phủ khác nhau. Hiện nay có một bức là "Tam Miêu" đang ở Phong Túc Phủ của Cửu vương gia. Con cũng biết Cửu vương gia tính tình tuy dễ chịu nhưng lại kiêu hãnh vô cùng. Nếu để thiên hạ biết ngài giữ tranh giả mà không hay không biết thì quả thật rất mất thể diện. Mà ta sợ chính bản thân ngài cũng không tin đó là tranh giả....

Nhiễm lão gia thở dài rồi mới nói tiếp. Tay vẫn đang viết liên hồi. Phi Nhiễm thật khâm phục khả năng có thể vừa viết vừa nói ra hai nội dung khác nhau của Gia Gia.

- Cách để chứng minh bức tranh kia là giả tốt nhất chính là đem bức mỹ nhân đồ này ra để so sánh. Nhưng mà, aizzz, chuyện này thật khó xử...

Trong bức mỹ nhân đồ này. Cô nương A Trầm đang ôm một con mèo con lông màu vàng cam đáng yêu. Trần Từ cũng chính là A Trầm vốn dĩ rất thích mèo. Số tranh nàng vẽ mèo quả thật rất nhiều. Nhưng mèo lông vàng cam lại rất ít. Lý do cũng đơn giản là do màu vàng cam khi ấy khan hiếm. Bức tranh "Tam Miêu" của Cửu vương gia là dùng chung một loại màu với bức mỹ nhân đồ này. Chỉ cần dùng chút thủ thuật đem hai màu vẽ ra so sánh liền phân định được thật giả.

Cái khó chính là hình ảnh này của A Trầm đem đặt vào mắt người ngoài không phải là đẹp mắt. Nhiễm lão gia sao có thể đem ảnh mẫu thân của mình ra ngoài để cho người đời dị nghị.

- Gia Gia định đem tranh đến thương lượng với Cửu vương gia sao?

- Ta có cho người đến đưa bái thiếp nhưng Cửu vương phủ có lệnh nửa tháng không tiếp khách. Ta đành viết thư nói sơ qua trước rồi gặp mặt sau vậy.

- Gia Gia người nên cẩn thận một chút. Kẻo tên Đới Trung kia lại nói người âm thầm đi gặp các nạn nhân để bày mưu ỨC HIẾP HẮN.

Nhiễm lão gia dừng bút lại ngẫm nghĩ.

- Ngoan! Tam nương nói ta mới chợt nhớ ra Đới Trung đó làm nhiều chuyện bại hoại như vậy, rất có thể cùng đường nên hất nước bắn lung tung trước khi bị xử tội. Nghĩ được chu đáo như vậy là tốt lắm! Tam nương đúng là trưởng thành rồi!

Nhiễm Phi Nhiễm cười rộ lên rồi ngoan ngoãn tiếp tục mài mực. Sau đó nàng chợt nhớ thật ra Cửu vương phi rất thích mèo nên mới đi tìm rất nhiều tranh của mèo. Người cũng không phải kiểu quá hèn lăm mà thưởng thức tranh, người là vì cảm thấy sự đáng yêu trong đó mà sưu tầm.

- Gia Gia! Tam nương còn nghe nói là Cửu vương phi rất thích mèo. Hơn nữa nàng không để ý có phải là tranh của danh sư hay không. Hay là để tam nương vẽ ít tiểu miêu cho người đem theo lấy lòng Cửu vương phi nha. Tam nương nghe người ta đồn là chỉ cần Cửu vương phi thích thì cho dù là thứ gì Cửu vương gia cũng tìm được...

- Chậc! Cho con đi Duyệt Lai Các thật đúng đắn nha! Sau này muốn biết bát quái tin đồn gì của cả kinh thành thì không cần đi đâu xa chỉ cần tìm con là được.

- Gia Gia!

- Được rồi, đừng dối! Cứ về cho Gia Gia đi!

*

Bảy ngày sau.

Duyệt Lai Các.

Tú Tú đang phụ mấy vị đại ca ở trừ phòng xách mấy con gà từ trong lồng ra thì bị Tô lão bản gọi lại.

- Tú Tú! Bên ngoài có mấy vị khách của Ý Hương Lâu hay gọi đồ của chúng ta tới, nói là muốn gặp người.

- Dạ! Đợi một chút! - Tú Tú nhanh tay chụp lấy một con gà mập mập rồi đưa qua cho A Hảo ca bên kia xong lại chạy nhanh đến thùng nước rửa tay rồi lại chạy đi lên sảnh.

Tô lão bản lòng có chút náo nê. Tam tiểu thư cảm y ngọc thực không muốn lại chạy đến nơi này của hắn làm tiểu nhị, sai vặt,... Làm đến nỗi hăng say quên luôn thân phận của mình. Làm đến nỗi ray chân bong tróc thể kia e lẽ lần sau diện kiến Nhiễm tướng quân nhất định bầm hấn ra tương.

Có điều, Tam tiểu thư thật khiến hắn có chút bội phục.

*Tú Tú đẩy cửa phòng bước vào, bên trong bàn lớn nhét đầy người của Ý Hương Lâu. Nàng liếc mắt một cái nhìn thấy Phương Triền Nam đang cầm một chun trà định uống.

Nàng cố gắng ản mình vào Duyệt Lai Các là để tiếp cận Phương Triền Nam. Hy vọng có thể chặt đi mối duyên tang tóc của hắn và Tuyết Cơ. Nhưng mà đã mấy tháng nay rồi. Nàng vẫn chưa nói chuyện riêng được với hắn lần nào. Hơn nữa lại còn sa lầy thêm vào nhiều phi vụ của Quỷ Nương Tử gặp mấy lần đời trước do ở Duyệt Lai Các nàng nghe được nhiều tin tức hơn.

Thân phận nữ nhi tiếp cận nam nhân quả không tiện.

- Tú Tú! Mau đến đây!

- Tiểu Tú Cầu!

Vô Di Thần chừa cho nàng một cái ghế kế bên hắn. Tay vỗ vỗ lên ý chỉ nàng hãy ngồi vài đó.

- Đang trong lúc làm việc sao lại có thể ngồi chơi a?

- Muội yên tâm! Ta đã mua lại hôm nay của muội rồi! - Kha Thụy mỉm cười xách móng ngồi vài chỗ Vô Di Thần chỉ rồi chừa lại chỗ nàng mới rồi đi cho Tú Tú.

Tú Tú mau chóng tọa xuống nếu không Vô Di Thần lại nháo lên.

Vừa hay chỗ này gần Phương Triền Nam.

- Thành Hải công tử!

- Tú Tú cô nương!

Trời ạ! Nàng và hán khách sáo đến kinh người. So với đời trước....

- Hôm nay Thành Hải huynh viết cho một vị gia kia một khúc nhạc. Vị gia đó vừa ý thưởng rất nhiều nên Thành Hải liền mở rộng hà bao ra đầu chúng ta nè! Muội bình thường chạy đi chạy lại đưa thứ ăn, lại còn giúp chúng ta khoảng ít việc, cho nên khoi bg thiếu phần muối được! - Thuyền Hồng bắt đầu nói là nói huyền thuyền không ai dừng lại được.

- Chúc mừng công tử! - Tú Tú thuận tay dẽ sạch xương một miếng cá để vào chén Thành Hải - Tạ công tử, nhờ công tử mà Tú Tú mới được ăn ở gian Bạch Ngọc sang trọng nhất Duyệt Lai Các này!

Nàng không có nói dối nha. Lần đầu nàng ăn ở gian này thật.

Thành Hải nhìn miếng cá được lấy đúng ngay vị trí mà hán thích ăn nhất di Tú Tú đưa tới, lòng ngờ ngờ.

"Nàng sao lại biết hán thích ăn thịt cá ở chỗ đó nhất? Do bình thường đem cơm tới nhìn thấy sao? Minh tuy thích ăn phần đó như g luôn ăn tất cả trước rồi để lại chỗ đó ăn sau cùng mà?"

Tú Tú đương nhiên biết, nàng là Nhiễm Phi Nhiễm, đệ tử chân truyền khiến y lưu tâm nhất kiếp trước mà. Số lần nàng dùng bữa cùng hán còn nhiều hơn cùng với phu quân của nàng nữa kia.

*

Gấu gấu gấu!

Ngáo!!!!

- Tiếng gì lạ vậy? - cả bàn đồng thời xoay ra cửa sổ, nơi âm thanh truyền tới.

Phía dưới con hẻm ở cửa sau Duyệt Lai Các đang có một trận đánh nhau kỳ dị.

Nếu là côn đồ đánh nhau, nàng sẽ kêu quan phủ. Nếu là phụ nữ đánh ghen, nàng gọi trượng phu họ tới. Nếu bầy chó cắn nhau, nàng nói người đuổi đi là được.

Đằng này là một bầy chó vây quanh một con mèo và một con rắn!!!!??

Con mèo con ốm yếu lông vàng cam bị "uróp" đầy bùn đất và một con rắn màu xanh đang cong cao thân mình thè lưỡi đe dọa bầy chó. Và có vẻ nó đang bảo vệ mèo con???

- Cái gì đây? - Vô Di Thần lắc tay cười vui vẻ - Thú vị thật!

- Súc vật đánh nhau có gì mà xem! Mau ăn đi! - Kha Thụy nhắc xong mọi người tuy có chút lưu luyến chuyện lạ nhưng cũng nhanh chóng buông bỏ chú tâm. Ai lại tin được một con rắn lại bảo vệ một con mèo chứ. Chắc chắn là nhìn lầm rồi.

Tú Tú liếc xuống thấy bầy chó đã lừa hai con vật yếu thế hơn vào khuất sau tàng cây khiến nàng không nhìn thấy được diễn biến nữa. Nàng cũng quay đầu gấp mấy miếng thức ăn nhưng lại chợt nhớ ra một chuyện.

Sau đó nàng lấy cớ đi nhà xí mà chuồn đi.

Phương Triển Nam cứ liếc mãi xuống phía dưới hẻm. Quả nhiên lúc sau thấy bóng dáng nàng vụt qua, hướng về phía tàng cây.

Hán vừa rồi nhìn thấy ánh mắt của nàng liền cis suy nghĩ nàng sẽ làm gì đó. Có thể là chạy đi cứu hai con vật kia chẳng hạn. Không biết tại sao hán đối với nàng lại có cảm giác thân quen, hiểu được tâm tư của nhau vô cùng. Dù chỉ là những chuyện vụn vặt những tiếp xúc ít ỏi giữa nàng và hán. Nhưng sự ăn ý lại ngang ngửa giữa hán và Y Bảo.

17.06.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Chap sau lại gặp Tịch Đàm. Mọi người thích hay ghét Tịch Đàm và Tú Tú gặp nhau thế?

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nhiệm Tam Tiểu Thư Gặp Nhiệm Tam Tiểu Thư

Tú Tú nhún chân nhảy vào phía giữa bầy chó hung dữ. Trên tay mang theo một cái làn mây nhanh chóng "hốt" mèo con bỏ vào. Về phần con rắn xanh, nàng cũng không biết giải quyết thế nào. Nàng từ nhỏ không sợ rắn nhưng không có nghĩa là không sợ chết. Nàng xác định con rắn này là rắn độc, bởi có thể thấy rõ đầu nó hình tam giác, cộng thêm đôi mắt có con ngươi hẹp dài như một đường gạch. Nàng cũng không thể nào đọc được cảm xúc của loài vật. Cho nên, nàng chỉ có thể dùng tay chường nhẹ cho mấy con chó vây quanh bị vắng ra xa một chút. Hy vọng con rắn "hiếu" được nàng không phải kẻ thù.

Nhưng ngoài cả sự mong đợi của nàng, con rắn hạ thân mình xuống trường nhẹ tới cạnh nàng, chui vào cái làn mây. Lúc nó tiến tới, đầu óc nàng căng như dây đàn vì sợ nó sẽ bắt chợt tấn công.

Bầy chó bắt đầu nhào tới. Đến gần nàng mới phát hiện bầy chó này không phải chó hoang. Lông chúng bóng bẩy thân mình săn chắc, rõ ràng là chó của nhà giàu có. Hơn nữa chúng hình như được huấn luyện khá tốt, tấn công nàng rất có "quy tắc".

Có điều náo loạn một phen, bầy chó không những tấn công nàng mà còn làm cả con hẻm nhốn nháo.

Nàng đường đường là Tam tiểu thư Nhiệm gia, ở giữa chợ đánh nhau với chó quả thật có hơi ề mặt một tí, cũng may bây giờ nàng là Tú Tú, chứ nếu để phụ thân biết được nàng đi ức hiếp chó giữa chợ thế này thì ngày tháng sau này của nàng sao còn có thể tự do tự tại.

- Mọi người! Mau đuổi đám chó này đi đi! Hàng quán của chúng ta bị chúng nó làm hư hết mất! Một thẩm thẩm nào đó lên tiếng, sau đó xách dao chặt thịt ra hươu hươu dọa đám chó. Mọi người bắt đầu cầm gậy cầm chổi lên định cùng nhau đuổi đánh.

- Ai dám!

Thanh âm lãnh lút vút lên. Mọi người đồng loạt hướng về phía phát ra thanh âm.

Xa xa có một vị cô nương áo màu hồng phấn, tóc búi cầu kỳ, trang sức lấp lánh vừa nhìn là biết sinh ra trong nhà phú quý đi tới.

Tú Tú hít mắt quan sát.

"À! Ra là Nhiệm tam tiểu thư!"

Đúng vậy! Nàng ta cũng là Nhiệm tam tiểu thư. Nàng ta là Nhiệm Hải Đường. Nếu tính ra chính là chị họ của Nhiệm Phi Nhiễm. Có điều Nhiệm Phi gia của Nhiệm Phi Nhiễm với Nhiệm gia kia đã sớm ân đoạn nghĩa tuyệt, thế coi nhau là người dung nước lã.

- Nha đầu thói kia! Ngươi ôm gì đó. Mau đem qua đây! - Nhiệm Hải Đường ra lệnh.

Tú Tú vờ như không thấy, không nghe, tiếp tục bước đi chậm rãi không có vẻ gì nao núng.

- Nha đầu thói! Ngươi đâu! Bắt nó lại! Lấy cái giỏ kia cho bốn tiểu thư!

- Dạ!

Gia đình phía sau hùng hù hỏ hỏ đi tới. Tú Tú xoay người lại, đưa tay ra phía trước cười cười nói:

- Cô nương đây vì sao ban ngày ban mặt lại ra lệnh cướp bóc đồ của tiểu nữ đây như vậy?

- Cướp? Ngươi dám bảo ta cướp? - Nhiệm Hải Đường cao vút giọng lên hỏi - Ta là đường đường là Nhiệm tam tiểu thư của Nhiệm phủ, ta còn cần cướp sao?

Bốn chữ "Nhiệm tam tiểu thư" của Nhiệm Hải Đường nói ra tron tru ngọt ngào mà Tú Tú nghe son gai ốc!

- Nhiệm phủ? Chẳng hay Nhiệm phủ của vị cô nương đây nói là Nhiệm phủ có "thơm" hay Nhiệm phủ không "thơm"? - Tú Tú lại cười cười nói.

Nghe đến đây, Nhiệm Hải Đường giận đến xanh mặt. Xung quanh bắt đầu bàn tán, dễ dàng nghe được có vài tiếng cười khúc khích.

- Hồn láo! - Nhiệm Hải Đường giận đến đỏ cả mặt mày, bị người ta cười chê khinh bỉ trực diện như vậy chính là lần đầu.

Kể ra lời nói của Tú Tú chỉ là muốn hỏi, đó là Nhiệm phủ hay Nhiệm Phi phủ mà thôi.

(Chữ Phi trong tên của Nhiệm Phi gia là 馮 có nghĩa là thơm ngát)

Nhưng cả kinh thành này, và có lẽ cả Đại Phủ này đều biết là Nhiệm gia mấy trăm năm trước cùng với Nam Phương gia phò trợ Vệ gia lên làm đế vương tộc. Năm đó hề nhắc đến Vệ gia chính là nhắc đến mưu lược âm trầm, thâm tóm lòng người. Nhắc đến Nam Phương gia chính là nhắc đến sắc đẹp câu nhân, tình thông thiên tượng. Còn Nhiệm gia chính là văn võ song toàn, anh hùng lại đa cảm, mà đặc biệt chính là người Nhiệm gia hầu hết bẩm sinh đều có mùi hương đặc trưng trong cơ thể. Mùi hương đó tương truyền đã dùng để điều khiển lý trí kẻ địch, giúp được đế vương không biết bao lần.

Có điều, từ sau khi Nhiễm Phi lão tổ tách mình ra khỏi Nhiễm gia, tự lập nên Nhiễm Phi gia bây giờ thì phía Nhiễm gia bên kia không hề sinh ra một người nào có được mùi hương đặc thù nữa. Giang hồ bắt quái đồn đại rằng, Nhiễm gia đó thật sự không phải huyết mạch Nhiễm gia, biểu ca của Nhiễm Phi lão tổ chính là do nương hấn tư thông với nam nhân bên ngoài mà sinh ra, cho nên không thể nào có được mùi hương, con cháu của hấn lại càng không thể có.

Nhiễm gia bên kia tuy nói với người ngoài trong phủ sinh ra được các cô nương công tử có mùi hương, còn lấy tên hoa đặt tên cho. Nhưng những ai tiếp xúc rồi liền biết được, mùi hương đó là do hương liệu đắp tẩm lên chứ không phải tự sinh ra.

Bởi vậy câu hỏi đơn giản của Tú Tú lại chính là đã kích rất lớn với Nhiễm Hải Đường. Nàng ta tên là Hải Đường nhưng trên người thật không có mùi hoa hải đường. Lại đối mặt với câu hỏi mang tính chất lãng nhục tổ tiên như vậy, mặt nàng ta sấp đỏ như tôm luộc rồi.

"Là người nghĩ nhiều quá rồi, ta vốn có ý đó đâu!"

Tú Tú bĩu môi tự nhủ.

"À, thật ra ta đúng có ý đó thật!"

Nàng lại cười cười. Nụ cười đó trên mặt Tú Tú chính là đâm vào tử huyết kiêu hãnh của Nhiễm Hải Đường.

- Đập chết ả cho ta!- Nhiễm Hải Đường quát to giữa chợ. Đám gia đình còn chần chừ thì bầy chó, vốn là chó mà Nhiễm Hải Đường nuôi, đã nhanh chóng nghe lệnh nhào vào đình cản xe Tú Tú.

Tú Tú không định dây dưa, nàng nhón chân định thi triển khinh công bỏ đi.

Bụp bụp bụp!

Oảng oảng oảng!

Nàng nghe vài tiếng bụp, nhìn lại đã thấy mấy con chó đáng thương gào lên ngã trên mặt đất. Mấy tên gia đình đang chạy tới cũng năm la liệt ra đó, kẻ ôm bụng người ôm chân, bắt đầu kêu cha gọi mẹ vì đau đớn.

"Không biết là ám khí từ đâu tới mà lại vô cùng chính xác. Dù chi là mấy cục sỏi nhỏ!" - Tú Tú nhặt sỏi lên cảm thán.

- Đa tạ! - nàng nói thật to giữa phố, người kia không xuất hiện, hấn là có lý do, nàng cũng không dây dưa thêm làm gì. Vậy là xoay người định đi.

Không ngờ loay hoay mãi lại nên phát hiện mây đen vẫn vũ này giờ. Nàng vừa bước đi hai bước mưa đã trút xuống. Lo sợ con mèo nhỏ trong làn mây bị ướt, nàng rút ra một cái khăn to ngồi xổm xuống bao cái làn mây lại, chỉ chừa chút chỗ cho hai con vật có thể hô hấp.

Mưa lớn dần, hạt mưa nặng nề lộp bộp rơi khiến cho giác quan của nàng bớt đi mấy phần nhạy bén. Không phát hiện được phía sau có một cây gậy đang hướng về nàng mà đập mạnh xuống.

Bốp!

Tú Tú giật mình quay lại. Sau lưng nàng có một bóng dáng cao cao của nam nhân. Tầm lưng rộng che hết tầm nhìn. Nàng cúi người nghiêng đầu qua nhìn thấy Nhiễm Hải Đường buông cây gậy gỗ xuống đất, rồi thẳng xuống cũng nước tạo nên âm thanh lộp bộp cộng với tiếng nước tóe ra.

- Ngươi! - Nhiễm Hải Đường bị kinh hách xong liền lấy lại tinh thần. Từ thất lưng lấy ra đoản kiếm - Tránh ra đừng nhiều chuyện! Bỏ tiểu thư vừa rồi chỉ muốn đập chết con nha đầu thôi kia thôi, bây giờ lại muốn đâm chết ả rồi! Còn cần ta đâm luôn cả ngươi!

- Nhiễm gia đúng thật là tốt đẹp! - nam nhân kia khinh bỉ nói.

Tú Tú giật mình, giọng nói này sao lại quen đến như vậy. Nhưng mà tiếng mưa làm thính lực của nàng suy yếu đi một nửa, cũng làm đầu óc nàng bị mụ mị đi, không tài nào nhớ được.

- Muốn chết!

Nhiễm Hải Đường gào lên rồi hướng tới nam nhân kia tấn công. Nhiễm Hải Đường trong người có chút võ công. Tự thấy mình dư sức đánh lại nam nhân thư sinh trời gả không chặt kia.

Không ngờ nam nhân đó cũng không bình thường, chiêu nào tới cũng hóa giải được. Nhiễm Hải Đường bức tức chuyển hướng định đâm vào nha đầu thối đang ngồi thừ lừ như pho tượng dưới mưa.

Tú Tú cảm thấy lạnh lẽo quá. Mỗi khi trời mưa nặng hạt nàng đều thấy lạnh, thăm sâu trong tâm trí nàng có những hoài niệm không vui với những tiếng mưa lớn lộp độp liên hồi. Nếu có Hồng Đình ở đây, muội ấy sẽ lập tức che ô cho nàng, nhưng bây giờ nàng là đang ngậy ngốc ngồi đó cho mưa rơi như tát khắp người.

- Tiểu thư! - nha hoàn của Nhiễm Hải Đường lao ra đỡ chường của nam nhân kia thay cho chủ nhân. Nàng ta bị chường mạnh đến nỗi văng lên cái bàn để thuốc nhuộm gần đó. Một thân áo xanh bị nhuộm đỏ lẫn đến chỗ của Tú Tú.

Trong miệng nàng ta phun ra một bùm máu, giọng nói thều thào xen lẫn trong mưa: "Tiểu thư... nguy hiểm... chạy đi!!!"

Đùng đoàng! - tiếng sấm rền vang như muốn nứt cả bầu trời

Tủ Tủ không nhớ rõ bây giờ nàng đang ở đâu, nàng là ai.

Nàng chỉ thấy trước mắt nàng chính là Lục Trúc.

Là Lục Trúc của nàng!

Lục Trúc của nàng bị người ta đánh đến huyết nhục lẫn lộn, hơi thở không còn.

Đùng đoàng!

Nàng bị vây hãm trong ký ức, không phân định được đâu là đâu. Cho tới khi có một giọng nói gọi nàng.

- Đây!

Nàng biết đó là giọng nói của ai, nàng biết rõ. Nàng không dám quay đầu lại.

Nam nhân thấy nàng ngây ngốc ngồi giữa mưa liền sợ nàng lạnh. Hắn bước tới phía trước nàng. Lấy tấm áo khoác bao bọc nàng lại. Cảm thấy nàng bất động như vậy rất bất thường, liền đưa tay tới nâng nhẹ gương mặt đang cúi gằm.

Mưa làm tóc nàng bết vào gương mặt che đi đường nét, da thịt trắng hồng bị cái lạnh nhuộm thành trắng toát. Hắn mơ hồ thấy gương mặt nàng hình như không còn mấy nốt tàn nhang nữa. Không lẽ mưa lớn nên hắn nhìn nhầm?

Không đúng. Vẫn là đôi mắt đó, đôi mắt Nam Phương màu hổ phách trong veo.

Có điều đôi mắt đó sao lại rung rung. Hắn lại nhìn nhầm sao?

- Nàng..

Không xong rồi hắn lại nhìn thấy ánh mắt nàng nhìn hắn rét lạnh tận tâm can.

"Nàng" sao?

Tủ Tủ lạnh run người. Yên Lạc Tịch Đàm vừa gọi nàng sao? Tiếng mưa to quá nàng không nghe được cảm xúc trong đó. Chỉ có bản năng tự vệ của nàng là mạnh mẽ nhất. Lập tức đẩy mạnh hắn ra.

Chạy!

Nàng phải chạy! Có phải hắn muốn giết nàng không? Nàng biết lỗi rồi mà! Nàng không nên làm vậy để cho Mạt Mạt chết, để cho Tuyết Cơ bị nằm liệt giường....

Nàng phải chạy! Lục Trúc đã hy sinh chỉ để nàng toàn mạng, nàng không thể để Lục Trúc chết không có ý nghĩa được.... Mạng sống này nàng nợ Lục Trúc, nàng còn phải sống thêm cả phần Lục Trúc!

Chạy đi!

Chạy đi!!!

Trong đầu nàng như có giọng nói thúc giục liên hồi!

*

- Yên Lạc huynh?

- Phụng Nam huynh?

Tịch Đàm đang định đuổi theo nàng thì vết thương trên thân thể bị toát ra lại bị nước mưa xối vào đau đến cùng cực. Nhưng mà hắn cảm thấy tim của hắn mới là đau nhất? Tại sao vậy? Tại sao cứ như bị ai hung hãn bóp lấy trái tim vậy?

Không ngờ hắn còn đang bị khó hiểu vây quanh thì Phương Triền Nam xuất hiện. Yên Lạc Tịch Đàm nhìn thấy khinh công của nàng xuất sắc như vậy, hắn nếu khỏe mạnh còn chưa chắc đuổi kịp huống hồ bây giờ. Lập tức quay sang ra lệnh cho Yên Thanh Sơn đang cuống cuống chạy tới.

- Đuổi theo!

Yến Thanh Sơn tuy lo lắng nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời. Cố gắng hết sức bám theo cô nương phóng nhanh như ma đuổi kia.

- Huỳnh sao vậy? - Thành Hải nhìn thấy Tịch Đàm chặt vật liền kéo Tịch Đàm về Ý Hương Lâu thay y phục, uống trà gừng. Hoàn toàn quên mất vừa rồi mình lao xuống là để tìm Tú Tú.

- Phụng Nam huynh đến kinh thành khi nào vậy?

- Cũng đã mấy tháng rồi... Nhưng mà... sau này xin huynh hãy gọi ta là Thành Hải..

Tịch Đàm hớp một ngụm trà gừng ấm áp. Lòng lại lo lắng nằng ấy đội mưa chạy đi như vậy có khi nào cảm lạnh không...

Còn đối với việc Phương Triền Nam thay tên đổi họ, Tịch Đàm cũng không hỏi thêm nhiều. Đời trước lúc cả hai làm bằng hữu, hắn may mắn biết được Phương Triền Nam tên thật là Phương Triền Nam. Hắn cũng biết Triền Nam có nhiều ẩn khuất, đã là bằng hữu, lúc cần thiết hắn tin Triền Nam sẽ nói cho hắn biết sự thật.

- Không xong rồi! - Thành Hải vụt dậy mà quên cả việc Ý Bảo đang đứng kế bên. Khiến cho hai chủ tớ tông nhau ngã nhào ra đất. Chặt vật lồm cồm bò dậy.

- Huỳnh sao vậy? - Tịch Đàm hiềm khi thấy Phương Triền Nam thất thố như vậy. Đưa tay ra kéo y lên.

- Tú Tú!

- Tú Tú?

21.06.2018

Phong Diệp Y

Đôi lời tâm sự của Y Y:

Mấy ngày nay Y Y thấy mọi người cmt về Tịch Đàm nhiều lắm. Đọc hết cmt Y Y chợt lo lắng có phải là mình đã lỡ tay quá khi xây dựng Tịch Đàm như vậy không nhỉ?

Suy nghĩ mãi cuối cùng Y Y quyết định tâm sự chút xíu về Tịch Đàm.

Không xét đời này, chỉ xét đời trước mà thôi.

Tịch Đàm đời trước là nam nhân chung tình, trắng đen rạch ròi. Hắn khi đã nhận định mình yêu Tuyết Cơ liền chuyên tâm sủng nãi nàng bảo vệ nàng. Đối với loại nam nhân có chính kiến như hắn, việc thành thân với Nhiễm Phi Nhiễm chính là một sự nhục nhã, một cái gai nhọn nằm trong lòng tự tôn của hắn liên tục tàn phá. Trong lòng hắn, Nhiễm Phi Nhiễm đại diện cho nỗi bất lực là hắn không đem được cho Tuyết Cơ một danh phận đường hoàng.

Nếu như Tuyết Cơ là nữ chính, Tịch Đàm là nam chính. Thì cái cách mà Tịch Đàm đối xử dứt khoát với "tiểu tam" Nhiễm Phi Nhiễm có lẽ sẽ được các chị em tung hô.

Cái này Y Y nói ra không có phải là cố tình nói tốt tẩy trắng cho Tịch Đàm đâu. Hắn ngu lắm cơ!

Nhưng mà nghĩ lại cũng tại Y Y viết ra hắn như vậy chứ ai T.T

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Yêu Nghiệt Không Cho Ta Ngủ

Y Y: Cô gái không có lòng kiên nhẫn tới đây!

Y Y định 888 vote mới up chap này nhưng xem ra xa vời quá. Không ai thêm vote nên nhục quá tự đi up chap này luôn.... Bách nhục xuyên tâm!!!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Phòng Túc Phủ

- Tịch Nhi!

- Cô mẫu!

Yến Lạc Tịch Đàm thấy Yên Kha bước đến liền gác bút lên gác bút bằng gỗ. Đứng dậy ngoan ngoan đi đến rót trà cho cô của hắn.

- Được rồi! Ta vừa uống rồi! - Yên Kha mỉm cười bảo hắn để xuống rồi tiến tới nhìn qua thứ đang nằm trên thư trác - Cái này... là gì thế.... không giống hoa cho lắm?

- Chỉ là Tịch Nhi vẽ linh tinh thôi...

"Linh tinh sao? Tịch Nhi của ta khi nào lại là người thích làm chuyện dư thừa? Nhìn bộ dạng như vậy quả giống có không ít tâm sự."

- Mấy ngày nay con cứ ra ngoài không chịu điều dưỡng cho tốt, ta rất là phiền lòng. Ta đã theo ý con giấu chuyện này với ca ca, nhưng lại không quản được con cho tốt, nếu con có gì bất trắc, ta làm sao dám gặp mặt ca ca nữa!

- Cô... Tịch Nhi biết lỗi rồi!

- Ta biết con không phải người tùy hứng như vậy. Bên ngoài có chuyện gì có thể nói Thanh Sơn làm là được rồi.

Tịch Đàm cúi mặt không nói. Mấy ngày nay hắn đến Duyệt Lai Các đều không thấy Tú Tú. Tô lão bản nói sai nằng đi ra ngoài thành tìm các nông hộ giúp Tô lão bản thương lượng việc mua nguyên liệu. Hắn đã sai Thanh Sơn đi tìm nhưng đến nơi ai cũng nói nằng đã đi đến nơi khác rồi, quả thật như là có ý không cho hắn biết tung tích.

- Cô, ngày mai Tịch Nhi đi một lần nữa thôi rồi sẽ ngoan ngoãn tịnh dưỡng mà...

- Ta thật không biết làm sao với con!

Yến Lạc Yên Kha thở dài mấy cái rồi rời đi. Có cái chi xung quanh nằng ai cũng cố chấp như vậy, sư phụ, phu quân, ca ca, đến cả đứa cháu nằng yêu quý nhất cũng cố chấp không thôi. Nằng ở giữa thật là có chút mệt mỏi.

*

Ngày hôm sau, Phòng Túc Phủ.

Yên Kha ngồi cho Vệ Anh Kỳ chải tóc mà mi mắt cứ díp lại. Đêm qua Cửu vương gia vốn dĩ muốn lệnh cho Tịch Đàm ở yên trong phủ không được xuất môn. Hắn để nằng đi nói với Tịch Đàm, không ngờ lúc trở về nằng lại xin cho Tịch Đàm ra ngoài thêm một ngày nữa. Vậy là nằng dưới "móng vuốt" của Vệ Anh Kỳ "chịu phạt" cả đêm. Sáng nay thức dậy đã không muốn rời giường nhưng lại nhớ hôm nay Nhiệm thống lĩnh nói sẽ dẫn Nhiệm Phi Nhiễm tới. Nằng có gặp qua Phi Nhiễm lúc nhỏ, đối với đứa trẻ hoạt bát này có mấy phần yêu thích. Lúc nghe nói Hoàng thượng ban hôn, nằng con vui mừng không xiết. Không ngờ Tịch Đàm lại tỏ vẻ chống cự như vậy. Đứa cháu đầu này, e là vụt khỏi tay rồi.

- Xong rồi! Đi thôi! Nhiệm thống lĩnh chắc đã đến rồi! - Vệ Anh Kỳ cẩn thận vẽ lông mày cho nằng xong xuôi lại thổi thổi mấy cái rồi mới gọi nằng dậy.

- Vâng!

*

Trong đại sảnh quả nhiên Nhiệm thống lĩnh đã tới. Bên cạnh là một cô nương ăn mặc theo đúng kiểu cách tiểu thư nhà quý tộc, năm lớp áo, một bộ trâm mười lăm cái, vòng cổ, vòng tay, khuyên tai tất cả các loại trang sức đều hợp lễ nghi. Gương mặt cũng được trang điểm không ít nhưng vẫn nhìn rõ đường nét. Từ lúc hành lễ cho đến lúc Cửu vương gia và Nhiệm thống lĩnh bàn chuyện thì cô nương ấy ngoài thỉnh an ra không hề nói thêm câu nào, thập phần nhu mì hiểu chuyện.

Yên Kha ngồi ở ghế chủ mẫu cứ đưa mắt nhìn mãi miết không thôi khiến cho Vệ Anh Kỳ thấy được có chút rục rịch.

- Vương gia! Chàng và Nhiệm thống lĩnh bàn chuyện thiếp nghe có chút không hiểu. Nên để thiếp dắt Nhiễm tam tiểu thư ra ngoài dạo một vòng nhé!

- Vậy cũng được! - Vệ Anh Kỳ có chút cứng ngắc nói.

*

- Hôn sự của Nhiễm tam tiểu thư và Tịch nhi nhà ta dở dang như vậy, quả là ủy khuất cho Nhiễm tam tiểu thư rồi!

- A! Chuyện đó.... Xin Vương phi đừng nhắc lại!

Nghe được giọng nói của Nhiễm Phi Nhiễm thì Yên Kha lại càng không nhịn được vui vẻ trong lòng.

- Vương phi! Thật ra Phi Nhiễm nghe người ta nói Vương Phi thích mèo nên đặc biệt mang tới cho Vương phi xem! - nói rồi Phi Nhiễm ra hiệu cho Lục Trúc mang cái giỏ đến. Hôm nay không dắt theo Hồng Đình vì sợ nàng thấy rắn sẽ giật xiu.

- Vương Phi người xem xem, tiểu nữ lần đầu thấy mèo và rắn lại có thể sinh sống hòa hợp tới như vậy...

Yên Kha ôm lấy mèo con không biết sợ người lạ kia vuốt vuốt bộ lông, lại nhìn vào con rắn xanh trong giỏ.

- Rắn lục Kiên Lam sơn sao? Không ngờ ở kinh thành cũng có?

- Rắn lục Kiên Lam sơn?

- Vì rắn này được người ta phát hiện ở Kiên Lam sơn! - Yên Kha giải thích, tay lại ở trước mặt con rắn đi chuyển uốn lượn như múa. Con rắn xanh liền ngoác đầu dẩy đi chuyển theo hướng ngón tay của Yên Kha.

"Thuật khiến xà sao? Vương phi quả không hổ danh đệ tử Vô Danh phái!" - Phi Nhiễm suýt chút nữa thốt lên.

- Cảm thấy ta có thể điều khiển được rắn rất đáng sợ đúng không? - Yên Kha cười ngọt ngào

- Không có! Không có ạ! Cảm thấy người rất "ngầu" cơ!

- "Ngầu" sao? Từ đó Nhiễm tam tiểu thư nghe ai nói vậy? - Yên Kha dừng tay lại.

"Thôi chết!"

- Khởi bẩm Vương phi, Phi Nhiễm nghe mấy nha hoàn trong phủ nói... - Đúng ra là nàng ở bên ngoài nghe dân chúng nói nhưng nếu nói như vậy thì không hợp với tiểu thư khuê các luôn ở khuê phòng.

- Còn tưởng là nghe ta nói chứ! - Yên Kha cười tựa tiểu phi tiểu.

"Quả thật là nghe Vương phi nói!"

*

Cửu vương gia giữ Nhiễm Phi Nhiễm và Gia Gia ở lại dùng thiện xong mới cho về. Theo như Phi Nhiễm thấy sắc mặt của Gia Gia và Cửu vương gia, có lẽ mọi chuyện đã tốt đẹp rồi. Lại thêm Vương phi lúc ăn uống đều nói đỡ khen ngợi hết lời.

- Gia Gia! Vậy Đới Trung đó coi như hết đường sống rồi!

- Phải! - Nhiễm thống lĩnh có vẻ yên lòng - Thật ra năm xưa phụ thân được phong làm Trấn Nam Vương, làm một vương gia khác họ thì người luôn lo lắng chuyện đế vương tộc sẽ đè chùng Nhiễm gia ta. Đến nỗi người đã cầu xin ân điển để cho sau khi người qua đời con cháu Nhiễm gia ta không kế thừa vương vị Trấn Nam Vương đó. Bấy lâu nay trong lòng Gia Gia vẫn luôn không dẹp được mối lo âu Nhiễm gia chường mắt đế vương tộc.... Nhưng hôm nay thái độ của Cửu vương gia làm Gia Gia yên lòng không ít.

Nhiễm Phi Nhiễm thờ dài nhìn Gia Gia của nàng già thêm mấy tuổi.. Mối lo của Gia Gia không sai. Đời trước Nhiễm gia lui bại là bởi vì bị nghi ngờ có ý đồ đoạt vị. Nhưng Gia Gia biết không, đế vương tộc khi ấy vẫn luôn bảo vệ Nhiễm gia, chỉ có bè phái cầu quan kia cùng nhau dùng sức ép khiến Thánh Thượng phải tước đi phong hàm của Nhiễm gia...

- Vương phi có vẻ thích con nhĩ? - đột nhiên Gia Gia đổi chủ đề

- Dạ! Vương phi thích mèo thôi!

Nhiễm Phi Nhiễm cũng thờ ra vài cái. Vương phi chịu thu nhận hai "đứa trẻ" kia quả trong dự liệu của nàng. Bởi vì ở tại Yên Lạc Gia, cả đời trước nàng thân thiết với Vương Phi nhất. Lúc cao hứng, người dạy cho nàng không ít chiêu. Cũng học được một vài kiến thức y thuật cơ bản từ Vương phi. Những tháng ngày dài nhốt mình ở Yên Lạc Phủ sau khi Phương Triền Nam chết nàng chỉ có Vương phi đến thăm...

Hơn nữa đời trước đã nợ một mạng. Đời này nàng cứ tưởng mình khôn khéo, không ngờ làm hỏng chuyện lại nợ thêm một mạng.

Cũng tại nàng sơ suất, nửa năm trước đi xử lý một tên giang hồ biến chất chuyên dùng độc không chế các cô nương, làm hái hoa tặc. Nàng đời trước trung tâm độc chạy thoát thì được Vương phi cứu, đời này nàng bỏ toàn thân không chừa một chỗ để tránh châm, không ngờ lại trúng khí độc, cũng là Vương phi cứu. Có lẽ ông trời cố tình sắp xếp cho nàng và Vương phi phải gặp nhau chăng?

*

- Nàng sao vậy? Tiếc cháu dâu à? - Vệ Anh Kỳ ôm mỹ nhân trong lòng, nghịch nghịch tóc nàng.

- Chàng nghĩ xem trên đời này ngoài sư phụ ra thì còn có nữ anh hùng nào khác giống như sư phụ, làm gì cũng tỏ ra khí chất không?

- Có! Nàng đó! - hôn một cái
- Thiếp đang nói chuyện nghiêm túc mà!
- Ta cũng đang nghiêm túc! - lại hôn một cái
- Kỳ...!

Không thèm nói nữa mà trực tiếp ăn luôn.

*

Sau một đoạn đồ mắt người nhìn thì Vệ Anh Kỳ mới chịu tha cho Yên Kha, ôm nàng ở trong lòng, nhỏ nhẹ hỏi.

- Nàng hôm nay gặp Nhiễm tam nha đầu xong liền hỏi ta như vậy. Nhiễm tam nha đầu ta nhìn qua mấy lần đều khá bình thường, tuy nghe nói nha đầu đó có luyện võ nhưng nếu đem ra so sánh với sư phụ của nàng thì...
- Con bé thật biết cách che giấu đó! Cả chàng cũng không nhìn ra.
- Nàng nhìn ra được gì?
- Con bé là Quý nương tử!

Vệ Anh Kỳ ha ha cười thật lớn. Quý nương tử cũng coi như là "thần tượng" trong lòng hắn. Hắn dám chắc Quý nương tử không nhỏ hơn 30 tuổi đâu.

- Chàng có nhớ lần thiếp bỏ đi không?
- Nhớ! Ta vẫn chưa tính sổ với sư phụ nàng, dám bảo nàng bỏ đi! - chỉ vì hắn không cho sinh thêm mà nàng nghe lời sư phụ bỏ đi làm áp lực với hắn, nhưng dù sao chuyện đó hắn cũng được lợi không ít.
- Thiếp gặp Quý nương tử đang trúng độc, lại nghe nói trong giang hồ gần đây Quý nương tử tái xuất nên mới thừa dịp nàng hôn mê tháo mặt nạ ra.
- Nàng tháo được mặt nạ sao? Kể ta nghe rõ hơn xem nào? Mặt nạ đó nghe nói không ai ngoài Quý nương tử tháo ra được!
- Được rồi! Nhưng mà chàng phải hứa với ta không được lộ ra đâu đó!
- Thề!

*

- Thiếu gia! Ngày mai Thanh Sơn thay người đợi, người yên tâm đi! - mấy ngày nay hắn tìm mọi cách tra hỏi khắp Duyệt Lai Các nhưng ai cũng kín miệng như ai, hắn không tìm được thông tin gì của Tú Tú cô nương. Thiếu gia có vẻ sốt ruột vô cùng.

Yến Lạc Tịch Đàm trở về phòng ngâm thuốc cô chuẩn bị sẵn cho hắn. Vết thương ngoài da vừa khép miệng phải lập tức ngâm thuốc này cho toét ra, cho thuốc ngấm vào đem độc còn tồn đọng thải ra. Cứ làm như vậy liên tục và không được để vết thương toét ra khi không có thuốc thì mới hiệu quả.

Ngồi trong bồn thuốc, Tịch Đàm vận khí một chút. Nhưng sau lưng lại là da thịt mềm mướt áp lấy hắn. Đã mấy đêm rồi! Nàng không ngừng xuất hiện trong giấc mơ của hắn. Nàng không làm gì cả, chỉ rất ngoan ngoãn ngủ. Chỉ có hắn là bị nàng ngủ như vậy trên tức không thôi. Hắn bắt đầu thấy sợ những giấc mơ y như còn đang tỉnh này. Hắn sợ một ngày nhìn thấy nàng hắn sẽ không rõ đây là thật hay mơ.

25.06.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Sắp thi sắp thi! Huhu!

Về chuyện của Phi Nhiễm và Yên Kha thì đời trước Yên Kha cũng biết Phi Nhiễm là Quý nương tử nhưng lại không có cơ hội để nói cho Tịch Đàm biết. Đời này "chức năng cao quý", "nhiệm vụ quan trọng" của Yên Kha chính là vào thời khắc quan trọng đem cái tin đó "tát" vào mặt Tịch Đàm. Moah ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Theo Ta Sẽ Bớt Cực Khổ

Bình thường Tú Tú rất là có nguyên tắc, không có đưa com tới Ý Hương Lâu thì sẽ không tìm chuyện lân lê sang đó. Cũng không ngờ nàng được lòng người Ý Hương Lâu như vậy. Nghe nói mấy ngày Tú Tú bận ra ngoại thành thì Ý Hương Lâu liên tục phiền nhiễu Duyệt Lai Các, lúc kêu đưa com mà phải do Tú Tú đưa tới, lúc lại là lý do khác. Rốt cuộc nam thanh nữ tử Ý Hương Lâu đứng trước cửa Duyệt Lai Các dập đầu như vậy khiến cho người ta còn tưởng Ý Hương Lâu đổi chỗ rồi.

- Tô lão bản! Không ngờ lại gây nhiều phiền toái cho ông đến như vậy!

- Tiểu...Tú! Thật ra mấy tên dưới bếp đang nhớ khả năng bắt gà thần sầu của cô thôi!

- Ahh! Vậy sao? - Tú Tú sờ tay áo cười cười

- Thật ra... - Tô lão bản liếc nhìn động tĩnh xung quanh - Tiểu thư, người nên sớm quay về đi, tiểu nhân sợ người ở bên ngoài gặp phải chuyện gì...

Tú Tú nhìn Tô lão bản. Cảm thấy mới có mấy ngày mà hình như đã già đi không ít. Nàng thật sự gây nhiều rắc rối đến vậy sao?

- Tô lão bản ta thật sự có chuyện cần làm... À, ông nghĩ xem, bà chủ của Ý Hương Lâu có gì đó kỳ quái không? Chúng ta có cần nghe ngóng thêm không?

- Quả thật tiểu nhân cũng có chút khó hiểu. Tiểu nhân sẽ nhắc nhở mọi người chú ý. Và lại lần trước tiểu thư đi Tư Nhan Sơn gặp qua thổ phi tiểu nhân cũng đã có báo cáo lại. Hôm nay nghe được vài bỏ khoái nói chỗ Phù Doãn đại nhân cũng có 1 chồng đơn tố cáo rồi.

- Ta từng giao đấu qua với bọn chúng, võ công không phải loại thường. Chỉ riêng cung thủ đã ngang ngửa với đội Xạ Điện của thánh thượng rồi. Hơn nữa ngựa của bọn chúng cũng rất khôn ngoan, mà ta nhớ ngựa của bọn chúng trên bờm con nào cũng bị cạo đi một ít lông... tạo thành một hình như mất cáo. Ta nghe nói... năm xưa đội thị vệ Ngao Cuồng của Thái hoàng thái hậu...

Nàng sinh ra lúc Thái hoàng thái hậu đã bị tiêu trừ. Nàng chưa nhìn thấy đội Ngao Cuồng bao giờ, chỉ nghe qua mấy lời truyền miệng. Cho nên chuyện hệ trọng như vậy nàng không dám nói bừa. Thái hoàng thái hậu không phải là mẫu thân ruột thịt của Thái thượng hoàng. Bà ta cùng với Thái thượng hoàng ngầm tranh đấu một đời cuối cùng lại bại. Mẫu tộc của bà ta nghe nói đã bị tận diệt. Nhưng đó chỉ là nghe nói mà thôi.

- Suy! - Bỗng dưng Tô lão bản ra hiệu im lặng. Tú Tú cũng nghe được có người đi tới.

- Tú Tú! Bên Ý Hương Lâu lại đòi sống đòi chết muốn mượn đồ qua kia!

- A! Tới liền!

*

- Thành Hải công tử!

- Tú Tú cô nương!

Tú Tú bước vào gian phòng riêng của Thành Hải, đã thấy hán ngồi bên cây đàn. Không chơi đàn, nhưng lại nhìn đàn. Bàn tay với những ngón tay thon dài đặc trưng của cầm sư đặt nhẹ lên dây đàn.

- Làm mất nhã hứng của công tử sao?

- Nào có chứ! Cô nương ngồi đi. Tại hạ mời cô nương đến đây thật ra coa chút chuyện muốn hỏi cô nương.

Tú Tú ngồi xuống. Y Bảo đã đem đồ ăn bày ra. Thật ra hôm nay đồ mang đi khá nhiều và nặng. Y Bảo đã đứng đợi trước cửa Duyệt Lai Các để xách đồ cho Tú Tú. Đồng thời Tú Tú cũng hiểu được lần này Phụng Triền Nam có chuyện muốn nói riêng với mình. Nàng cũng không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

- Tú Tú cô nương, thứ này chắc là do cô nương làm rồi! - Thành Hải đưa tới một cái tráp gỗ.

Tú Tú cẩn trọng kéo nó lại gần phía mình rồi mới mở ra.

Haizz. Nàng đã quên băng đi nó.

- Quả là của tiểu nữ, có lẽ rơi trên xe ngựa của Kha Thụy tỷ tỷ thuê hôm nọ! - Tú Tú cảm thấy mình im lặng lâu quá sẽ bị nghi ngờ nên giả vờ mỉm cười nói.

- Là băng hữu của ta nhặt được. Nhưng ta muốn hỏi cô nương một chuyện. Cô nương có quen ai tên là An Dương không?

Từ lúc mở cái tráp ra nhìn thấy Yên Lạc Bội Ngọc, nàng biết ngay Phụng Triền Nam có nghi ngờ mình, bởi vì quan hệ của Triền Nam và Tịch Đàm rất tốt, có thể đã từng nghe Tịch Đàm nói qua. Mà nếu không biết đi chẳng nữa thì chỉ cần hai chữ "Yên Lạc" thôi cũng đủ để Triền Nam thắc mắc về thân

thể của nàng rồi. Vậy nên trong đầu nàng đã bắt đầu bịa ra một câu chuyện lâm ly bi đát. Nàng cắn cắn môi, cố làm cho mắt hơi rung rung, nói:

- An Dương... An Dương... huynh ấy...

Sau đó nàng lại giả vờ quệt nước mắt.

- Huynh ấy còn hứa khi trị bệnh cho bá phụ xong liền trở về thành thân với ta. Không ngờ... đã không...

Nàng không nói nữa mà giả vờ bụng mặt khóc. Kỹ năng đóng tuồng của nàng ngày càng tiến bộ rồi.

- Cô nương nói An Dương tiểu đệ... đệ ấy làm sao?

- Lúc ấy nghe nói ngoài đảo có cây thảo dược trị bệnh cho bá phụ liền cùng ngư dân vượt biển để ra đảo. Không ngờ lúc quay về chỉ còn là...

CẠCH!

Âm thanh rơi xuống của phiến quạt làm Tú Tú giật mình. Quét mắt về phía đó. Nàng thấy một bóng người từ từ bước ra.

Nếu nói hấn hóa thành tro nàng cũng nhận ra được thì quả là nói lão. Nhưng hấn quả thật chính là người kiếp này nàng không muốn gặp nhất, tuy không muốn gặp nhất nhưng lại khắc ghi kỹ càng, vừa nhìn đã nhận ra.

Yến Lạc Tịch Đàm bàn thân bước tới. Phía sau Yến Thanh Sơn nhặt cây quạt lên.

"Mới có mấy ngày liền gặp lại. Đây không lẽ là lão thiên gia có ý?"

- Tú Tú cô nương! Cô nói An Dương đã thật sự... chết rồi! - chữ "chết" trên môi Tịch Đàm nghe có độ run nhẹ.

Tú Tú muốn cười. Bởi vì xem ra ơn cứu giúp của An Dương đối với Tịch Đàm vô cùng lớn. Nhiệm Phi Nhiễm cũng từng cứu hấn sao chưa bao giờ thấy hấn quan tâm đến vậy, nàng thật sự buồn cười cho chính mình từng có lúc u mê cho rằng hấn sẽ báo đáp nàng không câu nệ nhảy xuống vực cứu một nam nhân xa lạ là hấn.

Cuối cùng, nàng quay mặt đi.

Tịch Đàm không nhận được đáp án nhưng lại nhìn cái quay đầu của nàng thành lời xác nhận.

Hấn buông thông thân mình xuống ghế.

"An Dương! Đệ sao có thể đi như vậy? An Dương anh tuấn võ nghệ cao cường sao có thể chết đi như vậy?"

Tú Tú rĩ mi, nhìn thấy biểu tình hệt hăng đau khổ của hai nam nhân trước mặt có chút không thuận mắt. Lừa gạt Triền Nam để hấn đau buồn như vậy nàng thấy thật có chút ác độc. Nhưng đời này nàng đã quyết không giả thành An Dương nữa thì thà một đao đứt đoạn, tránh cho hấn tổn công sức tìm kiếm.

Sau đó im lặng rất lâu. Lâu đến nỗi Tú Tú sắp rời đi thì Tịch Đàm như vừa thoát ra khỏi cõi mộng, nói với nàng:

- Tú Tú cô nương, tại hạ là huynh đệ tâm giao với An Dương. Xin hỏi cô nương hài cốt của đệ ấy hiện ở đâu?

"Huynh đệ tâm giao cái con khỉ! Còn nữa, vụ hài cốt nàng chưa nghĩ đến. Chẳng lẽ hấn thật sự muốn đi bái tế!!!"

- Huynh ấy đuối nước chết trên biển. Ngư dân không thể vào đất liền an táng được... vì để cho thân xác không thối rửa nên đã hỏa táng huynh ấy rồi! - Đúng vậy, nếu hấn còn muốn bái tế, nàng đem đại hũ tro nào đó ra lừa hấn là được rồi!

*

Chương này vẫn chưa hết nên mọi người đợi Y Y cập nhật thêm sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Một Bầy Hai Chim

- Nhiễm Nhiễm? Sao vậy?

Giữ thao trường của Nhiễm phủ là một loạt các hình nhân gỗ xếp thành trận pháp. Giữa trận pháp lại là một nam nhân để ngực trần lộ ra cơ bắp rắn chắc màu nâu đồng. Nam nhân đó tóc búi cao, đi chân trần, cả người đầy mồ hôi nhễ nhại xoay chuyển giữa các hình nhân.

Hắn chính là Nhiễm Tam Lang Nhiễm Phi Khái. Năm nay hắn cũng đã 18 tuổi, trước nay vốn theo phò tá phụ thân trong quân doanh. Nhìn hắn gương mặt tuấn tú lại có nét nhu hòa hiền hậu như vậy chứ thật ra trên sa trường tắm không ít máu, ăn không ít đắng. Trong số những tôn tử của mình, Nhiễm lão gia cảm thấy Tam Lang chính là giống y như từ một khuôn đúc ra với Nhiễm Phi lão tổ.

Bởi vì hiện tại Tam Lang đang được Thánh thượng ưu ái cho đi làm vài việc không thể quang minh chính đại mà làm. Nên hắn cũng không được đi doanh trại để luyện tập cùng với binh sĩ dưới quyền. Chính vì vậy có một nam nhân mặt mày bí xị chạy đến chỗ Phi Nhiễm nhờ nàng bày Bách Mộc Nhân Trận để hắn luyện tập võ công. Điểm quan trọng chính là Bách Mộc Nhân Trận cần có một người ở ngoài điều khiển cho các hình nhân gỗ di chuyển. Mà lúc này đây các hình nhân gỗ đang từ từ chậm lại rồi không thêm nhúc nhích nữa. Nhiễm Tam Lang mới nhận ra tiểu muội nhà mình đang ngồi trên khán đài xụi lơ mất hồn.

- Nhiễm Nhiễm! Không nghe ca nói gì sao? - tay hắn chường thẳng về phía muội muội. Lúc gần sát đến mũi của Phi Nhiễm đột ngột dừng lại - Sao không né? Trời đất! Muội làm sao vậy?

- Né cái gì! Muội biết ca sẽ không đánh trúng muội! - Nhiễm Phi Nhiễm ngã người nằm bẹp xuống ghế - Ca! Vô vị! Muội không chơi nữa đâu! Ca đi tìm Đại ca, Nhị ca các ca ca đệ đệ khác mà luyện tập đi!

- Mấy ca bận cả rồi. Không lẽ muội muốn ta đem Thất đệ ra luyện sao?

- Vậy ca cứ đi tìm cô nương nhà nào mà cưới về! Sao đó người ta ngày ngày đêm đêm bồi ca ca chơi! Hứ!

Nhiễm Phi Khái nghe muội muội nói vậy liền ngượng đỏ cả mặt, quay cả người sang hướng khác, giọng nói có phần run run ảm ảm:

- Không được nói loạn! Mấy lời đó, nữ nhi khuê các sao có thể nói!

Nhiễm Phi Nhiễm ngồi dậy, háp háp hai cái nhảy đến trước mặt Tam Lang, cúi người ngược đầu lên nhìn gương mặt của ca ca cao lớn đang cúi gằm nhìn mặt đất kia. Quả là đỏ như cua luộc rồi!

- Ca à! Sao nữ nhi khuê các lại không được nói mấy lời đó? Mấy lời đó có gì bất thường?

- Muội... muội...

- À muội hiểu rồi! - Nhiễm Phi Nhiễm đứng thẳng dậy, để tay ra sau lưng giả vờ tiểu sai bước đi - Ra ca ca lại nghĩ đen tối như vậy! Hừm hừm!

- Hiểu... hiểu cái gì chứ! Ca không có nghĩ như vậy!

- Muội đi kể với nương! - sau đó Phi Nhiễm giả vờ thi triển khinh công

- Đứng lại! Muội muốn gì? Nói đi! Tam nương!

Nhiễm Phi Nhiễm xoay người lại. Nhảy đến trước mặt Nhiễm Phi Khái.

- Ca, chỉ cho muội chiêu cuối cùng lúc này của ca đi!

- Chiêu gì chứ! Tta không hiểu! - Nhiễm Phi Khái giả vờ gãi đầu

- Nương ơi... nương à....

- Được rồi! - Nhiễm Phi Khái giơ hai tay đầu hàng - Chiêu đó cũng không khó, nó là chiêu thức ta học được từ các huynh đệ trong doanh trại. Muội muốn học thì nói với ta, cần gì phải như vậy chứ. Lại đây!

Nhiễm Phi Nhiễm nhảy chân sáo đến bên cạnh Nhiễm Phi Khái. Bắt đầu đưa tay ra làm theo động tác của Phi Khái. Nàng làm "Quý nương tử", hành tẩu bên ngoài không thể dùng võ công của Nhiễm gia mà công khai hành sự, chính vì vậy chỉ có thể biến tấu các chiêu thức. Mà biến tấu như vậy cũng gặp nhiều khó khăn. Đấu với tép riu thì không vấn đề gì nhưng lần ở Tư Nhan Sơn quả thật chật vật. Vậy nên cùng ca ca học thêm vài chiêu bên ngoài chính là thượng sách. Sau này loạn xạ mà dùng, dù cho là người trong nhà cũng chưa chắc nhai ra được nàng đang đánh cái thể loại võ công gì.

- Tập trung! - Nhiễm Phi Khái gõ nhẹ yêu thương lên tóc của muội muội - Bảo ta dạy rồi lại nghĩ đâu đâu thế!

- Muội biết rồi!

"Ca ca! Tam lang! Thời gian càng trôi qua, mọi việc so với kiếp trước tuy khác đi nhưng cũng không được bao nhiêu. Càng lúc sẽ càng đến gần ngày huynh phải ra đi vĩnh viễn. Đến lúc đó, nếu muội không thể kiểm soát được tình hình thì muội sẽ hạ được huynh, bắt huynh cùng cô nương nào đó nhốt lại một chỗ... Muội biết muội nghĩ như vậy thật dễ tiện, thật không công bằng cho huynh. Nhưng muội thật sự muốn lưu lại cho huynh một hậu nhân để hương khói... Nhưng mà huynh yên tâm, mấy ngày trước muội nghe được Hắc Liễu Trại trên Tư Nhan Sơn có một dược sư, hắn có thể chế ra được thuốc giải cho độc của huynh. Chỉ cần có thêm viên thuốc giải đó, dù cho mọi việc có như kiếp trước đi chăng nữa thì huynh cũng không sao... Muội nhất định làm được! Ca! Muội làm được!"

*

Ba ngày sau, Tư Nhan Sơn.

Nhiệm Phi Nhiễm lần này muốn liều một trận đột nhập Hắc Liễu Trại để tìm được sư. Vốn chuẩn bị chu toàn là thế. Vậy mà giữa đường lại xuất hiện một "Trình Giáo Kim".

(Trình Giáo Kim ý nói kẻ chặn đường phá rối)

- Tú Tú?

...

Haizzz, Nhiệm Phi Nhiễm vốn dò la được trên Hắc Liễu Trại có vài tên thích đặt bẫy săn ở gần đây. Nói là săn, có nghĩa là săn cả thú lẫn người. Bọn người Hắc Liễu Trại săn thú để ăn thịt, săn người để làm chuyện khác. Ví như săn được nữ nhân nhà phú quý sẽ đem đổi tiền chuộc, săn được nữ nhân bản hèn sẽ đem bán, còn nếu đẹp sẽ đem làm áp trại phu nhân, săn được công tử giàu sang cũng sẽ đi đổi tiền chuộc, nam nhân bình thường có chút sức khỏe thì đem bán hoặc đem về chiêu dụ làm thổ phi cùng bọn chúng. Vậy nên cách thuận tiện và ít bị nghi ngờ nhất để đột nhập chính là tự mình sa vào bẫy.

Cái bẫy chật hẹp mà ác liệt. Đầu tiên lúc người đáp trúng vẫy sẽ bị lưới dây thừng trói lại treo lên cao, nương theo các cành cây cùng sức nặng của đá ở đầu bên kia mà bị kéo đến một cái hồ. Lúc đến miệng hồ, đá cũng rụng trúng đòn bẫy để nổ. Nổ bật ra phóng ra mũi tên có hai cánh sắt nhọn chém đứt sợi dây thừng. Người trong bẫy bị rơi xuống hồ chật hẹp, đồng thời bên trên khung sắt cũng xuống. Dù cho là người có võ công cao thì với không gian nhỏ hẹp như vậy, cùng với khung sắt nặng phía trên cũng gặp phải nhiều khó khăn mới có thể thoát ra được.

Tần hưởng một màn giằng co trên không xong, rơi xuống hồ chật hẹp. Nhiệm Phi Nhiễm hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn người trước mặt.

"Có cái gì lại giành đi vào bẫy với ta?"

- Tú Tú? Đệ muội... Sao vậy? Bị thương à? - Yến Lạc Tịch Đàm cúi xuống nhìn bộ dáng đang nhú mảy của cô nương trước ngực, cảm thấy không yên tâm

- Tạ Tịch huynh! Tiểu nữ không bị thương! - Nhưng trong lòng nàng bị thương, được chưa?

- Ừm..

Sao đó cả hai im lặng.

Bởi vì trong hồ chật hẹp lại nhét thêm hai người, là quá lố so với quy định của người thiết kế nên cái bẫy này rồi. Cho nên cả hai đành phải dính sát vào nhau, nhường nhịn cho nhau hô hấp. Nếu người này thở mạnh hoặc nói chuyện, phía trước cả hai sẽ không ngừng cọ xát vào nhau. Tuy qua mấy tầng y phục, nhưng hơi ấm và hình dáng cơ thể đều có thể mường tượng ra được.

- Sao muội lại đến đây?

- Đi bái Phật!

Cả khoảng không lại rơi vào im lặng, chỉ nghe thấy tiếng chim kêu cùng tiếng gió xào xạc.

"Võ công Tịch Đàm cũng không tệ, hán cố tình bị rơi vào bẫy như vậy, mục đích của hán có lẽ nào là giống mình chăng?"

"Muội ấy không hỏi ta có thể thoát ra được không, cũng không kêu than gì, im lặng như vậy... Không lẽ muội ấy đúng thật cố tình rơi vào bẫy?"

*

- Khát nước không? - từ lúc rơi xuống đến giờ đã qua hai canh giờ. Mặt trời đã qua thiên đỉnh từ lâu, tuy trong rừng có cây che bớt nắng, nhưng ánh dương quan chiếu rọi lâu như vậy, mồ hôi trên người cả hai toát ra không ít. Nhìn thấy Tú Tú có vẻ lơ đãng, Tịch Đàm cúi nhẹ xuống hỏi.

- Không khát lắm... - tuy nói là vậy nhưng Tú Tú vẫn vươn lưỡi ra liếm môi một cái.

Đầu lưỡi kia y hệt như trong giấc mơ của Tịch Đàm, ở trên người hán thác loạn.

Tịch Đàm hướng mắt đi chỗ khác, dùng tay duy nhất cử động được lần mò phía túi lấy ra bình nước, lại mò mẫn đưa lên. Cơ thể nép qua nép lại khó khăn lắm mới đưa tới trước mặt Tú Tú.

- Uống đi! Dưỡng sức một chút, chắc thợ săn sẽ nhanh đến gỡ bẫy thôi!

Tú Tú nhìn bầu nước bằng da trước mặt, nhích tay lên định mở. Nhưng lại chợt tay trúng bụng hán.

- Xin.. xin lỗi!

- Không sao!

- Không đưa tay mở được! - Tú Tú nói xong dùng răng cắn nút bình mở ra, hướng mắt về phía Tịch Đàm, ý muốn hấn dứt cho nàng.

Yến Lạc Tịch Đàm hiểu ngay, nâng nhẹ tay, làm cho nước từ trong bình chảy ra. Tú Tú hé miệng ra, môi chạm vào miệng bình, hơi chu môi lên để cho nước vào đúng chỗ.

Yến Lạc Tịch Đàm nhìn có chút mê say khó hiểu. Nhưng hấn cũng không nghĩ nhiều, cẩn thận nghiêng để nàng không bị sặc.

- Tịch huynh không uống sao?

- Ta không khát!

Tú Tú cũng không hỏi nhiều, cúi xuống gặm lấy nút bình trên ngực Tịch Đàm, bặm môi cố đem nút bình nét trở lại. Nàng sợ nằng gắt chỗ nước đó bốc hơi đi thì phí.

- Được rồi để ta! - Tịch Đàm thấy nàng khó khăn như vậy liền đem ngón trở hướng lên, ấn mạnh xuống nút bình. Tình cờ chạm qua cánh môi của Tú Tú.

Mặc dù sau đó cả hai im lặng, nhưng Tú Tú dường như cảm nhận được Tịch Đàm có lẽ bị nằng thiêu khổ ải quá, nên mặt đỏ cả lên.

*

Chờ đợi một hồi, Tú Tú quyết định nhắm mắt ngủ một giấc đường sức. Không ngờ lúc tỉnh dậy trời đã tối, mà nàng còn bị mưa làm cho tỉnh dậy.

Mưa tuy nhỏ nhưng đem theo một lượng nước lớn. Cùng với nước trên miệng hố đổ xuống, làm cho nước bắt đầu ngập đến chân của hai người.

Nàng ngược lên nhìn thấy Tịch Đàm đang cố che cho nàng bằng cách cúi đầu hứng hết nước mưa. Tóc hấn bịbett lại ôm sát vào gương mặt. Đôi mắt màu nâu của hấn bị nhiễm hơi nước, gương mặt cũng ửng đỏ cơ hồ bốc ra khói. Trong ánh mắt lung linh yêu mị đó của hấn có chút buồn bã lại có chút mềm mại.

Tuy đã từng nhìn qua ánh mắt hấn, đối mặt với hấn. Nhưng cái loại tình huống lạ lẫm này quả thật chưa từng trải qua. Nàng bị hấn sau trong ánh mắt đó thật lâu cho đến khi sầm chớp giáng xuống làm nàng giật mình. Có điều lúc này nàng không thấy sợ.

Chỉ có chút ghen tị.

Tịch Đàm quả nhiên là nam nhân tốt, đối với cô nương nào cũng tốt bụng như vậy. Trừ Nhiễm Phi Nhiễm nàng ra mà thôi!

*

Nàng ấy thức dậy rồi, cơ hồ bị lạnh, đôi vai có chút run rẩy. Hấn lại nhớ cái ngày hấn gặp nàng trên con hẻm nhỏ gần Duyệt Lai Các, hấn đột nhiên sợ nàng sẽ giống như ngày đó, nhìn hấn với ánh mắt như có thâm thù đại hận.

Nhưng lần này không có như vậy. Nàng chỉ im lặng đối mặt với hấn, rồi lại buồn bã thất vọng nhìn về chỗ khác. Tại sao nàng thất vọng? Có phải lúc này trong mơ nàng đã gặp An Dương không? Tỉnh dậy thấy hấn nên thất vọng? Không muốn nhìn hấn?

- Lạnh không?

- Không?

Không lạnh mà cả thân thể run lợi hại như vậy... Hấn nên nói nàng bị mất cảm giác hay nói nàng quá cứng miệng đây.

Hấn vận chút nội công cho thân thể nóng lên, áp chặt vào nàng truyền chút hơi ấm. Có hơi ấm, cơ thể nàng theo bản năng hướng xích lại gần hấn.

Nước mưa khiến cho y phục cả hai dính chặt vào cơ thể. Y phục của nàng tuy dày nhưng lúc ướt rồi lại như mỏng đi gấp mấy lần. Cộng thêm nước mưa nhỏ xuống từ trên cổ nàng chạy xuống xương quai xanh lấp ló phía dưới vạt áo bị lệch. Hấn nuốt nước bọt mấy cái. Thầm mong đây chỉ là giấc mơ mà thôi, lát nữa Thanh Sơn sẽ vào đánh thức hấn dậy, hấn sẽ không phải ở cùng với "yêu nghiệt" này nữa!

Nước mưa đổ xuống, vài con côn trùng bị nước mưa làm ngập tổ nên bò ra. Bắt đầu bò loạn trên chân cả hai.

Tú Tú bị ngứa ngứa khó chịu vận thân mình, lấy chân cọ xát vào nhau cho đỡ ngứa.

Có điều hành động này đối với Tịch Đàm đã là giới hạn cuối cùng. "Cây nấm nhỏ" đã không chịu ở yên nữa mà bắt đầu có dấu hiệu đội lên cao. Nhìn người trước ngực vẫn còn lo bị ngứa mà không ngừng cọ qua cọ lại. Tịch Đàm cắn răng dùng tay điểm một cái lên huyệt ngũ của nàng.

Nàng cứ như vậy nhu thuận ngực lên ngực của hấn ngủ. Dem vành tai trắng nõn đặt trước môi hấn...

"Đây là thật, không phải mơ! Tịch Đàm! Người tỉnh táo lại! Người trước mặt của ngươi là đệ muội! Là nương tử chưa thú của An Dương! Người tỉnh táo lại!"

Cuối cùng cảm thấy sức nóng ở dưới bụng càng lúc càng lớn, cái miệng bắt đầu không nghe lời chủ nhân hé ra, vờn lưỡi định vấy bẩn vành tai kia thì hần đã kịp điểm luôn huyệt ngũ của mình, gục xuống!

Mưa suốt một đêm không dứt...

04.07.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Đang thi nên viết có phần cầu thả, mọi người thông cảm. Xin đừng quên Y Y nha T.T

Có một bạn tên là "Nguyễn Thị Là" nhắn tin cho Y Y nhưng nick FB của Y Y gặp trục trặc không trả lời được. Hiccc, bạn ơi, đừng giận Y Y nha! Huhuhu!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tân Hôn Đã Gặp Nạn

Lúc Tú Tú từ từ có cảm giác lại được thì lò mờ cảm nhận được mình nằm trên một cái giường rất cứng, xung quanh có vẻ rất ẩm mốc. Nàng nghe có tiếng người bước đi trong phòng nhưng cố mở mắt mãi không được. Cho đến khi bứt ra được khỏi cảm giác mộng mị, điều đầu tiên nàng làm là sờ lớp dịch dung trên mặt mình. Bởi vì lần trước chỉ vẽ đơn giản nên nước mưa xuống liền bị rửa trôi một phần. Lần này nàng đi xa lại tới nơi có tính nguy hiểm cao thế này nên đã đặc biệt làm một lớp dịch dung chắc chắn hơn. Rất may, mưa gió hôm qua không làm ảnh hưởng gì đến nó, nàng vẫn đang là Đồng Tú Tú, nàng chỉ sợ Tịch Đàm phát hiện ra nàng dịch dung thôi.

- Nương ơi! Tỷ tỷ tỉnh rồi nè! - một tiểu cô nương vừa đẩy cửa bước vào lại chạy ra.

Một lúc sau có một vị đại thẩm xinh đẹp bước vào, cầm trên tay một bát gì đó bốc khói. Phía sau tiểu cô nương lại lon ton chạy theo.

- Tốt quá! Ta có nấu chút cháo, mau ăn đi!

Tú Tú chớp mắt hai cái. Không ngờ quả thật còn có thể tái ngộ. Nàng thật suýt chút nữa kêu lên "Tiểu Cầu!" rồi, suýt nữa quên mất mình bây giờ không phải là An Dương.

- Sao vậy? Ăn không nổi sao? Để đại tỷ đút cho...

- Đa... đa tạ! Chỉ là ta có hơi choáng váng một chút!

Tú Tú cầm lấy chén cháo, ăn một muỗng. Cảm thấy hơi ẩm dễ chịu lan ra. Sau đó mới chợt nhớ tới một chuyện.

- Đại tỷ có thể cho ta biết đây là đâu không? Tại sao ta lại ở đây. Còn có... người nào khác không?

Mẹ của Tiểu Cầu hơi chau mày, thờ dài một cái dài thật dài rồi lại vừa nói vừa xoa hai cánh tay.

- Đây là Hắc Liễu Trại, muội và phu quân bị trúng bẫy bị đem lên đây. Phu quân của muội không sao, hần đang giúp muội giặt y phục ngoài kia!

"Phu quân?" "Giặt y phục?"

"Yến Lạc Tịch Đàm định giờ trò gì vậy? Tạo một thân phận giả tùy ý nói ta là nha hoàn của hần cũng được vậy. Hay nói hần là người hầu của bốn cô nương cũng có sao đâu!... À, không được! Lúc đó y phục hần và nàng mặc đều là loại của dân thường hay mặc, nếu nói nha hoàn hay người hầu sợ khó ai tin. Nhưng mà nói đại ra là huynh muội gì đó cũng được vậy! Còn nữa, tại sao phải giặt y phục?"

Vừa chải rửa đến đó. Tú lại cảm giác được một dòng nước nóng từ dưới bụng chảy ra ngoài.

"Không... không thể nào! Vẫn còn sớm lắm mà! Sao quỳ thủy lại tới sớm như vậy được?"

(Y Y: Vì tác giả muốn vậy đó)

"Vậy... cái thứ mà hần đang giặt..."

Tú Tú bật dậy, xô giường vào, định tông ra ngoài.

- Khoan khoan! Đi đâu đó! Mau ăn cho hết cháo! Rồi nghỉ ngơi, không được tùy tiện ra ngoài đâu!

Mặt Tú Tú đỏ lên, cúi xuống nhìn mặt đất. Tuy bây giờ có lớp dịch dung che đi màu đỏ máu của gương mặt, nhưng bộ dạng e thẹn không thể nào giấu nổi.

- Ngượng ngừng cái gì! Thiên hạ có được mấy nam nhân tốt như vậy!

"Không phải đâu! Ngượng là chuyện nhỏ! Đắc tội với Tịch Đàm mới là chuyện lớn!"

Vừa nghĩ là làm, nàng lại muốn chạy ra ngoài. Không ngờ cửa mở ra, nam nhân quen thuộc kia bước vào. Hắn trông có vẻ chật vật hơn bình thường nhiều. Trên thân là bộ y phục vải thô còn hơn bộ y phục hôm qua, ống tay áo xấn cao lên để lộ vài đường gân ẩn hiện. Vạt áo hơi mở ra, lộ chút da thịt mịn mượt. Tóc bị bụi đen bẩn, lại lòa xòa. Ngay cả đôi giày hắn đang mang cũng thật tệ, rách đến độ thấy cả ngón chân. Từ lúc nàng sinh ra và gặp gỡ hắn đến nay, nàng chưa từng nhìn thấy hắn trong bộ dạng như vậy bao giờ. Cho dù là lúc dưới vách núi, lúc hắn ở trong trận pháp trên hồ Vọng Nguyệt hay ở kiếp trước lúc hắn chết đi. Thì trên người hắn lúc nào cũng là y phục thượng hạng, lúc nào hắn cũng mang một vẻ quý nhân khác lạ. Mà giờ phút này đây nàng đối với hắn dường như lại cảm thấy không còn quá sợ hãi, không còn cảm thấy mình là kẻ yếu thế nữa.

Bị nàng nhìn lâu. Yến Lạc Tịch Đàm bị lâm vào tình thế quần bách không biết nói gì. Cuối cùng vẫn đứng mãi ở cửa không bước vào.

Nhìn thấy một bên "ngây ngốc đỏ mặt đứng như trời trồng nhìn" và một bên "si mê tham luyến ngồi trên giường ngây ngốc" như vậy. Mẹ của Tiểu Cầu ním cười tủm tỉm, nắm tay Tiểu Cầu đi ra. Giao lại bát cháo cho kẻ đang đứng chôn chân ngay cửa.

Lúc đi ra còn quay lại nói:

- Mới tân hôn lại gặp nạn cực khổ như vậy. Người phải chăm sóc nàng cho thật tốt. Còn nữa, ta thấy người còn nhỏ chắc chưa hiểu chuyện nên nhắc nhở một chút. Nàng đang như vậy, mấy ngày này không được "mạnh bạo" nghe chưa!

Lời thì nói với Yến Lạc Tịch Đàm. Nhưng cả phòng ai cũng nghe thấy.

Cánh cửa khép lại. Bên ngoài vọng vào tiếng nói trong trẻo của Tiểu Cầu:

- Nương! Mạnh bạo là gì ạ?

- Mạnh bạo chính là... Phụ thân con và ta "mạnh bạo" xong thì sinh ra con đó!

- Hề? Vậy vài ngày nữa tỷ tỷ khỏe rồi sẽ cùng với ca ca "mạnh bạo", sau đó liền có người chơi với Cầu Cầu rồi!

Tiếng nói nhỏ dần. Bên trong không khí căng cứng.

"Sao lại có thể nói chuyện như vậy với tiểu hài tử chứ!" - cả hai cùng lúc nghĩ thầm.

...

- Đệ muội nên ăn tiếp đi! - Tịch Đàm đưa chén cháo về phía Tú Tú.

- Có thể phiền Tịch huynh đây giải thích cho ta hiểu về mối quan hệ của chúng ta bây giờ không?

- Chuyện này... - Tịch Đàm chấp tay hành đại lễ trước mặt Tú Tú - Đệ muội! Lúc đó được người của Hắc Liễu Trại kéo lên, y phục của đệ muội không chỉnh tề. Trước mặt nhiều nam nhân như vậy... Ta bất đắc dĩ phải mạo phạm... ôm muội lại để che đi. Sao đó là bọn hắn tự hiểu lầm mối quan hệ giữa chúng ta. Ta không tiện giải thích được, nên đành thuận theo đó mà nói... Đệ muội! Ủy khuất cho muội rồi!

Nói một hơi dài như vậy, Tú Tú chỉ đáp lại hắn mấy chữ đơn giản: "Không cần áy náy!" Sau đó nàng đứng đưng như việc hắn cùng nàng nhận phu thê là việc sáng nay nảnh đi chợ mua một bó rau vậy.

Nhưng hắn đâu biết là trong lòng nàng đang cuộn cuộn sóng.

"Lại là phu thê? Tại sao cái loại phu thê hữu danh vô thực này cứ bám lấy ta? Nhưng không sao, chỉ cần có thể cứu Tam Lang, và lại chuyện này không nhục nhằn gì cả, chẳng phải đời trước đã quen rồi sao?"

Sau đó Yến Lạc Tịch Đàm đợi nàng ăn xong liền đem chén thu dọn ra ngoài. Nói là sẽ đi quan sát tình hình một chút, đến tối sẽ chính thức bàn chuyện với nàng.

Lúc nàng ôm bụng nằm xuống mới chợt nhận ra vẫn còn chưa nói với hắn là đừng đụng đến y phục của nàng nữa. Nàng sẽ xấu hổ!!!

*

- Ê! Mới tới hả? Tiểu huynh đệ!

Yến Lạc Tịch Đàm quay lại nhìn về phía người đang gọi mình. Thấy một nam tử tinh tráng đang vác mấy bó củi một lúc bỏ xuống.

"Trông người này quen quá!"

- Ta là do ánh dương quang đem tới! - người đó thấp giọng thì thầm. Chỉ người có võ công mới nghe được.

"Dương quang? Hoàng thượng? Người do Hoàng thượng phái tới? Ta cứ tưởng nhiệm vụ này giao cho mỗi mình ta mà thôi?"

- Nghe nói người tên là Lâm Nhị, người là muốn cùng nương tử đi ngao du? Ta biết một cái hồ rất yên tĩnh ở gần đây, nghe nói người ta mò được ở đó một chuỗi ngọc rất đẹp. Người mới tới có biết không?

- Có! Ta có biết! Quả thật phu thê ta muốn tới đó 1 lần. Mà chẳng hay đại ca đây là...

- Ta không phải đại ca gì đâu, ở nhà ta thứ ba. Người cứ gọi ta là Trương Tam! Con người ta rất khảng khái, sau này có chuyện gì cứ nhờ ta giúp! Muốn đi hồ cứ bảo ta! Chỉ cần không rời khỏi Hắc Liễu Trại là được!

- Vậy ta xin đa tạ Trương tam ca!

- Ta còn vài gánh củi chưa chở. Lát nữa đến giờ phát cơm lại nói chuyện với người!

- Đi thông thả!

Yến Lạc Tịch Đàm liếc nhìn những người xung quanh đang bận rộn làm việc. Có lẽ không ai để ý đến cuộc nói chuyện trên trời dưới đất kia của hắn và người kia.

"Có lẽ đúng là Nhiễm Phi Khái rồi!"

(Y Y: Hai người này đang chơi chữ tên của đôi phương)

Yến Lạc Tịch Đàm viết là 嫵珞寂潭

Yến (嫵) có nghĩa là đẹp. Lạc (珞) là chuỗi ngọc. Tịch (寂) là yên tĩnh. Đàm (潭) là đầm nước.

Chữ Khái (慨) trong tên Nhiễm Phi Khái có nghĩa là hào hiệp khảng khái.)

Thứ sáu, ngày 13 tháng 7 năm 2018

Phong Diệp Y

Y Y: Sắp thi xong rồi nhưng sợ mọi người quên mất Ác nữ tái sinh nên Y Y ngại lên viết một ít rồi đi ôn thi tiếp nè!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hoàn Hồn Đan Năm Xưa

Nếu nói về Nhiễm Phi Khái, thì y chính là người duy nhất họ Nhiễm mà hai đời nay Yến Lạc Tịch Đàm ít cảm ghét nhất. Lúc Tịch Đàm còn nhỏ đã được nghe kể về chiến công đầu của Nhiễm Phi Khái. Cả hai không chênh lệch nhiều tuổi nhưng lúc Tịch Đàm vẫn còn được phụ thân mẫu thân nâng niu thì Nhiễm Phi Khái đã lăn mình trong bể máu trên chiến trường. Cùng là con của tướng quân như nhau, Tịch Đàm biết được cái cảm giác luôn bị các tướng sĩ âm thầm bảo vệ lúc tham chiến. Chuyện đối với lòng tự tôn của nam nhân quả thật là đả kích rất lớn. Nhưng Nhiễm Phi Khái chính là tận dụng tất cả mọi lợi thế, gạt bỏ lòng tự ái trẻ con đó mà lập đại công. Năm đó các thiếu niên đều được dạy là phải học tập Nhiễm Phi Khái.

Đời trước lúc hắn nghe chuyện hôn phối với Nhiễm Phi Nhiễm, dù trong lòng có không thích Nhiễm Phi Nhiễm quá đôi phần phức. Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy có thể làm "người một nhà" với Phi Khái cũng không quá tệ. Trong số các ca ca đệ đệ của Nhiễm Phi Nhiễm thì Phi Khái thật sự là cưng chiều muội muội nhất. Nhưng Phi Khái không phải là chiều chuộng kiểu vô pháp vô thiên như những người khác. Năm đó Phi Khái qua đời, Tịch Đàm thật sự có chút hối hận.

Vốn dĩ Nhiễm gia có hai viên Hoàn Hồn Đan nổi danh. Hoàn Hồn Đan thật sự chỉ là tên, nó không thể hoàn hồn người chết được nhưng mà có thể đem mạng sống của người ở trước của Quỷ Môn Quan trả về.

Hắn nhớ năm đó Tuyết Cơ thân thể vốn hư nhược. Dù Mạt Mạt vô tình thể mạng chết thay cho Tuyết Cơ nhưng nàng vẫn bị thương tổn không ít. Lúc thân thể nàng sắp chịu không nổi nữa mới vô tình cho hắn biết Nhiễm gia có hai viên đan được bảo vật đó.

Dù sao cũng là Nhiễm Phi Nhiễm ả ta hại nàng thành ra như vậy, đòi của Nhiễm gia một viên thì cũng coi công bằng.

Nhiễm Phi Nhiễm thật sự rất ngoan ngoãn về Nhiễm gia trộm một viên Hoàn Hồn Đan. Lúc đó ả ta có cầu xin hán một ân huệ. Đó là cho ả một đứa con. ả muốn nhận nuôi một đứa bé. Hán dù căm ghét ả nhưng đoạn thời gian đó ả thật sự rất ngoan ngoãn nên hán đành đồng ý. Sau mọi chuyện hán có sai người đem đến cho ả 1 đứa trẻ mồ côi khá đáng yêu. Chỉ là ả ác khí nặng nề nên đứa trẻ vừa tới đã chết.

Chỉ tiếc Tuyết Cơ uống đan cũng không có tác dụng gì. Hán còn nghĩ là Nhiễm Phi Nhiễm dám to gan đưa hán đồ giả. Nhưng lúc hán đến chỗ Nhiễm Phi Nhiễm hỏi tội thì biết được Nhiễm Phi Khái vừa qua đời. Là Nhiễm tướng quân cùng với Nhiễm Phi Khái cùng lúc trúng độc. Lúc cả hai chỉ còn nửa hơi thở về được Nhiễm gia thì phát hiện chỉ còn một viên Hoàn Hồn Đan. Nhiễm Phi Khái thả chết để giữ tròn hiếu đạo, một đao tự đâm thẳng vào tim mà chết.

Lúc đó hán mới thật sự tin Hoàn Hồn Đan trộm được là thật.

Lại thêm sau này mới biết được Hoàn Hồn Đan đó thật sự là Nam Đan, chỉ có tác dụng với nam nhân mà thôi. Nhiễm Phi Nhiễm đã từng nói nhưng hán không tin.

Cái chết của Nhiễm Phi Khái, thật sự hán không phải bỏ được trách nhiệm!

*

- Ê! Lâm Nhị mới tới! Ngươi ngăn ra làm gì. Mau ăn đi!

Tịch Đàm gạt mình. Chợt nhớ ra mình đang ở phòng ăn của Hắc Liễu Trại. Chung quanh đủ mọi thể loại nam nhân đang tranh nhau thức ăn. Khung cảnh này so với giờ ăn trong doanh trại không khác là mấy.

Lại nhìn sang thấy Nhiễm Phi Khái đã để sẵn một phần thức ăn riêng.

- Cái này... nghe nói nướng từ ngươì không khỏe, ta lấy thêm một chút đó! Ha ha!

- Tạ Trương tam ca!

- Mau ăn đi! Nếu không lủ hồ đói này sẽ ăn đến không còn cái bát cho xem!

- Lão Trương! Ngươi có ý đồ gì với tiểu nương tử nhà người ta đó! - bên kia bàn ăn vào đại hán hề hà trên ghế

- Lo ăn đi! Mở mồm ra là hôi thôi!

Nhiễm Phi Khái quát xong lại quay sang nói với Tịch Đàm

- Lâm Nhị ngươi yên tâm, ta có người thương rồi!

- A! Ta hiểu mà... - Tịch Đàm chọt chọt vào bát cơm

"Hắc Liễu Trại quả có tâm tư muốn thu hút nhân tài làm thổ phi, đối đãi với những kẻ bị bắt rất tốt. Nhìn sơ qua đám người này có chỗ nào giống như là bị giam cầm, kẻ nào cũng vui vẻ hơn hờ..."

- Mùa này ve kêu hơi ồn! Các ngươi mới tới chắc là khó ngủ!

Nhiễm Phi Khái đột nhiên nói một câu như vậy, Tịch Đàm quay sang nhìn hán, thấy ánh mắt hán đang hướng xuống dưới mặt bàn. Tịch Đàm nhanh chóng liếc khéo sang chỗ mặt bàn bị mấy chén cơm che khuất, Nhiễm Phi Khái đang dùng nước viết vài chữ lên mặt bàn "Giờ Tý, nhà xĩ"

Tịch Đàm gật đầu. Nhiễm Phi Khái lập tức giả vờ làm đổ cốc nước, mấy chữ mới viết lập tức bị hòa ra.

"Nhiễm tiểu tướng quân, huynh chọn địa điểm hẹn gặp cũng "thơm" quá chứ!"

(Tịch Đàm đang chơi chữ. Chữ Phi (非) trong tên Nhiễm Phi Khái có nghĩa là thơm ngát.)

*

- Muội nên ăn nhiều một chút! - Tịch Đàm nhìn đáng vẻ ăn không khác gì tiểu thư khuê các của Tú Tú mà thấy có chút cảm giác khó chịu kỳ lạ.

"Người vốn không phải gầy yếu, ăn như vậy sao có thể đủ no?"

Tú Tú nghe hán nói xong, gác luôn cả đôi đũa xuống.

"Thử hỏi bị hán nhìn như vậy, nuốt trôi không?"

- Ta tên là gì? Huynh..., à, chàng tên là gì? Chúng ta là người ở đâu? - Tú Tú chuyển sang hỏi Tịch Đàm một vài vấn đề cốt lõi. Nếu như đã chấp nhận đóng giả làm "huong tử" của hắn thì phải đóng cho đạt, sau đó mau chóng đi tìm vị được sư kia. Tìm được thuốc cho Tam Lang xong liền rời khỏi nơi này, mặc kệ Yến Lạc Tịch Đàm đến đây là để làm gì.

- Ta là Lâm Nhị, nàng là A Tuyết. Chúng ta từ núi Tề Ảnh tới.

- Ta đã biết rồi! - Tú Tú lạnh nhạt nói

- Ăn thêm một chút...

Tú Tú cũng lười nói với hắn, cố gắng ăn hết thức ăn hắn đem tới. Lúc hắn đem bát đĩa rồi đi thì nàng đã chuẩn bị sẵn chăn màn. Sau đó trải thêm một mảnh vải nhỏ xuống đất, ngoan ngoãn nằm xuống đất ngủ.

Nói ngủ, nhưng thật ra nàng không ngủ được.

"Tuyết sao? Có lẽ nào Tịch Đàm đã quen biết Tuyết Cơ từ trước? Nếu không tại sao giữa hàng vạn chữ, tên hắn đặt cho nàng lại là một chữ "tuyết"? Cũng rất có thể. Có lẽ do nàng trùng sinh sống lại làm nhiều việc khác với trước đây, cho nên cũng có một số chuyện sẽ thay đổi chẳng... Còn nếu không phải, nếu hắn chỉ thuận tiện nói ra một chữ "tuyết" thôi thì sao?"

"A! Nếu như vậy thì cũng quá rõ ràng rồi! Tuyết Cơ và Tịch Đàm đúng là do trời xanh tác hợp. Chưa từng gặp nhau nhưng Tịch Đàm hắn đã thích chữ "tuyết" như vậy rồi..."

...

*

Lúc hắn trở lại phòng liền nhìn thấy một cô nương không biết tự chăm sóc nào đó đang nằm dưới đất. Cô từng nói cho hắn biết, nữ nhân vào những ngày này rất kỵ lạnh. Vậy mà nàng vô tư nằm dưới nền đất lạnh, đắp cái chăn mỏng hơn cả giấy. Nàng muốn nam tử hắn như hắn ở trên giường ấm áp bỏ mặc nàng nằm lạnh lẽo như vậy sao?

...

Hắn đi tới, vào giờ phút này cũng mặc kệ thân phận hay nam nữ. Hắn dùng chăn bọc kín nàng lại rồi lấy hai tay ôm nàng lên.

Từ đó đi đến giường chỉ có mấy bước chân nhưng Yến Lạc Tịch Đàm đi rất lâu, rất lâu.

Bởi vì vừa ôm nàng lên hắn đã có cảm giác không muốn buông xuống nữa. Hình ảnh trong giấc mơ mỗi đêm cứ chầm chậm lướt qua hắn như một cơn gió nhẹ, mãi không chịu dừng. Hắn chỉ biết đứng bất động đó cố hít thở thật sâu cho thanh tỉnh lại. Vậy mà mùi hương của nàng cứ như trên choker hắn.

Hắn không dám đưa mắt xuống nhìn cái đầu nhỏ đang lộ ra từ trong lớp chăn. Chỉ dám ngược mắt lên nhìn xà nhà mà bước đi. Cũng may không vấp té. Đến khi đặt nàng lên giường xong, hắn nhanh chóng đắp chăn lại, quá trình đắp cũng là nhìn lên nóc giường. Rồi hắn phóng như bay ra khỏi nơi "nguy hiểm" đó.

Chưa đến giờ hẹn với Nhiễm Phi Khái, Tịch Đàm đành ngồi thu lu ở góc sân. Chỉ mong gió lạnh giúp hắn tỉnh tâm lại.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Ngạo Cuồng Hắc Liêu Trại

- Tối sớm vậy? - Nhiễm Phi Khái vốn là người thích tối sớm. Không ngờ Tịch Đàm còn tối sớm hơn hắn. Ngồi thủ lù ở một góc - Yến Lạc huynh?

- Ta nhỏ tuổi hơn Nhiễm huynh.

- Tốt! - Phi Khái vỗ vai Tịch Đàm - Ta cũng không ngờ "người đó" lại giao nhiệm vụ cho hai chúng ta mà không nói gì cho đối phương biết. Hắn là vì chuyện của xá muội mà hao tâm tổn trí. Người yên tâm, công ra công tư ra tư. Mặc dù xá muội nay luôn tâm tâm niệm niệm hướng về của Phật khiến ta lo lắng. Nhưng cũng không vì vậy mà tìm đến người gây rắc rối ép người phải tuân chỉ lấy nàng...

- Chuyện đó... - chuyện đó chính Tịch Đàm cũng không biết đáp lại Nhiễm Phi Khái thế nào. Không thể trực tiếp nói thẳng "đời này kiếp này sẽ không bao giờ lấy nàng", lại càng không thể dối lòng bảo là "nàng là cô gái tốt nhất định sẽ gặp chuyện tốt". Chung quy chỉ còn biết đáp lại bằng vẻ mặt không cảm xúc.

- Đây là sơ bộ tình hình ở đây. Tháng trước "người đó" ra lệnh, ta đã phái vài người cải trang đến đây trước. Trương Tam thật sự đã đối diện mạo với

người khác. Trong đó có viết đầy đủ đâu là địch đâu là ta. Xem xong, đốt.

Tịch Đàm nhận lấy phong thư của Phi Khái. Cẩn thận giấu vào ngực.

- Có chuyện này không biết có nên...

- Nhiệm huynh cứ tự nhiên!

- Vị "huong tử" kia... - Nhiệm Phi Khái hơi nheo mắt, sẵn sàng nghe những câu trả lời đại loại như "Nàng là nha hoàn thông phòng" hay "Nàng là hồng nhan tri kỷ" hoặc có thể táo bạo hơn "Nàng là thiếp".

Nhưng cuối cùng Tịch Đàm lại phun ra một câu "Nàng là người ta coi trọng!"

"Coi trọng thì coi trọng. Nhưng thân phận là gì mới được chứ!" - Nhiệm Phi Khái suýt bật lại như vậy. Nhưng hắn cũng không hỏi thêm gì nữa. Nam nhân chung quy là đa tình, thích làm khổ nữ nhân. Chỉ có Nhiệm gia hắn mới là tốt nhất.

Nghĩ ngợi xong đang định rời đi thì thấy góc áo bị Tịch Đàm túm lại.

- Nhiệm huynh ta còn có chuyện muốn hỏi! Được sư nổi tiếng của Hắc Liễu Trại đang ở đâu?

Nhiệm Phi Khái trợn mắt nhìn bộ dạng thất thối của Tịch Đàm

"Xem ra tiểu tử này đến đây không phải chỉ đơn giản vì nhiệm vụ của Hoàng thượng..."

- Được sư Hoàn Bác Tử đúng không? Hai hôm trước hắn vào kinh thành rồi. Ta nghe báo lại mỗi lần như vậy đi mất một tuần. Hắn ở nhà trúc phía Tây. Nếu hắn về ta sẽ cho đệ hay.

- Vậy... đa tạ huynh!

Tịch Đàm nói lời đa tạ xong liền quay sang hướng Tây một cách vô thức. Nhiệm Phi Khái thấy hắn như vậy cũng chỉ nói nhẹ "Cáo từ!" rồi rời đi.

Tịch Đàm tìm một nơi kín đáo đốt ngọn đèn lên đọc phong thư. Không ngờ là trong gần hai tháng gần gũi đã có được nhiều thông tin và cài được nhiều nội ứng như vậy. Có thể thấy, Hắc Liễu Trại thật sự được lập nên bởi tàn dư của Thái hoàng thái hậu năm xưa, Ngao Cuồng.

Ngao Cuồng cũng giống như tên, là đội cận vệ tinh nhuệ lên đến một vạn người của Thái hoàng thái hậu, năm xưa đặc biệt kiêu ngạo và cuồng sát.

Lúc Thái hoàng thái hậu thất thế. Cữu vương gia và Hoàng thượng không ngại tận diệt, đem máu Ngao Cuồng tế sống cho hàng vạn người bị hại. Chỉ là không ngờ đã để tẩu thoát không ít. Lại còn phát triển thêm...

*

- Tiểu Cầu! Muội dẫn ta đến chỗ giặt giũ được không?

- A Tuyệt tỷ! Tỷ nhỏ tuổi hơn nương của muội đúng không?

Tú Tú phì cười. Dám trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi khác. Xem ra Tiểu Cầu thật sự rất đáng gờm nha.

- Đúng vậy!

- Vậy trẻ con phải nghe lời người lớn đúng không? - Tiểu Cầu đứng chống hai tay ngang hông, gương mặt rất là tròn trịa héch lên - Nương đã bảo tỷ nghỉ ngơi cho tốt, y phục sẽ do Lâm Nhị ca ca giặt. Sao tỷ lại không nghe lời.

"Ôi trời! Lão Thiên gia nhìn xuống mà xem! Tiểu Cầu nói lý lẽ trông đáng yêu chưa này?"

Bị Tú Tú nhìn chăm chăm như muốn chọc thủng cái thân thể tròn vo mà lại không phản bác lời nào khiến cho Tiểu Cầu bị chọc dạ.

- Tỷ tỷ sao lại kỳ quái như vậy? Sao không nằm xuống đi!

- Được rồi! Tỷ nói không lại muội! Vậy tỷ nằm xuống. Tiểu Cầu nhớ đừng mách với nương nha. Tỷ sợ bị mắng lắm!

- Hi hi! Nương muội rất dịu dàng, không mắng ai hết đâu! - tiểu hài tử lại sôi nổi cười

- Lại đây cho tỷ ôm một chút nào! - Tú Tú trưng ra gương mặt đáng yêu đầy mị lực.

Cuối cùng thành công dụ dỗ Tiểu Cầu leo lên giường rồi điểm huyệt ngủ của con bé.

Lại sợ trò bắt chợt lạnh, Tú Tú cẩn thận đắp chăn cho con bé rồi mới ôm chầu giặt ra ngoài. Hỏi thăm một chút, liền tới được chỗ giếng nước giặt giũ.

Thật tình mà nói, cả hai đòi nàng đều không biết giặt y phục. Nàng chỉ biết giặt khăn tay hay những loại chất liệu mềm nhẹ. Loại vải thô này hút nước, nàng vừa nhúng vào lấy ra đã nặng trĩu.

Đáng lý ra chút nặng này với nàng không thành vấn đề. Nhưng mà quỳ thủy lần này tới làm cho sức lực của nàng mất đi gần hết. Đến y phục cũng làm khó được nàng.

Hì hụi một lúc lâu nàng mới tẩy được "màu sắc đặc trưng". Nhưng mà phía sau bỗng lù lù ra một cái bóng.

- Này..

Người phía sau bước nhanh lên trước mặt nàng.

- Cô nương! Hình như chúng ta từng gặp nhau!

31.07.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Mọi người đón xem người vừa xuất hiện là ai nhé:

A. Nhiệm Phi Khái

B. Dược sư Hoàn Bác Tử

C. Nhân vật khác

Fact: Tên "Dược sư Hoàn Bác Tử" là dựa trên tên phiên âm ra tiếng Hán Việt của nữ diễn viên trung niên người Nhật Hiroko Yakushimaru (薬師丸 博子) đó ạ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tiểu Kịch Trường: Hiện Đại

Nếu như Phi Nhiễm và mọi người ở thời hiện đại. Đồng thời Phi Nhiễm lại là con trai thì sao nhỉ?

Có lẽ sẽ là như vậy....

...

Tịch Đàm đẩy cửa bước vào căn phòng đó. E hèm hai tiếng.

Cô gái đang đứng đưa ngực trước mặt CEO giật mình đứng dậy. Không quên bôi trét chút son phấn lên áo sơ mi của CEO trước khi lờm lờm đi ra.

- Giám đốc! Văn kiện cần ký!

Nam nhân gương mặt tuần tú pha chút càn rỡ xoay ghế lại, gác chân lên bàn. Ánh mắt híp lại môi khẽ mấp máy: "Đến đây!"

Tịch Đàm vẫn đứng yên tại chỗ.

- Ô, thật là tủi thân quá. Thư ký của ta không nể mặt ta, ngày ngày đêm đêm bạo hành ta...

- Ký đi! - Tịch Đàm sợ hấn sẽ còn quấy nữa nên vòng qua bàn đến gần bên hấn

Phịch

Chỉ một động tác nhỏ. Tịch Đàm đã bị hấn ôm trọn trong tay. Hơn nữa, bàn tay xấu xa bắt đầu làm bậy.

- Anh! Đừng... mà..Tịch Đàm vừa đó còn kiên định nhưng thoáng chốc ánh mắt đã bị mờ nhòe. Người đàn ông này quá nguy hiểm. Chỉ cần hấn ta rập tâm thì cô không có đường chạy thoát.

- Ủa anh ở đây, anh ký cho em nhé! - Hấn nói như thổi hơi vào tai cô, mang theo luồng hơi thở nóng ấm. Tay xấu xa cầm cây bút, đưa đầu nấp bút xuống dưới váy cô, "kỳ" lên "mảnh giấy tam giác".

- Giám đốc... dừng! - Tịch Đàm dùng tay cổ đẩy ra - Anh... anh quá rối nhân viên!

- Sao chứ? Là em bảo anh ký mà... chắc... "văn kiện" quan trọng như vậy, anh có nên in cả dấu vân môi lên không nhĩ? - vẫn là hơi thở nồng đậm nam tính đó phả vào gáy cổ của cô

- Biến thái! Tôi có bạn trai rồi!

Động tác dừng lại.

Tịch Đàm nhanh chóng thoát khỏi vòng vây của hân. Chạy ra khỏi căn phòng.

Cô thật sự có người để yêu. Người đó là người nhiều năm trước cứu cô khỏi chết đuối. Tuy lúc đó mơ hồ không thấy mặt của người đó nhưng cô nhớ rất rõ vết bớt trên ngực anh ta. Cô vẫn mong có một ngày có thể gặp mặt người đó...

Bên trong căn phòng, Phi Nhiễm bức bối với bản thân mình. Đeo đuổi lâu như vậy, thì ra nàng đã có người yêu...

Hân đặt tay lên ngực như muốn cào cào để cho tim bớt đau đớn. Bên dưới lớp áo sơ mi, vết bớt đỏ như màu lửa cứ phập phồng theo hơi thở...

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hắc Liêu Trại Có Chuột?

Quen sao? Dĩ nhiên là quen rồi. Tú Tú không cần quay lại nhìn cũng biết đó là giọng của Tam Lang.

"Phen này toi rồi toi rồi. Tam Lang mà biết mình lén trốn đi như vậy. Sau này e là cửa cũng không bước ra được!"

- Này... cô nương có nghe...

- Có nghe!

Tú Tú từ từ ngẩng đầu lên, người trước mặt cao lớn đứng che hết cả ánh sáng. Sau đó nàng giả vờ nhìn chăm chú rồi nhú mày.

- Người là...

Sau đó lại tiếp tục giả vờ lục tìm trong trí nhớ. Thật ra, nàng khá tự tin với tay nghề "bôi trát" "tô vẽ" "dịch dung" của mình. Điều duy nhất mà nàng sợ là "mùi" của mình bị Tam Lang nhận ra.

- Thật xin lỗi, ta không nhận ra!

- A! Có thể là tại hạ nhìn nhầm thôi! - Nhiễm Phi Khái gãi đầu cười phớ lớ nhưng anh mắt thì chả có vẻ gì là "nhìn nhầm".

Tú Tú cảm thấy sống lưng mồ hôi chạy xuống thành một đường.

- A Tuyệt! Sao nàng lại ra đây?

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng đó, cái giọng nói dịu dàng của Yến Lạc Tịch Đàm thốt lên chỉ muốn nàng thổ huyết. Nàng quẳng cây chày giặt đồ xuống. Xoay về phía hân cười méo miệng.

- Tướng công! - hai chữ này nàng phun ra thì mất hết 7 phần sức lực vận hết 5 phần nội công. Cũng tự khâm phục bản thân mình kiếp trước có thể thuận miệng trôi chảy như vậy suốt ngày gọi hân "tướng công".

- Nàng về phòng đi! Để đó ta làm cho... A! Trương tam ca?

"Còn giả bộ bất ngờ cái gì? Ta dám cá hân từ xa đã thấy ta nói chuyện với Tam Lang rồi, còn bày đặt... Chờ đã, không lẽ hân định diễn tuồng ghen tuông?"

Nàng cũng không để mất cơ hội vàng ngọc, đem y phục đang giặt dang dở bỏ hết vào chậu. Ôm ngang hông chuẩn bị rời đi.

- A Tuyệt! Để đồ lại! - Yến Lạc Tịch Đàm ra lệnh ngắn gọn. Thanh âm và cách nói chuyện ra lệnh đó nàng đã nghe hàng trăm lần. Có vẻ gần đây hân đối xử với "Đồng Tú Tú" quá tốt nên nàng sắp quên đi hân đối với nàng chính là mối đe dọa sinh mệnh.

Vậy nên nàng không dám trái ý hấn. Ngoan ngoãn để lại chậu đồ rồi cầm đầu chạy đi.

- Về phòng nghỉ ngơi đi! - hấn nói với theo nàng

"Nghỉ cái rắm!" - nàng lăm bằm cho bố ghét - "Nhân tiện lúc này đi tìm được sư mới được!"

*

Nhìn nàng đi khuất bóng sau lối rẽ. Tịch Đàm mới cúi xuống đem chậu giặt lại gần giếng nước. Tiếp tục giặt.

Nhiệm Phi Khái nhìn một chuỗi hành động của "đôi phu thê" này mà trong lòng chộn rộn.

"Cô nương kia thật có phần giống Tam Nương, đáng tiếc không ngửi được mùi hương. Ở đây nhiều mùi hương tạp quá..."

- Nhiệm... Trương Tam ca! Huynh quen nàng sao? - Tịch Đàm này giờ vẫn chăm chú với mấy cái y phục lại bất ngờ hỏi.

"Sao ta cảm thấy mùi giấm nặng vậy?" - Phi Nhiệm ngó cái lưng của Tịch Đàm thầm nghĩ.

- Chỉ là trông nàng khá quen chứ không phải là người quen... Thiên hạ rộng như vậy, tình cờ nàng có chút giống với cổ nhân của ta thôi!

"Phải phải! Vị "cổ nhân" đó siêu cấp ngạo kiều, hiện giờ đang đi chơi ở nhà ngoại rồi. Và lại với tính cách trước giờ của Tam Nương, nó sẽ không chịu nổi cuộc sống tồi tàn nơi đây..."

- Trương Tam ca! Đã không quen xin huynh bảo trì khoảng cách với nàng một chút! Thân phận của nàng bây giờ là nương tử của ta!

Nhiệm Phi Khái nghe xong lời "cảnh báo" của Yến Lạc Tịch Đàm không những không đi mà còn bị "máu thích trêu ghẹo người khác" di truyền trong người nổi lên. Lập tức ngồi thụp xuống bên cạnh Tịch Đàm. Dùng ngón tay chọc vào vai hấn, nhướn nhướn mày hỏi.

- Người cũng nói bây giờ là thân phận như vậy. Nhưng trước đó thì sao? Ta thật thắc mắc không biết cô nương ấy là gì của người. Đến nổi một công tử thế gia bình thường không động đến ngón tay như người lại giành giặt cho bằng được... - nói đến đó, Phi Khái vô tình nhìn xuống chậu giặt của Tịch Đàm - ... nội... nội y!!!!???

Nhanh như chớp Tịch Đàm hắt nhẹ một vốc nước trong chậu nước sạch gần đó cho văng lên mặt Phi Khái.

Nhiệm Phi Khái tuy né được nhưng mặt cũng dính không ít nước. Hấn liền đứng dậy vuốt vuốt lại gương mặt cùng mái tóc.

- Không phiền người nữa ta đi chặt củi a! Tội nay chỗ cũ!

Nói xong lại lúm túm chạy đi.

"Oa! Trời ạ! Rõ ràng là có đủ tất cả, ngoại y, trung y lẫn nội y. Lúc này trên tay Tịch Đàm rõ ràng là cái tiết khổ, còn có cái yếm trong chậu! Trời ơi! Chuyện này quả quá lý thú rồi! Phải tìm cơ hội hỏi thăm thêm bên vị cô nương kia mới được!"

...

Thấy Phi Khái đi rồi Tịch Đàm mới lắc đầu tiếp tục giặt. Thật ra giặt thứ đồ tư mật này giúp nàng hấn cũng tự mặt đỏ môi hồng chứ. Nhất là hấn đã "gặp" nàng trong mơ nhiều đến nỗi hấn không còn nhớ được số lần. Những món đồ này cầm vào đều mang theo vài phần "ký ức". Hấn thật ra không sợ bẩn, chỉ sợ đầu óc mình không "trong sáng" thôi.

Nhưng mà nàng đang như vậy, không thể chạm vào nước lạnh được... Đáng lý có nói là để tẩy áy giặt giúp nhưng mấy cái này sao có thể để cho người ngoài làm chứ...

...

Yến Lạc Tịch Đàm cứ tự mình bao biện như vậy, hấn tự lờ đi là hấn đối với nàng cũng chỉ là "người ngoài" mà thôi..

*

Trong lúc đó, Tú Tú đã hỏi thăm qua không ít người trong Hắc Liễu Trại. Biết được không ít thông tin của Dược sư Hoàn Bác Từ kia. Nàng quyết định nhân lúc hấn chưa về lên vào chỗ của hấn.

Nhớ năm đo phụ thân và Tam Lang là trúng phải Tán Hồn Cửu Nhật. Từ lúc trúng độc cho đến lúc chết là chín ngày. Mỗi một ngày đều phải trải qua đau đớn như chết đi sống lại, như hồn phách bị tiêu tán rồi quay về.

Trong giang hồ có nhiều môn phái dùng độc nhưng mà dùng độc đến phi nhân tính, hạ độc mà vượt ngoài chuyện chỉ cần hạ gục kẻ thù, chỉ muốn hành hạ kẻ thù đến sống dở chết dở chỉ có hai môn phái Kinh Tâm và Tháp Pháp. Nghe nói Hoàn Bác Từ chính là môn đệ bị trục xuất khỏi phái Kinh Tâm. Chuyện này nàng thật ra nhờ vào chút may mắn mà biết được. Hoàn Bác Từ thay tên đổi họ mấy lần rồi lại đi làm dược sư vốn là tránh truy sát của phái Kinh Tâm. Ở Hắc Liễu Trại hấn lại nhìn trúng Tiểu Cầu, muốn Tiểu Cầu làm đệ tử của hấn. Lúc này Tiểu Cầu thấy nàng hỏi thăm nên đã chủ động nói

cho nàng biết.

Độc của phụ thân và Tam Lang có liên quan đến 9 ngày. Mà giang hồ luôn đồn đại rằng phái Kinh Tầm rất thích con số chín, đến độc của môn phái cũng lấy số chín làm mốc trọng yếu. Chỉ mong sao độc đó thật sự là của phái Kinh Tầm, chỉ cầu mong sao cho Hoàn Bác Tử thật sự có thuốc giải... Nếu không, nàng thật sự sẽ đi đến nước cờ cuối cùng đó.

*

Nhà trúc phía Tây Hắc Liễu Trại.

Từ phía xa xa một nam nhân tóc xõa, trên tóc thắt mấy bím tóc nhỏ cùng trang sức hạt gỗ nhiều màu đi tới. Vừa nhìn liền thấy y phục của hắn không giống người ở đây. Lại thêm trên tay cầm một cây gậy gỗ có phần đầu hình một con ếch hay là cóc khó phân định rõ. Nói chung tổng thể hắn rất khác người. Cho nên vừa vào Hắc Liễu Trại liền thu hút ánh mắt mọi người.

- Dược Sư! Ngài về rồi!

- Dược Sư! Chào ngài!

Dược sư Hoàn Bác Tử gương mặt có nét cong cón ngả ngón vẩy vẩy tay chào lại mọi người.

- Sao lần này về sớm vậy? Ngài chộc giận tiểu nương tử rồi sao?

- Nào có! Nàng cứ bám dính lấy ta đó chứ! Ai nha! Chỉ tại ta sinh ra tuấn tú tiêu sái, lại thêm gương mặt hại nước hại dân này! Aizz!

Người của Hắc Liễu Trại ai ai cũng quen với câu tính tự mẫn này của Dược sư Hoàn Bác Tử. Suy cho cùng, lời hắn nói cũng không sai, gương mặt hắn vốn xinh đẹp như thiếu nữ, xinh đẹp đến nỗi không ai đoán được hắn bao nhiêu tuổi, xinh đẹp đến nỗi đôi lúc mọi người chột quên hắn là nam nhân. Nếu không có bộ dáng cang rỡ cùng thói quen đi thanh lâu uống rượu hoa đỏ, có lẽ người ta thật sự nghĩ hắn là nữ nhân. Tuy nhiên hắn cũng không phiền chuyện mọi người "chà đạp" lòng tự tôn nam nhân của hắn, nói hắn giống nữ nhân như vậy. Bởi vì hắn là một quái nhân tính cách thất thường. Ví như hắn chỉ nổi cơn giận khi ai đó động vào đồ của hắn.

Ví như bây giờ, vừa đứng trước nhà trúc, nhìn thấy cơ quan có chút xê dịch nhỏ. Hắn đã chống cây cậy thật mạnh xuống nền sỏi.

- Hay thật! Hắc Liễu Trại từ khi nào lại có chuột?

09.08.2018

Phong Diệp Y

Y Y: vô cùng xin lỗi mọi người vì ra chương mới muộn, vô cùng xin lỗi × 1000 mủn lần!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tán Hồn Cứu Nhật

- Người tới chỉ để trộm vật thôi sao?

Giọng nói bất ngờ cất lên làm Tú Tú giật mình. Chỉ trách nàng quá chuyên tâm tìm trong những quyển sách mà quên đi xung quanh.

"Chết tiệt, vẫn chưa tìm được gì!"

Tú Tú ném quyển sách về phía hắn, vận khí thi triển khinh công để chạy đi. Không ngờ vừa nhát người lên, đã thấy khí trong cơ thể bị phong bế lại.

"Trúng độc rồi?"

- Ay da da! Người tốt nhất đừng nên vận khí nữa, nếu không kẻ chịu thiệt sẽ là người! - Hoàn Bác Tử ung dung bước vào phòng, kéo ghế ra ngồi xuống rót trà. Lại thấy trà trong bình nguội lạnh nên về mặt chán ghét thấy rõ - Khát quá mà lại không có trà, tiểu tử, bây giờ người đi châm cho ta một bình trà, lát nữa ta sẽ giải độc cho người!

Tú Tú tròn mắt nhìn Hoàn Bác Tử. Con người này ngoài dáng dấp giống nữ nhân ra thì có vẻ như tính cách thập phần bá đạo cường đại. Không những không sợ nàng trốn đi mất mà còn rất ung dung tự tại không sợ nàng ra sát chiêu. Hắn có thật là đang lẫn trốn sự truy sát của phái Kinh Tầm không vậy?

- Nếu người là người của lũ súc sinh Kinh Tầm thì người sẽ không trúng độc của ta dễ dàng như vậy, chút độc nhỏ bôi trên sách mà người của Kinh Tầm

không phát hiện ra thì quả thật sĩ nhục sự môn rồi...

Hắn như có thuật đọc tâm, nhẹ nhàng giải đáp thắc mắc trong lòng nàng.

- Hơn nữa nếu như ngươi muốn đến truy sát ta cũng sẽ không lục tung mấy quyển sách đó lên làm gì. Sao hả? Tiểu tử? Ngươi thấy hoàng thư của ta sưu tầm có đủ kích thích không?

(Hoàng thư: sách 18+)

Cái này nàng không phản bác được. Tìm trong đông sách của hắn, hoàng thư chiếm hết 9 phần, 1 phần còn lại chỉ là sách y lý và sách thảo dược thông thường mà các đại phu ai ai cũng có.

- Tóm lại là ngươi muốn đến tìm bí kíp gì đó chứ gì! Ta mệt, ta khát, mau pha cho ta bình trà đi! - Hoàn Bác Tử vừa nói vừa gục mặt xuống bàn, chà chà gương mặt trên mặt bàn, hai tay vỗ vỗ lên bàn - Ta khát! Ta khát! Mau pha trà! Ta muốn trà!

Trên gương mặt Tú Tú âm thầm nhỏ xuống hai giọt mồ hôi. Lần này nàng gặp trúng kẻ không dễ đối phó rồi!

*

Nửa khắc sau, trên bàn đã có một bình trà.

Hoàn Bác Tử không thèm kiểm tra xem trong trà có độc hay không liền một hơi tu hết cả bình.

"Con người này là quá tự tin vào khả năng của mình hay là quá sơ suất vậy?"

- Uahh! Thật đã khát! Tiểu tử! Trà ngon! - hắn đập đập tay lên bàn

- Quá khen! Trà của ngươi! - nàng dùng thuật bí truyền của mẫu thân truyền lại, tạo thành một giọng nam nhân âm ấm để nói chuyện với hắn. Do hắn gọi nàng là "Tiểu tử", có lẽ là nhìn nhầm giới tính của nàng nên nàng cứ như vậy thuận theo. Dù sao cũng sẽ an toàn hơn.

- Ô! Ta quên, đây là nhà của ta chứ không phải nhà của ngươi... - bỗng nhiên giọng nói hắn nặng thêm mấy phần - Vậy sao ngươi lại tự tiện chui vào nhà của ta lục lọi như nhà của mình vậy? Hừm?

Chữ "Hừm?" kéo dài ra thật ngoan độc.

- Thứ lỗi vì ta lỡ mồm! - Tú Tú khụy xuống thi đại lễ với hắn - Tại hạ thú thực chỉ muốn tìm thuốc giải cho người thân!

Hoàn Bác Tử lần lần gương mặt trên bàn, vẻ mặt không biết là biểu cảm gì, cuối cùng thờ dài một hơi.

- Ai nha! Người tìm ta không phải muốn giết ta thì chính là muốn nhờ vả ta? Tại sao không có ai đến đây yêu thương ta... Hừc hừc, ngươi nói xem ta đây cũng anh tuấn siêu quần thế này, tại sao chứ, thật tội thân quá đi!

"Anh tuấn siêu quần sao? Hoàn Bác Tử đại dược sư ngài bây giờ lẫn mặt trên mặt bàn như vậy, tóc lại xõa ra quần quết vào nhau,... Nhìn giống ma nữ hơn!"

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng Tú Tú lại không dám nói ra.

- Tình duyên vốn có xích thẳng định đoạt, hôm nay chưa tới không có nghĩa là sẽ không tới! - sau một lúc lâu lựa chọn từ ngữ phù hợp, cuối cùng nàng mới nặng được một câu.

- Haizz! Niệm tình ngươi biết pha trà như vậy! Nói đi! Ngươi muốn tìm giải được gì?

"Dễ như vậy sao? Nói một câu liền giúp sao? Sao ta cảm thấy như mình sắp lọt hố vậy?"

- Sao? Không muốn nói? Không muốn nói ta đi ngủ!

Nói xong Hoàn Bác Tử vờ như đứng dậy bỏ đi.

- Là "Tán Hồn Cừ Nhật"! - Tú Tú sợ hãi hét lên.

Hoàn Bác Tử đã đứng dậy, hắn đem lưng xoay lại nên nàng không nhìn thấy được biểu cảm của hắn. Chỉ cảm giác được trong gian phòng lạnh thêm một chút. Hắn im lặng rất lâu, cuối cùng bước tiếp mấy bước.

- Không có thuốc giải!

Bốn chữ "Không có thuốc giải" như bốn hòn đá nặng nghìn cân từ trên trời đổ sập xuống người nàng.

"Không có thuốc giải... Vậy thì Tam Lang phải làm sao? Hoàn hồn đan chỉ có hai viên, nếu như Yến Lạc Tịch Đàm lấy đi một viên... Ta có thể cầu xin

hắn không lấy được sao? Nếu như ta cầu xin hắn được thì đời trước đã không xảy ra chuyện rồi. Hắn yêu Tuyết Cơ như vậy, hắn tin Hoàn Hồn Đan có thể cứu Tuyết Cơ như vậy, dù cho ta không đưa cho hắn, hắn tuyệt nhiên cũng sẽ tìm cách có cho bằng được..."

...

"Không đúng... Hoàn Hồn Đan rõ ràng có thể giải được độc của Tán Hồn Cửu Nhật mà!"

- Xin dừng bước...

Hoàn Bác Tử nghe nàng lí nhí nói, cũng thương tâm dừng lại. Tán Hồn Cửu Nhật chính là vết thương hờ trong lòng hắn. Năm xưa sư phụ của hắn vì muốn đoạt lấy ngôi vị chương môn đã cố tình chế tạo ra Tán Hồn Cửu Nhật. Để cho Tán Hồn Cửu Nhật trở thành một trong 9 loại kịch độc mạnh nhất tàn bạo nhất của phái Kinh Tâm, sư môn đã ra lệnh không môn đệ nào được phép nghiên cứu thuốc giải cho nó. Năm đó hắn còn nhỏ tuổi hiểu thắng đã lên nghiên cứu điều chế giải được của Tán Hồn Cửu Nhật nhưng đều thất bại. Sau đó, vật đổi sao dời, sư phụ của hắn bị lật đổ, bị chính đồng môn hạ Tán Hồn Cửu Nhật. Hắn cùng sư phụ trốn thoát khỏi Kinh Tâm, mỗi một ngày trôi qua, độc tính của Tán Hồn Cửu Nhật phát tác, hắn chỉ biết trơ mắt nhìn sư phụ mà hắn thương yêu chết dần chết mòn... Hắn luôn tự cho mình tài giỏi, có thể phá giải được độc tính của 8 loại kịch độc trong 9 loại kịch độc của Kinh Tâm. Nhưng chỉ có duy nhất Tán Hồn Cửu Nhật hắn không giải được, hắn không cứu được sư phụ... Hắn vô dụng...

- Hoàn Bác Tử đại nhân! Nếu như ta nói ta từng nhìn thấy người trúng qua Tán Hồn Cửu Nhật mà còn sống thì ngày có tin không?

Rầm!!

Tú Tú bị cảnh trước mặt làm cho kinh hãi. Hoàn Bác Tử vốn đã cách xa chỗ nàng quỳ gần cái bàn đá. Không ngờ chỉ vừa nghe nàng nói xong, với tốc độ kinh người đã đứng ngay trước bàn đá, đập mạnh tay xuống. Bàn đá bị nứt đôi.

"Nội công thâm hậu thật!"

...

- Oa! Ai ui da! Đau tay quá! Chắc ta chết mất! Oa Oa!

Kẻ "nội công thâm hậu" kia đập bàn cho đã rồi ôm tay bị sưng đỏ lăn lộn trên đất.

Đầu Tú Tú có thêm ba vạch hắc tuyến.

- Người... người nói lại ta nghe xem... ai ui da.... - kẻ lăn lộn trên đất vừa ôm tay vào ngực vừa đưa đôi mắt ngân ngấn nước nhìn về phía nàng.

- Ta nói! Ta từng nhìn thấy người trúng Tán Hồn Cửu Nhật mà còn sống! - Tú Tú lặp lại một cách rõ ràng từng chữ, đặc biệt chữ "sống" có thêm mấy phần mạnh mẽ.

- Hư hư! Người nói dối! - Hoàn Bác Tử vẫn rom róm nước mắt lăn tròn trên đất, miệng tu tu khóc như trẻ con bị người khác giành mất kẹo.

- Không tin thì thôi! Mau giải độc cho ta rồi ta còn về! - nàng bực bội thuận chân đá mấy cái vào eo cái kẻ đang giờ trò lăn lộn kia.

Hoàn Bác Tử cuối cùng cũng thôi càng rờ. Chống tay đứng dậy, vuốt lại mái tóc quà y phục cho thẳng thớm rồi mới ngồi xuống cái ghế đá.

- Mời ngồi! - hắn chỉ tay về phía cái ghế còn lại.

Tú Tú cũng ngồi xuống, đặt hai tay lên đùi.

- Thật ngại quá! Bàn hư rồi!

- Không phiền!

Nàng cảm thấy hình như thế cục bỗng chốc bị đảo ngược. Có vẻ như Hoàn Bác Tử thật sự rất để ý đến chuyện Tán Hồn Cửu Nhật có thuốc giải.

- Có thể kể chi tiết cho ta biết không? - Hoàn Bác Tử bắt đầu giờ bộ mặt "chân chó" cầu xin.

Tú Tú hít một hơi thật sâu. Chuyện Hoàn Hồn Đan vốn là bí mật gia tộc. Ngày hôm nay nếu như để lộ ra ngoài chuyện Nhiễm gia sở hữu loại thuốc có thể "hoàn hồn", chỉ sợ Nhiễm gia nàng thành nơi huyết tẩy của giang hồ...

- Ta không biết người đó đến từ đâu hay hắn ta là ai, ta chỉ biết hắn trúng Tán Hồn Cửu Nhật. Sau đó hắn nhờ ta đưa đến một cái miếu hoang, đào ở cạnh cột miếu ra một cái hộp cũ kỹ. Bên trong hộp là một viên đan được to như quả trứng chim cút... - nàng đưa tay ra ước chừng, dựa theo ký ức của nàng về viên Hoàn Hồn Đan mà tả - Hắn ta gọi đó là Hoàn Hồn Đan!

Được rồi! Nàng công nhận. Chuyện lần này nàng bịa ra về thân thế của kẻ sở hữu Hoàn Hồn Đan thật sự rất vô lý, có quá nhiều sơ hở...

Hoàn Bác Tử không nói gì. Nàng thầm nghĩ rằng... Liệu hắn thật sự có thể dùng thuật độc tâm hay không? Liệu hắn có...

- Hoàn Hồn Đan không phải là vật của cõi trần. Ngươi muốn giấu danh tính của kẻ sở hữu nó thì ta cũng không trách. Nhưng nếu ngươi đã quen biết người sở hữu nó, tại sao không đi tìm kẻ đó cầu xin, tốn thời gian ở đây với ta không phải là cách hay đâu.

Tú Tú lại tiếp tục khụy xuống. Nàng cúi dập đầu xuống đất một cách thành tâm. Nếu nhưng hần đã có khả năng thấu hiểu lòng người như vậy. Vậy thì có lẽ hần cũng đoán được nàng hết cách rồi mới đi tìm hần.

- Bỏ đi! Hoàn Hồn Đan chứ có phải là đan dược điều kinh bán ngoài chợ đâu mà có nhiều như vậy để cầu xin chứ... Ngươi đứng dậy đi!

Tú Tú vẫn quỳ ở đó.

- Người trúng độc chắc chắn không phải là ngươi. Vậy hần là ai? Là chủ tử? Là tình nhân? Là người thân? Mà thôi bỏ đi, nói cho ta biết hôm nay đã là ngày thứ mấy. Ta sẽ cho ngươi ít thuốc giảm bớt đau đớn cho kẻ đó... Bởi vì dù cho ta có thể tạo ra được một viên "Hoàn Hồn Đan" hay tạo ra được thuốc giải của Tán Hồn Cửu Nhật thì tạo được thuốc trong thời gian chín ngày cũng là điều không tưởng.

"Không cần nói tới việc đi thu thập dược liệu, chỉ việc luyện thuốc giải thì bất cứ độc dược nào trong 9 loại kịch độc của Kinh Tầm cũng cần hơn 9 ngày. Đó mới là cái độc ác của Kinh Tầm..."

- Nếu như ta nói người vẫn chưa trúng độc, ngươi có nguyện ý giúp ta không?

- Ha ha ha!

Hoàn Bác Tử ôm mặt cười ba tiếng.

- Ta... ta biết chắc chắn rằng tương lai sẽ bị trúng độc. Ngươi xem ta là kẻ điên cũng được, nhưng quả thật ta...

- Im đi!

...

Nàng chỉ còn cách im lặng. Cuối cùng vẫn không có kết quả gì sao? Cuối cùng cũng vô ích thôi sao? Nàng phải làm gì đây? Đeo bám theo Tam Lang và phụ thân? Không đề cho 2 người trúng độc? Hay đến lúc Yên Lạc Tịch Đàm muốn lấy Hoàn Hồn Đan đi, nàng lấy cái chết ra dọa hần... Mà, nàng chết với hần chỉ là bớt đi một mối phiền phức mà thôi. Trong lòng hần, nàng đã quên mất mình có mấy phần phân lượng sao?

Tuyết Cơ! Đúng rồi! Chỉ cần nàng ở bên cạnh Tuyết Cơ bảo vệ muội ấy, chỉ cần muội ấy không bị làm nhục, cũng sẽ không thành bạo bệnh như vậy. Chỉ cần Tuyết Cơ yên ổn lấy Tịch Đàm, sống hạnh phúc là mọi chuyện ổn thỏa rồi...

Có thể không? Lão Thiên gia xin người nói cho con biết, con có thể thay đổi số phận không? Con phải làm sao mới có thể bảo vệ được những người con yêu thương đây?

...

- Ngươi muốn ngồi ở đó đến bao giờ? - Hoàn Bác Tử đưa mắt nhìn kẻ vẫn đang cúi đầu quỳ dưới đất - Ta sẽ thử lần cuối nghiên cứu giải dược của Tán Hồn Cửu Nhật. Ngươi đi đi! Độc ngươi trúng chỉ là tạm thời phong bế không cho ngươi vận khí trong nửa canh giờ thôi. Mau đi khỏi đây cho ta nghỉ ngơi!

- Được! Vậy ngươi muốn trao đổi thứ gì? - không ai làm công không cho ai thứ gì cả, nàng chỉ sợ Hoàn Bác Tử ngã giá quá cao nàng không trả nổi.

- Nhóc con! Cũng hiểu quy tắc giang hồ đó! Có điều, ta không nắm được bao nhiêu phần thành công... Chỉ là trước nay ta luôn tuyệt vọng với Tán Hồn Cửu Nhật, bây giờ ngươi cho ta chút hy vọng xa vời như vậy. Ta cũng không cam tâm thua Tán Hồn Cửu Nhật. Vậy nên, ngươi không cần trả ta gì cả...

"Thật sao? Đùa à?"

...

- E hèm!... Thật ra ngươi giúp ta cưới được Tiểu Thuyền Hồng là được rồi! - trong lúc Tú Tú đi ra khỏi căn nhà trúc được một đoạn xa, Hoàn Bác Tử nói với theo.

"Tiểu Thuyền Hồng? Lẽ nào là Thuyền Hồng tỷ tỷ???"

Nàng quay lại nhìn Hoàn Bác Tử trên trời.

Bấy giờ đã chiều tà, dưới ánh nắng chiều vàng mật, nàng nhìn thấy trên khuôn miệng xinh đẹp của hần mấp máy một câu "Nhờ ngươi cả đó! Tú Tú!".

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Si

Hắc Liễu Trại khá rộng, Tú Tú cảm giác được một phần kiến trúc này có lẽ được xây dựng từ khá lâu rồi. Khu ở của những "con tin" khá cũ và giống với kiến trúc nhà ở cho hạ nhân ở các gia tộc lớn. Có lẽ do người của Hắc Liễu Trại đã chiếm đoạt được nơi này từ tay của nhà hào phú nào đó. Chỗ của trại chủ nằm cách xa nơi này, nơi đó nghe nói được xây mới. Còn đa phần các thành viên phẩm cấp thấp sẽ ở trong gian chính, kiên cố hơn. Bên chỗ những "con tin" tuy nhìn rất thoải mái nhưng thật ra cũng có kẻ quan sát theo dõi. Lúc nàng trở về suất nửa đưng phải 1 tên đang gác.

Nhưng rất may, "tướng công" của nàng vừa hay có mặt kịp thời để giải nguy.

Đến lúc về phòng thay y phục thì "tướng công" mặt mày giận dữ đi vào.

- Tú Tú! Vừa rồi có phải nàng...

Kẻ vừa bước vào tròn tròn hai mắt.

Nàng nhanh chóng xoay người tóm lấy áo ngoài khoác lên thân mình.

"Cái tên hỗn đản nhà ngươi tại sao lại không gõ cửa chứ!"

Yến Lạc Tịch Đàm gấp gấp xoay người lại. Cũng không phải là lần đầu tiên "nhìn" thấy. Nhưng lúc trước là mơ, là một phần dự vọng của hấn ảo tưởng nên. Còn bây giờ là hàng thật giá thật! Chối mắt gấp trăm ngàn lần. Nhìn một cái nhắm mắt lại đầu óc liền tự động tái hiện tỉ mỉ. Lập tức dung nạp với ký ức trong mơ, tạo thành một màn xuân sắc ngả nghiêng trong đầu hấn.

- Tướng công! Thiếp là A Tuyết! Tướng công sao lại trước mặt thiếp nhắc đến tên của cô nương khác! Thật là dày vò thiếp mà!

Tú Tú vốn mặc xong y phục. Lại nhìn thấy Yến Lạc Tịch Đàm đứng xoay người ấn đầu vào khung cửa, cúi đầu nhìn xuống đất, hai vai tuy thoát nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng thật ra có run nhẹ một cái. Nàng chợt nhớ ra hấn bây giờ cũng chỉ mười bảy tuổi thôi. Đồi trước đến lúc chết hấn còn chưa nếm được phong tình, huống hồ gì bây giờ mới mười bảy tuổi... Lúc này hấn coi như là được một phen "rửa mắt" rồi!

Nghĩ vậy nàng liền nổi hứng trêu chọc hấn một chút. Dù sao đối với hấn nàng không có mấy sức hấp dẫn, cái chính chính là chọc cho hấn ngại ngùng vì thất thố mới vui.

- Tướng công! - giọng nói nàng thêm mấy phần đường mật. Thiên hạ này những kẻ họ Nhiễm một khi đã muốn chọc ghẹo rồi thì mặc kệ kẻ đó có phải là ông trời hay không cũng sẽ chọc cho bằng được.

- Đã mặc y phục chỉnh tề chưa? - cuối cùng Yến Lạc Tịch Đàm cũng phun ra mấy chữ

- Chưa! Không muốn mặc! Tướng công người không yêu thiếp nên thiếp để cho mình chết lạnh luôn! - nàng xoay xoay cái cốc nhỏ trên bàn trà như một thói quen.

Yến Lạc Tịch Đàm dù biết nàng đang cố tình nói thế để trêu ghẹo mình. Nhưng chung quy hấn vẫn không có can đảm xoay người lại lật đồ trò bịp của nàng. Mặt khác,... lòng hấn có chút cảm giác mềm mại... Bởi vì nàng không đối với hấn lạnh lùng nữa mà còn chủ động trêu hấn. Nếu nàng thích trêu như vậy thì hấn bồi nàng, để cho nàng trêu đến mãi không chán cũng được.

- Trời lạnh! Muội mặc vào đi! Thân thể đang trong lúc không khỏe, muội đừng để...

- Ai đang nói chuyện với cánh cửa vậy nhỉ? - nàng cắt ngang lời hấn.

Cuối cùng Yến Lạc Tịch Đàm cũng bắt đầu đi xoay người lại để nói chuyện, có điều, hai mắt nhắm tịt lại.

- Lúc này nàng ra ngoài làm gì? - hấn bắt đầu chất vấn.

- Đi bắt gian phu, để xem chàng đang hú hí với ả "Tú Tú" nào đó!

Yến Lạc Tịch Đàm "ha ha" hai tiếng nhỏ nhẹ rồi tựa người vào khung cửa, khoanh tròn hai tay trước ngực, miệng cười tựa tiểu phi tiếu.

Về mặt đó làm cho nàng cảm thấy hấn đang "xem" nàng rốt cuộc là diễn tuồng đến khi nào. Nhìn hấn ung dung như vậy, gương mặt tắn ra loại khí chất cao quý, khiến cho nàng cảm thấy,... cảm thấy... cảm thấy không vừa lòng. Tại sao lúc nào nàng cũng lép vế trước hấn.

- Ngươi đến đây có mục đích, ta cũng không phải đến đây để du ngoạn. Chúng ta coi như lợi dụng nhau chút thân phận. Xin ngươi đừng can thiệp quá sâu! - nàng đổi cách xưng hô, phân rõ ranh giới.

- Ta sẽ không can thiệp, chỉ mong muội bảo trọng thân thể. Muội là... là đệ muội! Nếu muội gặp phải chuyện gì, An Dương sẽ trách ta!

"An Dương! An Dương! Suốt ngày cứ An Dương! Yến Lạc Tịch Đàm, không lẽ đời này chuyển biến quá nhiều, ngươi đứt mất tay áo rồi sao?"

(*đút tay áo: đoạn tự.v)

- Tú Tú! Muội có thể hứa với ta đừng để chính mình bị thương tổn gì có được không?

Trong thoáng chốc, giọng nói của hắn truyền vào tai nàng như là một sợi lông vũ khẽ treu ghẹo ở vành tai nàng. Cảm giác thật chộn rộn, ngứa ngáy khó chịu, nhưng lại cứ muốn tiếp tục nghe. Dù cho hắn đã nói xong từ lâu, nhưng trong đầu nàng vẫn như vang vọng lời hắn nói "...hứa với ta đừng để chính mình bị thương tổn gì có được không?".

Nàng cắn cắn môi, âm thầm rửa xả bản thân mình quá đồi si mê hắn, hắn nói gì liền tin như vậy.

"Tĩnh lại đi! Mày là Nhiễm Phi Nhiễm! Nhớ lại đi, mày họ Nhiễm, tên là Phi Nhiễm. Mày là người cuối cùng trên cõi đời này, à không, dù cho nữ nhân trên cõi đời này chết hết, hắn cũng không yêu mày đâu. Hắn thả đi yêu nam nhân chứ cũng không yêu mày đâu! Mau tỉnh lại đi!"

Nàng lấy hai tay vỗ vỗ xoa xoa lên mặt cho tỉnh táo. Yến Lạc Tịch Đàm lắng tai nghe động tĩnh, nghe được nàng xoa như thế lại tưởng nàng bị lạnh.

- Lạnh sao? Mau lên giường đắp chăn đi! Ta đi đốt lò sưởi cho nàng!

Nói xong hắn vẫn nhắm mắt quay đầu lại bước ra cửa. Không ngờ chân nọ xọ chân kia lại va phải khung cửa một cái "Bộp".

- Ai ui! - hắn xoa xoa cái trán bị sưng một cục hồng hồng rất to.

- Phụt! Haha... haha! - nhìn Yến Lạc Tịch Đàm như vậy quả thật rất giống Thất Lang lúc ăn vụng bị phát hiện vội chạy trốn lại va vào cửa.

Nàng cười đến quên trời quên đất, gục mặt xuống bàn, hai vai run run.

Chỉ biết một lát sau mới nghe tiếng Yến Lạc Tịch Đàm rời đi.

*

Phòng bếp.

Lách tách lách tách...

...

Yến Lạc Tịch Đàm ngồi xỏm ở bên cạnh bếp, tay vẫn liên tục để củi vào. Bên cạnh có một chậu sưởi được để sẵn. Hắn cẩn thận bỏ một ít than vào giữ ấm chậu sưởi trước rồi lát nữa mới thay mới than, tránh cho than nóng gặp chậu sưởi lạnh mới đem từ ngoài sân vào lại mau bị nguội.

"Cười rồi! Muội ấy cuối cùng cũng chịu cười với ta rồi! Không uống công ta cố tình đập mạnh như vậy..."

Yến Lạc Tịch Đàm bây giờ thật sự vẫn còn si mê ngây ngốc. Có thể nói do hắn đụng cửa mạnh quá nên đầu óc có chút không bình thường cũng được. Nhưng hắn thật sự đang nghĩ đến chuyện sẽ tiếp tục "vô tình" đụng đầu đó để chọc cho nàng cười.

Nếu ai đó biết được rằng, hắn, Yến Lạc Tịch Đàm, hai đời ngoan độc không thích làm chuyện dư thừa. Nay lại vì chút tiếng cười của một cô nương mà đi làm chuyện ngớ ngẩn như vậy thì hắn cũng sẽ vui vẻ nói với kẻ đó là: "Vô cùng xứng đáng!"

Bởi vì đôi mắt đó lúc cười lên thật sự rất đẹp, rất câu nhân. Hơn nữa lúc nàng cười cả người như toát ra mùi hương rất dễ chịu. Dù cho hắn cố hít thở bao nhiêu lần thì lồng ngực vẫn không thấy thỏa mãn.

...

- Chắc chắn! Đẳng tỷ! Tỷ xem Lâm Nhị này giờ ngồi đó ngây dại như vậy. Sắp đem củi ta cực khổ chẻ đốt hết rồi. Hắn định nấu voi hay sao mà đốt nhiều củi vậy? - Nhiễm Phi Khái ngồi xỏm ở bên cạnh quan sát Tịch Đàm.

Đẳng tỷ mỉm cười ý nhị.

- Tuổi các người còn nhỏ, không giỏi giấu tâm tư. Yêu ai đều thể hiện hết lên trên mặt. A Tuyết muội muội đúng là có phần phước!

"Yêu sao?"

Yến Lạc Tịch Đàm vốn vẫn nghe mọi người nói chuyện. Hắn chỉ là bận nhớ lại nụ cười của Tú Tú nên không đáp lời mà thôi. Chỉ là sau câu nói của Đẳng tỷ, Yến Lạc Tịch Đàm mới thực sự rơi vào hỗn loạn.

"Không phải! Ta không có yêu Tú Tú! Nàng chỉ là... chỉ là một người ta cần phải bảo vệ. Nàng là người mà ta coi như bằng hữu! Phải! Là một người bằng hữu! Người mà ta yêu là Lục Tuyết Cơ! Là nữ nhân mà kiếp trước ta đã không thể mang lại hạnh phúc tròn vẹn và danh phận đường hoàn. Ta không có yêu Tú Tú!!!"

12.08.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Đến chap này thì Y Y cũng có chút bó tay với Yến Lạc Tịch Đàm rồi. Các nàng đọc truyện có cảm giác thế nào. Có nàng nào muốn viết văn tế cho Tịch Đàm không. Có nàng nào muốn lập đàn đập đồ Tịch Đàm không?

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Túi Sưởi Không Biết Gõ Cửa (17+ Ver)

Chap sau đây có nội dung 17+

Các bạn có thể lựa chọn bỏ qua chap này và đến chap tiếp theo được Y Y viết lại, cắt bỏ bớt yếu tố 17+ nhưng vẫn đảm bảo được tình tiết của truyện.

Xin cảm ơn!

Khí trời trên núi ban đêm hay sương muối lạnh lẽo. Tối nay lại mưa rào rích. Tiếng mưa kêu thập phần buồn thảm, lại thêm tiếng mấy con ếch ương đàn xen nhau xa xa gần gần...

Yến Lạc Tịch Đàm cố đi vào giấc ngủ. Nhưng lại có cái gì đó sột soạt đè trên ngực phiền nhiễu hần. Ừm... Thật ra cũng không hẳn là phiền nhiễu, bởi vì thứ đó ấm áp mềm mại áp lên ngực hần, cọ nhẹ như mèo con. Hần mơ mơ hồ hồ đưa tay lên vuốt ve, cảm giác thật trơn mịn. Bàn ta cứ như vậy vuốt ve như vuốt trên một cái gối ôm bằng bông được bao bằng tơ lụa thượng hạng vậy.

Hần biết có cái gì đó không ổn lắm, nhưng đầu óc cứ như bị mờ mịt không phân định được. Mãi cho đến khi thân dưới bị cọ xát đến nóng rực căng trướng lên, hần mới cố đem lý trí dồn lại để mở mắt ra.

Trước mắt hần, là một cảnh tượng vô cùng kinh diễm.

Nữ nhân đó ngồi trên thân hần, vừa hay chỉ còn cái khố nhỏ vắt vẻo tựa như muốn rơi ra lúc nào thì rơi. Tóc nàng đen như mực, hai ba lọn tóc thả xuống cọ nhẹ trên mũi hần. Gương mặt tròn trĩnh trong đêm bị ánh trăng chiếu thành hình dáng thanh thoát hơn bình thường. Đôi mắt mờ mờ, đôi môi hơi tái, khoe môi cong cong cười như muốn đánh gục hần. Hai tay nàng chống nhẹ trên nệm, khẽ sát hai tai của hần. Tư thế vậy hằm một cách triệt để... Còn có, còn có hai bầu ngực mềm cũng theo tư thế đó mà thay đổi hình dạng, hai bông hoa màu hồng phấn cũng theo đó mà hướng nhụy hoa xuống ngực hần.

Eo của nàng động rất nhẹ nhàng, trượt nhẹ lên rồi lại xuống trên bộ phận đang vừa nóng vừa cứng của hần. Nhẹ lên rồi lại nhẹ xuống, cách một lớp khố mỏng, hai cánh môi như hôn mút hần. Hần lúc ngủ chỉ có mỗi một bộ trung y không mấy dày. Bị nàng khiêu khích như vậy, phía đỉnh đầu đã rỉ ra chút ẩm ướt. Thẩm qua hai tầng vải, làm cho nơi đó cứ như trực tiếp chạm vào nhau. Hần cảm nhận được từng đường nét của nàng lướt trên "gậy nóng" của hần.

Hần đã chờ ra không biết bao lâu. Đến khi hoàn được hồn thì liền bật người ngồi dậy. Do hần ngồi dậy quá nhanh, nàng bị ngã ngược ra phía sau. Trong lúc hốt hoảng, hần liền vươn tay kéo nàng ôm chặt vào người.

Hần nghe nàng khúc khích cười. Lại thuận thế tiếp tục đưa đẩy cái eo, đưa bộ ngực non mịn tới sát trước mặt hần. Hai bàn tay nhỏ nhỏ vuốt ve vành tai hần, lại từ từ kéo hần đến gần, cho môi hần càng lúc càng gần nhụy hoa.

Nhụy hoa bị hơi thở của hần kích động, run rẩy nhưng lại nhú cao hơn. Nơi non mềm nhạy cảm nhất của nhụy hoa đều phồng ra hết.

Bên dưới bị nàng cọ đến đau trướng muốn kêu gào, bên trên lại sắp bị nàng "lấp miệng". Yến Lạc Tịch Đàm nhắm mắt đẩy nàng ra.

"Đây... rõ ràng là không bình thường! Mấy tháng nay dù muội ấy có xuất hiện trong giấc mơ của ta thì cũng đều rất an tĩnh. Cùng lắm nằm cạnh ta, ôm ta, cọ ngực vào lưng ta để ta bị rối loạn mà thôi... Không thể nào càng rõ đến mức này!"

Nàng bị hần đẩy ngã xuống. Đến cái khố che đậy cuối cùng cũng rơi xuống. Đôi mắt nhìn hần ngân nước đầy trách móc. Sau đó nàng lại cắn cắn môi tiến đến gần hần lần nữa. Tay nhỏ cầm lấy bàn tay của hần...

Nàng... to gan lớn mật! Dám đem tay hần phủ lên chỗ mà cái khố vừa tuột ra!

"Mềm quá... Lại dính dính... Cứ như muốn cắn ta..."

"Không đúng! Mây điên rồi Yến Lạc Tịch Đàm!"

Hắn nhanh chóng thu tay về, đem hai tay giấu ra sau lưng. Len lén chà nhẹ những ngón tay lại với nhau, để cho chất lỏng dính dính đó lại càng dính thêm. Hành động đó là vô thức, là bản năng, chính hắn cũng không hiểu nổi.

Nàng lần nữa tiến gần đến bên hắn. Đôi mắt hờn trách, đôi môi mấp máy:

- Chàng không yêu ta sao...

Không yêu! Hắn muốn trả lời là không yêu. Nhưng hắn vẫn còn chần chờ chưa nói thì nàng lại phun ra thêm hai chữ.

-.... An Dương?

ĐỪNG ĐOÀNG!

Tinh thiên phích lịch!

(*: tiếng sấm giữa trời quang)

Tiếng sấm đó không phải vì ngoài kia trời đang mưa, mà là tiếng sấm ở trong lòng của hắn.

...

Hắn mở mắt ra. Bên ngoài mưa vẫn rả rích. Cả căn phòng tràn ngập mùi hương của nàng.

"Thì ra cũng là mơ..."

Cũng không biết là nàng dùng loại túi hương gì, mùi hương không phải của hoa cỏ thông thường. Khiến cho hắn cứ muốn đem tất cả thu vào trong lòng ngực nhưng lại vô phương vô cách.

Hắn xoay người nhìn về phía giường, nhìn thấy nàng ngủ rất bình thản.

Hắn giận cái gì chứ? Nàng và An Dương vốn chỉ còn một bước nữa là thành phu thê kết tóc. Còn hắn chỉ là bằng hữu, là một người nợ ơn An Dương. Hắn vốn dĩ là một hòn đá nhỏ ven con đường mà nàng đi qua...

Vậy thì tại sao hắn cứ sa lầy như vậy? Tại sao đêm đêm cứ có những mơ tưởng về nàng. Hắn đã hỏi cô rất nhiều lần, trên đời này không có một loại vu thuật nào có thể khiến một người dung nhập vào giấc mộng của người khác như vậy được cả. Chỉ có thể nói do hắn tâm can không sạch sẽ thôi...

"Đồng Tử Tú! Nàng nói xem, cũng thật là buồn cười! Kể cả với Tuyết Cơ ta cũng chỉ một lần như vậy sau khi gặp nàng ấy ở hồ Tịch Nguyệt. Còn nàng là hằng đêm, là hằng đêm đó nàng có biết không? Kể cả khi ta không yêu nàng, nàng không yêu ta. Nàng nói xem sau này lỡ như ta cùng Tuyết Cơ ngủ chung một giường mà trong mộng lại cùng nàng dây dưa... Vậy chẳng phải ta chính là nam nhân tệ nhất vô liêm sỉ nhất thế gian này sao?"

Trong lúc hắn say sưa độc thoại nội tâm với cái gáy cổ của nàng. Thì nàng trên giường khẽ động. Thân thể co rút, tay siết lấy chăn.

Hắn liếc nhìn thấy chậu than đã nguội. Lòng băng quơ nghĩ gì đó. Rồi cuối cùng hạ quyết tâm.

Vứt một cái, tay đã điểm huyệt ngủ của nàng. Sau đó nhẹ nhàng ôm nàng nhích vào trong, ngã người nằm xuống bên cạnh nàng.

- Đêm nay ta thay đệ ấy làm túi sưởi cho nàng!

Hắn thì thầm xong liền nằm thẳng người ra, tạo thành một tư thế như tượng gỗ cứng ngắc, đem hai tay đan vào nhau đặt lên trên bụng. Rồi lại vận khí, dùng nội công tạo thành hơi ấm.

*

Tú Tú đang ngủ thì bị lạnh làm cho sắp tỉnh. Bụng lại đau vô cùng khó chịu. Bỗng dung lại mơ hồ cảm giác như ai đó đến gần mình. Nàng không kịp trở tay liền bị điểm huyệt. Lúc chìm vào giấc ngủ lại thấy bên cạnh ấm áp vô cùng. Liền lăn qua đó ôm lấy cái vật ấm áp đó.

Nó cứ như là một cái túi sưởi lớn thật lớn lại làm thành hình dáng như con người vậy. Cho nên nàng vui vẻ đem tay của người nộm đặt lên bụng mình. Chỗ đau âm ỉ thật sự thấy thoải mái hơn nhiều.

*

Sáng hôm sau lúc nàng tỉnh dậy đã không thấy Yến Lạc Tịch Đàm. Vừa bước ra cửa lại bị Tiểu Cầu đem trở về. Sau đó lại đến lượt mẫu thân của Tiểu Cầu là Đổng tỷ đến hàn huyên. Xoay qua xoay lại đến trưa lại có Tam Lang đến mang theo thức ăn cho nàng.

- Cái kia... cho ta hỏi... tướng công của ta... - nàng ấp úng nói.

- Ô! Lâm Nhị biết tính sổ sách nên được lên gian chính phụ tính toán chi tiêu rồi! Công việc nhiều đến nỗi ăn cũng không kịp ăn. Nhưng mà lại không quên nhờ ta mang cơm đến cho nương tử là người. - thật ra Phi Khái và Tịch Đàm vẫn đang mưu tính với nhau. Chuyện "Lâm Nhị" được lên gian chính

cũng là một bước trong kế hoạch của cả hai.

Nàng nghe vậy cũng thuận theo không hỏi thêm gì. Buổi chiều bắt đầu đi ra ngoài phụ Đấng tể mấy việc lật vật. Nhờ làm trong Duyệt Lai Các quen rồi nên cũng không gặp khó khăn gì. Còn biết được không ít chuyện bát quái của Hắc Liễu Trại.

Thế nhưng chiều tối cũng không gặp "Lâm Nhị".

Cả cái bóng của hắc cũng không thấy. Nhưng mà cũng chả thấy y phục đã thay ra của nàng đâu.

"Đồ dơ bẩn của nữ nhân nguoi cũng ham hố muốn giặt đến như vậy! Yên Lạc Tịch Đàm nếu không bị điên thì chắc chắn có sở thích biến thái!"

- Cơ mà cũng thơm thật! - nàng đưa tay kéo áo bên cạnh lên khịt khịt mũi nguoi.

"Thật không ngờ còn biết dùng lá này hoa nọ gì đó làm cho thơm..." - nàng cứ nghĩ hắc là công tử không cần động đến ngón tay, ngoài việc đọc sách học võ giỏi mưu tính ra thì chắc không còn biết làm gì nữa. Không ngờ ở hạng mục giặt y phục lại còn giỏi hơn nàng.

Lúc này nàng đang ngâm mình trong thùng nước tắm. Cái này là nàng lên lút tắm vì Đấng tể nhất quyết không cho nàng tắm. Còn nàng thì sắp bốc mùi đến độ tên nàng bị viết thành chữ "thối" luôn rồi. Nếu còn không tắm, nàng sẽ chết vì khó chịu mất.

Đúng lúc nàng bước ra mặc y phục thì Yên Lạc Tịch Đàm lại bước vào.

"Tốt! Không sớm không muộn! Điều chọn ngay lúc ta không mảnh vải che thân mà xông vào! Nếu không phải ta sống hai kiếp, biết rõ nguoi chỉ thích thân hình trước sau như một của Tuyệt Cơ. Thì có lẽ ta đã tưởng nguoi cố ý làm vậy để nhìn ta rồi!"

Dư âm ngày hôm qua chưa dứt. Yên Lạc Tịch Đàm cố ý né tránh. Cố tình tới muộn với về phòng, cốt để không chạm mặt nhau. Nhưng lần này thì hay rồi. Không những chạm mặt, mà còn chạm trong lúc nàng "đơn sơ" nhất.

- Bộ gõ cửa đau tay lắm saooooooo!

Lúc này nàng tắm vui quá vô ý làm tràn nước ra sàn. Bây giờ lại bị trượt chân.

Một mình nàng cũng tự thăng bằng được. Mà dù cho thăng bằng không được phải té thì cùng lắm đập cái mông nhỏ thôi. Vậy mà Yên Lạc Tịch Đàm lại lên con gì đó. Chạy đến đỡ nàng. Cuối cùng hắc cũng trượt theo nàng.

Uỳnh một cái, cả hai ngã xuống sàn.

"Tư thế này... Sao lại giống hôm qua đến vậy!" - Yên Lạc Tịch Đàm hiếm khi hốt hoảng cũng bị tình huống này làm cho giật mình.

Nàng lồm cồm ngồi dậy lấy y phục mặc vào. Lúc mặc cái yếm, nhìn thấy bên ngực phải của mình hằn lên mấy dấu hồng hồng.

Yên Lạc Tịch Đàm cũng liếc thấy mấy dấu tích do hắc để lại. Lúc này vội vã ôm nàng từ phía sau, tay không biết nặng nhẹ lỡ bóp mạnh vào chỗ đó...

"Yên Lạc Tịch Đàm! Nguoi! Nguoi! Nguoi! Nguoi không thích bánh bao to thì thôi. Còn bóp mạnh như vậy, chắc chắn là cố ý hủy diệt bánh bao của ta mà!"

Yên Lạc Tịch Đàm biết tội. Cho nên lại lẳng lặng đi ra ngoài.

*

Tối đó Nhiễm Phi Khái nhìn thấy Yên Lạc Tịch Đàm lén lút ở bên giỏ đồ chơi của Tiểu Cầu. Cảm một cái túi cát đồ chơi lớn hơn túi bình thường rất nhiều. Cứ bóp bóp nâng lên nâng xuống. Miệng lẩm bẩm: "Kích cỡ thì đúng rồi nhưng mà không mềm bằng..."

Nhiễm Phi Nhiễm cảm thấy. Bên trong mấy túi cát đó, hẳn là có huyền cơ!

14.08.2018

Phong Diệp Y

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Túi Sưởi Không Biết Gõ Cửa

Khí trời trên núi ban đêm hay sương muối lạnh lẽo. Tối nay lại mưa rả rích. Tiếng mưa kêu thập phần buồn thảm, lại thêm tiếng mấy con ếch ương đàn xen nhau xa xa gần gần...

Yến Lạc Tịch Đàm cố đi vào giấc ngủ. Nhưng lại có cái gì đó sột soạt đè trên ngực phiền nhiễu hần. Ừm... Thật ra cũng không hần là phiền nhiễu, bởi vì thứ đó ấm áp mềm mại áp lên ngực hần, cọ nhẹ như mèo con. Hần mơ mơ hồ hồ đưa tay lên vuốt ve, cảm giác thật trơn mịn. Bàn ta cứ như vậy vuốt ve như vuốt trên một cái gối ôm bằng bông được bao bằng tơ lụa thượng hạng vậy.

...

Lúc hần mở mắt ra. Bên ngoài mưa vẫn rả rích. Cả căn phòng tràn ngập mùi hương của nàng.

"Thì ra cũng là mơ..."

Cũng không biết là nàng dùng loại túi hương gì, mùi hương không phải của hoa cỏ thông thường. Khiến cho hần cứ muốn đem tất cả thu vào trong lòng ngực nhưng lại vô phương vô cách.

Hần xoay người nhìn về phía giường, nhìn thấy nàng ngủ rất bình thản.

Lúc này trong giấc mơ. Nàng to gan lớn mật hơn bất kỳ giấc mơ nào trước giờ. Dám trèo lên bụng hần, khiêu khích hần, suýt chút nữa hần đã không khống chế được mà làm chuyện xằng bậy.

Nhưng trong giấc mơ đó, nàng gọi hần là "An Dương". Ha ha, ngọt ngào của nành, kiều diễm của nàng, vốn là dành cho An Dương chứ không phải hần.

Hần giận cái gì chứ? Nàng và An Dương vốn chỉ còn một bước nữa là thành phu thê kết tóc. Còn hần chỉ là bằng hữu, là một người nợ ơn An Dương. Hần vốn dĩ là một hòn đá nhỏ ven con đường mà nàng đi qua...

Vậy thì tại sao hần cứ sa lầy như vậy? Tại sao đêm đêm cứ có những mơ tưởng về nàng. Hần đã hỏi cô rất nhiều lần, trên đời này không có một loại vu thuật nào có thể khiến một người dung nhập vào giấc mộng của người khác như vậy được cả. Chỉ có thể nói do hần tâm can không sạch sẽ thôi...

"Đồng Tú Tú! Nàng nói xem, cũng thật là buồn cười! Kể cả với Tuyết Cơ ta cũng chỉ một lần như vậy sau khi gặp nàng ấy ở hồ Tịch Nguyệt. Còn nàng là hằng đêm, là hằng đêm đó nàng có biết không? Kể cả khi ta không yêu nàng, nàng không yêu ta. Nàng nói xem sau này lỡ như ta cùng Tuyết Cơ ngủ chung một giường mà trong mộng lại cùng nàng dây dưa... Vậy chẳng phải ta chính là nam nhân đệ tiện vô liêm sỉ nhất thế gian này sao?"

Trong lúc hần say sưa độc thoại nội tâm với cái gáy cổ của nàng. Thì nàng trên giường khẽ động. Thân thể co rút, tay siết lấy chân.

Hần liếc nhìn thấy chậu than đã nguội. Lòng băng quơ nghĩ gì đó. Rồi cuối cùng hạ quyết tâm.

Vứt một cái, tay đã điểm huyết ngù của nàng. Sau đó nhẹ nhàng ôm nàng nhích vào trong, ngã người nằm xuống bên cạnh nàng.

- Đêm nay ta thay đệ ấy làm túi sưởi cho nàng!

Hần thì thầm xong liền nằm thẳng người ra, tạo thành một tư thế như tượng gỗ cứng ngắt, đem hai tay đan vào nhau đặt lên trên bụng. Rồi lại vận khí, dùng nội công tạo thành hơi ấm.

*

Tú Tú đang ngủ thì bị lạnh làm cho sắp tỉnh. Bụng lại đau vô cùng khó chịu. Bỗng dung lại mơ hồ cảm giác như ai đó đến gần mình. Nàng không kịp trở tay liền bị điểm huyết. Lúc chìm vào giấc ngủ lại thấy bên cạnh ấm áp vô cùng. Liền lăn qua đó ôm lấy cái vật ấm áp đó.

Nó cứ như là một cái túi sưởi lớn thật lớn lại làm thành hình dáng như con người vậy. Cho nên nàng vui vẻ đem tay của người nộm đặt lên bụng mình. Chỗ đau âm ỉ thật sự thấy thoải mái hơn nhiều.

*

Sáng hôm sau lúc nàng tỉnh dậy đã không thấy Yến Lạc Tịch Đàm. Vừa bước ra cửa lại bị Tiểu Cầu đem trở về. Sau đó lại đến lượt mẫu thân của Tiểu Cầu là Đãng tỷ đến hàn huyên. Xoay qua xoay lại đến trưa lại có Tam Lang đến mang theo thức ăn cho nàng.

- Cái kia... cho ta hỏi... tướng công của ta... - nàng ấp úng nói.

- Ô! Lâm Nhị biết tính sổ sách nên được lên gian chính phụ tính toán chi tiêu rồi! Công việc nhiều đến nỗi ăn cũng không kịp ăn. Nhưng mà lại không quên nhờ ta mang cơm đến cho nướng từ là người. - thật ra Phi Khái và Tịch Đàm vẫn đang mưu tính với nhau. Chuyện "Lâm Nhị" được lên gian chính cũng là một bước trong kế hoạch của cả hai.

Nàng nghe vậy cũng thuận theo không hỏi thêm gì. Buổi chiều bắt đầu đi ra ngoài phụ Đãng tỷ mấy việc lật vật. Nhờ làm trong Duyệt Lai Các quen rồi nên cũng không gặp khó khăn gì. Còn biết được không ít chuyện bát quái của Hắc Liễu Trại.

Thế nhưng chiều tối cũng không gặp "Lâm Nhị".

Cả cái bóng của hắn cũng không thấy. Nhưng mà cũng chả thấy y phục đã thay ra của nàng đâu.

"Đồ dơ bẩn của nữ nhân nguoi cũng ham hố muốn giặt đến như vậy! Yến Lạc Tịch Đàm nếu không bị điên thì chắc chắn có sở thích biến thái!"

- Cơ mà cũng thơm thật! - nàng đưa tay kéo áo bên cạnh lên khịt khịt mũi ngửi.

"Thật không ngờ còn biết dùng lá này hoa nọ gì đó làm cho thơm..." - nàng cứ nghĩ hắn là công tử không cần động đến ngón tay, ngoài việc đọc sách học võ giỏi mưu tính ra thì chắc không còn biết làm gì nữa. Không ngờ ở hạng mục giặt y phục lại còn giỏi hơn nàng.

Lúc này nàng đang ngâm mình trong thùng nước tắm. Cái này là nàng lén lút tắm vì Đăng tỷ nhất quyết không cho nàng tắm. Còn nàng thì sắp bốc mùi đến độ tên nàng bị viết thành chữ "thối" luôn rồi. Nếu còn không tắm, nàng sẽ chết vì khó chịu mất.

Đúng lúc nàng bước ra mặc y phục thì Yến Lạc Tịch Đàm lại bước vào.

"Tốt! Không sớm không muộn! Luôn chọn ngay lúc ta không mảnh vải che thân mà xông vào! Nếu không phải ta sống hai kiếp, biết rõ nguoi chỉ thích thân hình trước sau như một của Tuyệt Cơ. Thì có lẽ ta đã tưởng nguoi cố ý làm vậy để nhìn ta rồi!"

Dư âm ngày hôm qua chưa dứt. Yến Lạc Tịch Đàm cố ý né tránh. Cố tình tối muộn với về phòng, cốt để không chạm mặt nhau. Nhưng lần này thì hay rồi. Không những chạm mặt, mà còn chạm trong lúc nàng "đơn sơ" nhất.

- Bộ gõ cửa đau tay lắm saooooooo!

Lúc này nàng tắm vui quá vô ý làm tràn nước ra sàn. Bây giờ lại bị trượt chân.

Một mình nàng cũng tự thăng bằng được. Mà dù cho thăng bằng không được phải té thì cũng lắm dập cái mông nhỏ thôi. Vậy mà Yến Lạc Tịch Đàm lại lên cơn gì đó. Chạy đến đỡ nàng. Cuối cùng hắn cũng trượt theo nàng.

Uỳnh một cái, cả hai ngã xuống sàn.

"Tư thế này... Sao lại giống hôm qua đến vậy!" - Yến Lạc Tịch Đàm hiềm khi hốt hoảng cũng bị tình huống này làm cho giật mình.

Nàng lồm cồm ngồi dậy lấy y phục mặc vào. Lúc mặc cái yếm, nhìn thấy bên ngực phải của mình hắn lên mấy dấu hồng hồng.

Yến Lạc Tịch Đàm cũng liếc thấy mấy dấu tích do hắn để lại. Lúc này vội vã ôm nàng từ phía sau, tay không biết nặng nhẹ lỡ bóp mạnh vào chỗ đó...

"Yến Lạc Tịch Đàm! Nguoi! Nguoi! Nguoi! Nguoi không thích bánh bao to thì thôi. Còn bóp mạnh như vậy, chắc chắn là cố ý hủy diệt bánh bao của ta mà!"

Yến Lạc Tịch Đàm biết tội. Cho nên lại lẳng lặng đi ra ngoài.

*

Tối đó Nhiễm Phi Khái nhìn thấy Yến Lạc Tịch Đàm lén lén lút lút ở bên giỏ đồ chơi của Tiểu Cầu. Cầm một cái túi cát đồ chơi lớn hơn túi bình thường rất nhiều. Cứ bóp bóp nâng lên nâng xuống. Miệng lầm bầm: "Kích cỡ thì đúng rồi nhưng mà không mềm bằng..."

Nhiễm Phi Nhiễm cảm thấy. Bên trong nấy túi cát đó, hẳn là có huyền cơ!

14.08.2018

Phong Diệp Y

Y Y: Vì chap kia có 17+ mà bên đây không có gì nên bù lại một Tiểu kịch trường cho các bạn đọc chương trong sáng này nè!

Kịch ngắn: Chuyên mục phỏng vấn của Y Y

Y Y (chìa mic ra): Xin hỏi anh Tịch Đàm, đêm hôm ở Hắc Liễu Trại trong chương "Túi sưởi không biết gõ cửa" anh đã làm gì với túi cát đồ chơi của Tiểu Cầu vậy?

TĐ (mặt phớt tình ăng lè): Không làm gì cả, thấy lạ nên cầm lên thôi!

Y Y: Nhưng nhân chứng giấu mặt NPK đã cho biết đã nhìn thấy anh bóp nắn rất dữ dội lại còn nói những lời ản ỉ.

TĐ (im lặng không nói):...

Y Y: Có phải anh là biến thái ngầm không ạ? Có phải lúc đó anh đang âm mưu trong đầu...

TĐ: Người đâu! Có thích khách!

Y Y xanh mặt chạy a.

Y Y: Xin hỏi cô Nhiễm Phi Nhiễm, lúc ở Hắc Liễu Trại bị anh Tịch Đàm phi lễ như vậy. Cô có cảm giác gì?

NPN: Chị thật sự muốn biết cảm giác của em sao?

Y Y: Vâng!

NPN: Vậy chị mau lại đây em bóp là hiểu!

Y Y: Cứu tôi! Hai đứa này đều là biến thái!

Chạy tóe khỏi a.

*** Vô kịch kết thúc***

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.